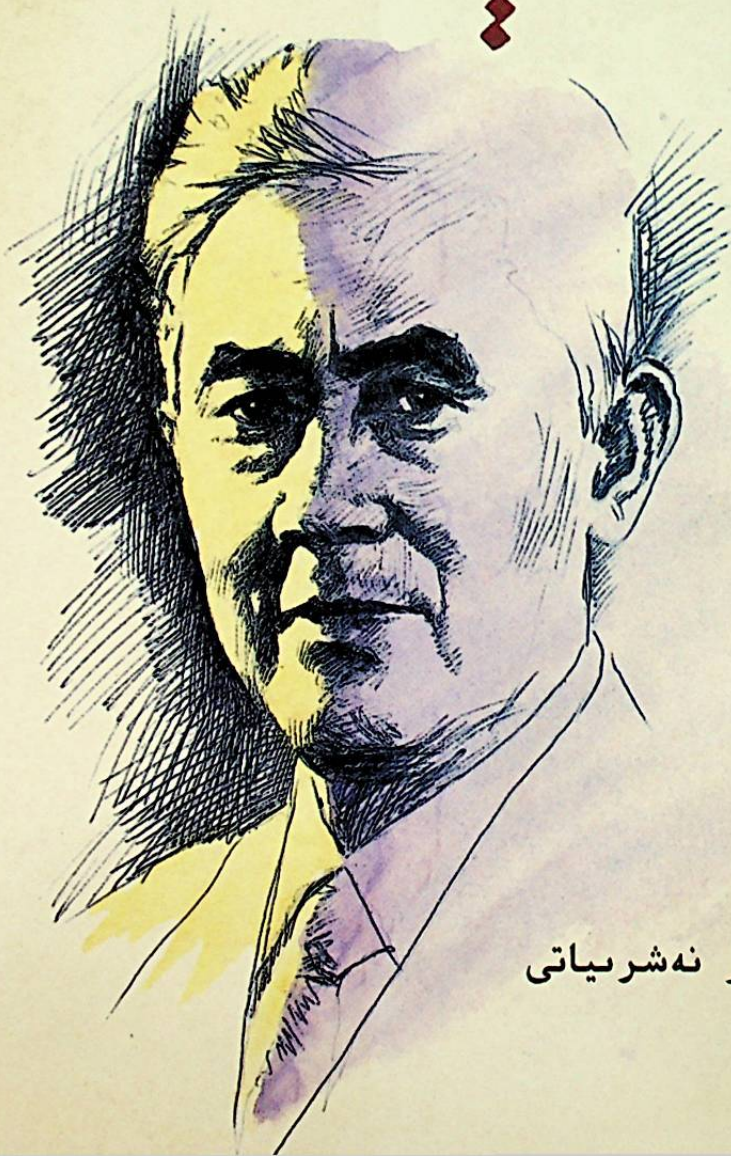

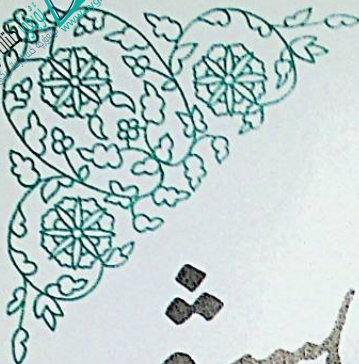

تېمجان بېاسېتو شېئىرى

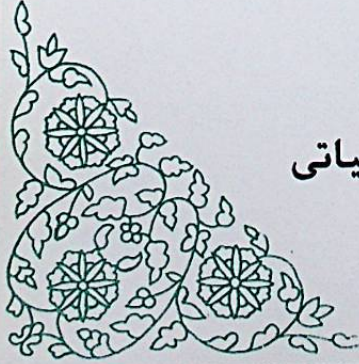

مىللەتلەر نەشرىياتى

تېمجان پاكستان
شېكسرى

2

مىلله تله ر نه شرىاتى

图书在版编目(CIP)数据

铁依甫江诗选:续集:维吾尔文/铁依甫江著. —北京:
民族出版社,1997.12

ISBN 7-105-0265-X

I. 铁… II. 铁… III. 诗歌—作品集—中国—当代—维吾尔
语(中国少数民族语言) IV. I227

中国版本图书馆 CIP 数据核字 (98)第 25933 号

民族出版社出版发行

(北京市和平里北街 14 号)

邮编:100013 电话:010-64228007)

民族出版社微机照排 民族印刷厂印刷

各地新华书店经销

1998 年 2 月第 1 版 1998 年 2 月北京第 1 次印刷

开本:850×1168 毫米 1/32 印张:16.25

印数:0001—1300 册 定价:16.80 元

مۇندەرىجە

- (1) گاڭگىراش
- (3) ساقىغا ئىلتىماس
- (4) سىر دېگەن مۇتلەق ئەمەس
- (5) كۆرۈۋېدىم چۈشۈمدە بۆلبۈل
- (6) پاختەكلە ھەققىدە مۇخەممەس
- (10) يۇرتۇمنىڭ بېغى
- (12) قارامايدا مەدھىيە
- (16) ۋەتەن مېھرى
- (17) قەدرىنى
- (18) جىڭگاڭشەن روھىغا مەدھىيە
- (20) تىيانشان باغرىدا
- (26) ئاتىنىڭ نەسىھىتى
- (27) زىيانداشنىڭ ئاقىۋىتى
- (28) زەپمۇ چىرايلىق كەلدى باھار
- (30) سەنئەت باھارى
- (36) تەلۋىچۈك
- (39) "يېتىم" نىڭ ئۆيىدە

- (41) قاقۇللا
- (43) بۈگۈنكى پاختەكلە
- (46) كەتمەن ھاسا
- (48) ئۇلۇغ نامايەندىگە مەدھىيە
- (50) ”كۈرەش“ ئۆستىڭى—كۈرەش داستانى
- (55) مۇقام يۇرتىدا ئويلىغانلىرىم
- (57) مۇقام چالسام
- (59) ئىككى مۆلچەرگە لەنەت ئوقۇيمىز
- (62) تەسەددۇق
- (63) ئۇزۇن سەپەر
- (65) ئەي، ئۇلۇغ جۇمھۇرىيەت
- (67) ئىلىم-پەن باھارى
- (68) ئاڭلىدى ئاق ئۆستەڭمۇ سۆزىمىزنى
- (71) ئەل گۈلىشىنى
- (72) جاھان شۇنچە گۈزەل ئەمدى
- (74) تەكلىماكان
- (76) ئامما ھەقىقىي قەھرىمان
- (78) جاۋاب چاۋاك
- (81) ئوتتۇلماس مىنۇتلار
- (88) بولمىسا
- (90) شۇم بالا
- (93) بىر قىزنىڭ ھەسرەتى
- (96) يىغا تۇتتى مېنى يەنە باھاردا
- (99) كۆچەت

- (100) يانتاق ھەققىدە پاراڭ
- (102) كۆز تەگمىسۇن
- (104) تۆھمەتخورغا ئاگاھلاندىرۇش
- (106) سەللە
- (108) لاۋشې بەرگەن قەدەھ
- (110) شانلىق قۇربان جاڭ جىشىن ھەققىدە قەسىدە
- (112) قانداق قىلاي
- (115) ئوتتۇز يىل
- (120) تۆت مۆچەل كەتتى ئۆتۈپ
- (122) تاپايلى پۇشايماندىن ساۋاق-ئەقىل
- (124) گۇناھ كىمدە
- (125) بولمىسا
- (127) دېھقاننىڭ يۈرەك سۆزى (چاتما شېئىر)
- (127) ”تۇتقا“نى تۇتقانسېرى
- (128) ئىبىرەت
- (129) پىپەن ھەم تاغار
- (129) سىياسەت يەرگە چۈشتى
- (130) دۇيچاڭنىڭ نېمىشقا يوق ئىناۋىتى
- (130) چال، ئوغلۇم!
- (131) كانايىدىن ئون چىقامدۇ ياغلىمىسا
- (131) ياراپسەن، شۇجى
- (133) باھار ئىلھامى
- (135) يوقال ئەمدى تۆھمەت دەستىكى
- (138) كۈننىڭ كۈيلىرى (چاتما شېئىر)

- (138) ئاسماننىڭ قىياپىتى
- (139) سادا
- (140) ۋۇشجاڭنىڭ ئۆلۈمى
- (143) ئاقشۈت
- (145) ئالتاي ناخشىلىرى (چاتما شېئىر)
- (145) ئارچا
- (146) كەۋسەر
- (146) تېۋىلغا
- (147) ئاق
- (148) كۆكتوقاي
- (150) چۆلدىكى ئۇچرىشىش
- (151) "باتا"
- (153) ئارالدىكى ئۆلەڭ بەزمىسى
- (156) غونان بەيگىسى
- (157) "قىز قۇۋار"دا
- (158) ئەنچى قىزغا
- (159) مىللەت ھەققىدە
- (161) مەتقاسم قايتىپ كەلدى
- (170) بۇ قەيەر؟ بۇ كىم؟
- (171) خوتەن قىزىنىڭ ئارزۇسى
- (173) ئەمدى مەن تۈزەلدىم
- (180) سېكرېتار ئوقۇيدۇ ناۋايىنىمۇ
- (181) يەرنى ئاسماندا كۆرۈپ پەس چاغلىماڭ
- (183) موزاي بىلەن تۈلكە

- (185) ئانا مېھرى
- (188) ئاتمىش يىلىمىز
- (191) يۇرتۇمنى كۆرۈپ دېگەن گەپلىرىم
- (198) يانبۇلاق
- (202) باياندايدىن ئۆتكەن چېغىمدا
- (205) ئادەم بىز، مەلەمگە مۇھتاجىمىز
- (208) "ئالدى"نىڭ مەستانىسى
- (210) تەۋەرۈكنى كۆرگەندە
- (212) "ھەپىرەڭ"گە نەزەر سالغاندا
- (214) مۇقام
- (217) لى بەينى كۆردۈم
- (219) گاچا دەپ قالغانىدۇ
- (220) قامچىنىڭ نە ھاجىتى ياخشى ئاتقا
- (221) ناخشا ئېيتىپ ئەركە تۇتتى موڭغۇل قىزى
- (222) ئېلىم ئۈچۈن ئىلم ئالىمەن
- (224) ئوخرىد بويى
- (227) دىرىم كۆۋرۈكى ئۈستىدە
- (228) پەلەستىن شائىرى شېئىر ئوقۇدى
- (230) گۈل
- (232) تارا كۆۋرۈكى
- (234) سىنچىنىڭ سۆزى
- (236) تەلۋە تەنقىدچى "ئاكام"غا مەسلىھەت
- (238) بىر ئىمامنىڭ ئەرزى ۋە قازىنىڭ جاۋابى
- (240) ئەمدى

- (242) تەشەككۈر
- (244) يىراقتىن خەت
- (249) تاڭ ئاشىقى
- (250) "قوزئۆي"
- (253) ياماتۇنىڭ تويى
- (256) پىئونېرنىڭ سۆزى
- (258) شېئىر مەشرىپى
- (260) تۇرپان مېھمانخانىسى
- (264) ئېتىزدا باھار
- (266) پەشتاقتا
- (270) يېشىلزارلىق ئالدىدا
- (271) كېرىلمە، ئەي چۆل
- (274) يېشىللىقنى قەدىرلە
- (276) چەكمىگىن غەم مەن ئۈچۈن
- (277) چوغلۇق يېنىدا چاققان بار ئىكەن
- (279) سالامەت بولۇڭ
- (280) چوققىدىكى قارىغاي
- (282) خۇاڭشەنگە چىققاندا
- (285) يۈرەك سوۋغىسى
- (289) بىر سۈرەتنىڭ تارىخى
- (293) ۋەسىيەت
- (294) قالتىس مەسلىھەت
- (295) تۇرپان شارابى كەلتۈرۈڭ
- (296) بولمىسا

- (297) مەن شۇنداق بىر ئوغۇل بالا مەن
- (302) يانتۇلۇق
- (303) كۆچۈرمىچى ئوغرىلار
- (304) يېڭى باي كۆۋرۈك ياسىدى
- (305) دوستلۇق شەنگە
- (306) "باشقىلار ئاۋۋال باي بولسا"
- (307) ئاچچىق نەسەت
- (311) ئاھ ياشلىقىم
- (313) ئانا تىلىم
- (320) مېنىڭ تەبرىكنامەم
- (323) ۋىسال يولىدا
- (324) ئۇيغۇر قىزى، جەۋلان قىل
- (327) بايرىمىڭنى تەبرىكلەيمەن، مۇئەللىم
- (332) گىلەمچى قىزغا
- (334) بايرام جامى ئالدىدا
- (336) بىر ئاق قۇ قونۇپتۇ جۇجياڭ بويىغا
- (339) گۈل ئارا
- (341) گۈيىشەن
- (344) ئەي كۆڭۈل، كەڭ تۈت ئۆزۈڭنى
- (345) زوغۇيلار توغرىسىدا
- (349) كەچمىگەن، دوستۇم، سەممىيەتتىن
- (351) ئانام قۇچاقلىدى "ئانام" دەپ مېنى
- (353) ناۋايى ھەيكىلى ئالدىدا
- (354) مۇھەببەتتىكى ۋاقىت ھېسابى

- (355) سالام توشۇيمەن
- (356) دوستۇمغا.....
- (358) ئاگاھ بول، گۈزەل قىز.....
- (360) بېزەكلەكتە.....
- (362) مۇقام ئاڭلاپ.....
- (363) ياشلىق لىرىكىلىرى (چاتما شېئىر).....
- (363) كۆزۈڭدىن سورا.....
- (364) قىلمىغىنا گۈلى خىجالەت.....
- (364) سوغۇق سۇ.....
- (365) راستلىقىڭ— راستچىلىقىڭ.....
- (367) مىراس.....
- (369) يېڭى يىل، ئاق يوللۇق بولۇپ قال يەنە.....
- (372) نورۇزدا كەلگەن ئىلھام.....
- (375) تەمبۈرچى دوستۇمغا (مۇۋەششەھ).....
- گواڭشىدىن تىزىپ كەلگەن مىسرالار (چاتما شېئىر)
- (377)
- (377) ناخشا رەستىسى.....
- (379) كۆڭلۈمنى ئۇتۇۋالدى.....
- (380) يولدا.....
- (381) دالچىنزار.....
- (382) دىدار خاتىرىسى.....
- (382) دالچىن شېخى شىلدىرلايدۇ.....
- (384) مەن ھەيران.....
- (384) دىسەن ئۈستىدە.....

- چېگرا بويىدىكى بىر ئەدەبىي ژۇرنالغا بېغىشلىما
- (385)
- (386) ليۇ سەنجىي
- (392) شائىر يۇرتىدا شائىرنى ئەسلەپ
- (395) سەرۋەڭگە قاراپ
- (397) ۋاي ئېست!
- (398) بەزى دەردلەر
- (399) ئەزرائىل ئالدىدا
- (401) ھاسا ھەم قەلەم
- (402) لۇشۇننىڭ ھەيكىلى
- (404) خولڭ شيۇچۈەن سۈرىتى ئالدىدا
- (408) كەشتىچى قىزلارنىڭ قولغا قاراپ
- (409) "ئۇيغۇرلارنىڭ قولى تەملىك ئىكەن"
- (410) ۋەسىيەتنامىنى يىرتىۋېتىمەن
- (412) كۆردۈم شۇنداق ھازىدارنى

ئىشقىي غەزەللەر

- (414) قەدىرلەيمەن سېنى، جانان
- (414) يىغلىما
- (415) ئوغرىدىن مەككار يامان
- (416) شۇندىن بېرى
- (417) مەيلىمۇ
- (418) ئالدىدا

- (419) ئەمدى ئېغىز ئاچما
- (419) ئۆزۈمدىن ئۆتتى
- (420) ئانا، مېنىڭ ئۆز خىلىم بار
- (421) ئەجەب گەپقۇ
- (422) جانان كېلىدۇ
- (423) مەلھەم ئوق
- (424) ئۆرگىلەي
- (424) ئىچىمدە ھەسرەتتىم كۆپ
- (426) دەپتىمەن
- (428) ئەمدى
- (428) ھوي بالا
- (430) كۆڭۈلنى كۆڭۈل ئالىدۇ
- (430) ئەمدى نېمىسى؟
- (431) باشقىسى
- (432) بەك گول ئىكەنمەن
- (433) مەن بەختىيار
- (434) خىجىللىقتىن يەرگە كىردىم
- (435) كەلسە

ماتەم ناخشىلىرى

- (436) ماتەم
- (439) يولداش گومۇرۇغا مەرسىيە
- (440) ل. مۇتەللىپنى ئەسلەپ

- (444) نم شېھت خاتىرىسىگە
- (446) مەرھۇم دوستۇم قاۋسلىقناغا مەرسىيە
- (448) مازار
- (449) ئەسئەت ئىسھاقوۋقا مەرسىيە
- (450) سازەندە دوستۇم ئابدۇللا ھامۇتقا مەرسىيە
- (451) ئەلۋىدا (ئۇستاز ماۋدۇنغا مەرسىيە)
- ئۇنتۇماس خەلقىڭ سېنى (ئابلزخان مامۇت خاتىرىسىگە)
- (452)
- ئالاھىدە مۇسبەت (ئالاھىدە ئوقۇتقۇچى ئابلھىمىت سىدىقنى
- (453) ئەسلەپ)
- (454) مەرھۇم زىكرى ئەلپاتتاغا مەرسىيە
- شان-شەرەپ ئەھلى (مەرھۇم مۇھەممەتئىمىن ئىمىنوۋنىڭ
- (456) دەپنە مۇراسىمىدا تىزىلغان مىسرالار)
- نساخان (ئاتاقلىق خەلق نەغمىچىسى مەرھۇمە نساخان
- (457) خاتىرىسىگە)
- (458) يۈرەك ياشلىرىم (ئانامنىڭ ۋاپاتىغا تەزىيەم)
- سەن لەھەتتە ئەمەس، بەلكى مۇنبەردە (مەرھۇم دوستۇم
- (461) ئابدۇكېرىم خوجىغا مەرسىيە)
- سىز خەلق قەلبىدە ياشايسىز كۈلۈپ (ئاتاقلىق جامائەت
- ئەربابى ئابلز مۇھەممىدى ۋاپاتىغا مەرسىيە)
- (463)
- ئەل بۆلبۈلى (مەشھۇر ناخشىچى داۋۇتجان ناسىرنىڭ ۋاپاتى
- (464) مۇناسىۋىتى بىلەن)

ناخشا تېكىستلىرى

- (466) ئورما ناخشىسى
(467) دېھقانلار مارشى
(468) ئىشچان يىگىت
(469) يىگىت ئارزۇسى
(470) پويىز كەلدى
(470) ھەسرەت
(471) ئامرىقىم
(472) ئۆزىتىش
(473) يوللۇق ئالما
(473) ياش دوستۇمغا
(474) جان ئانا
(474) مەيلى
(475) ئەجەب ئوبدان بالىكەنسز

رۇبائىيلار، پارچىلار ۋە تۇيۇقلار

- (477) رۇبائىيلار
(493) پارچىلار
(502) تۇيۇقلار

بۇگۈنكى كۈننىڭ كىتابى
بۇگۈنكى كۈننىڭ كىتابى
بۇگۈنكى كۈننىڭ كىتابى
بۇگۈنكى كۈننىڭ كىتابى

گاڭگىراش

1981-يىلى

بەستىم بىلەن تەڭ تەلپىكىم،
چوغدەك قىزاردى تەستىكىم.
تاپقان مۇكاپاتىم شۇمۇ،
مۇنداق ئەمەستى ئىستىكىم.

رەڭگۈ رويۇمنى ئاق دېسەم،
ھازىر سۈرەتتە باشقىچە.
بۇ ھەقتە شۇنداق دېگۈلۈك:
”ئالداپتۇ كونا ئەينىكىم“.

بۇغداي تېرىپ كەلدىم دېسەم،
قارىمۇق دېيىشتى باشقىلار.
كىم بىلدى بۇنداق خەيلىنى،
ۋاي-ۋاي، ئىست تەر-ئەمگىكىم.

ئېيتقان مۇقامىم ياقمىدى،

قالدىم ئۆزۈممۇ گاڭگىراپ.

(465) ئۆزدى راۋابىم تارىنى،

(467) نەلەردە قالدى زەخمىكىم.

(468)

(469)

(470) 1971-يىل.

(471)

(472)

(473)

(474)

(475)

(476)

(477)

(478)

(479)

(480)

(481)

(482)

(483)

(484)

(485)

ساقىغا ئىلتىماس

قۇي ئەي ساقى،
ھوشۇمدىن ئايرىلاي بىردەم،
جاھان غەۋغاسىدىن خالىي بولاي بىردەم.
ھوشۇمنىڭ بارىدا يوقكەن ماڭا ئارام،
ئۇنىڭسىز ئەمدى مەن ئارام ئالاي بىردەم.

1971-يىل.

مەن بۇ شېئىرىمنى كېيىن كۆرۈپ، ئۇنىڭغا بىر خىل ئۈمىدسىز-
لىك كەيپىياتى ئارىلاشقانلىقى ئۈچۈن نەشىرگە بەرمىگەندىم. ئەمدى
مەيلى، قانداقلا بولسۇن بۇ مېنىڭ "مەدەنىيەت زور ئىنقىلابى" جەريانىدا
روھىي ھالېتىمنىڭ بىر خىل ئىپادىسى، يوشۇرۇپ نېمە قىلاي دېدىم.

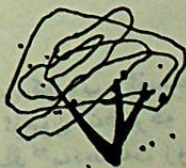
سىر دېگەن مۇتلەق ئەمەس

1971-يىلى
سىر دېگەن مۇتلەق ئەمەس، بولغۇسى مەلۇم ئاقىۋەت،
ھىيلىلەر چۈمپەردىدىن بولغۇسى مەھرۇم ئاقىۋەت.

شۇم نىيەتلەر يامىشار بىر تال پاخالغا كېمە دەپ،
بەربىر سۇغا چۆكۈپ، بولغاي بۇرۇختۇم ئاقىۋەت.

ھىيلىدىن قانات ياساپ ئاسمانغا چىققان نەدە بار،
چىقسا تىك موللاق ئېتىپ، جەزمەن بولۇر گۈم ئاقىۋەت.

1972-يىلى ئۆكتەبىر.

كۆرۈۋىدىم چۈشۈمدە بۇلبۇل

(بىر دوستۇمنىڭ ئېيتقانلىرى)

كۆرۈۋىدىم چۈشۈمدە بۇلبۇل،
مۇنداق تەبىر بەردى بەزىلەر:
”ياخشىلىق بىر ساڭمۇ چوقۇم،
تۈزىلىدىكەن خاتا ئەنزىلەر.“

بەزى چاغدا ئارام بېرىدۇ
دەردمەن ئۈچۈن مۇنداق تەسەللا.
بىراق شۇ كۈنى بىر پېشكەل كېلىپ،
سولاپ قويۇشتى سولاش ئۈچۈنلا.

بۇلبۇل كۆرۈپ ھېلىمۇ ياخشى
ئېلىنىپتىمەن سولاققا-بەتتە.
ھۆپۈپ كۆرگەن بولسام چۈشۈمدە،
كېتىدىكەنمەن ئۇدۇل لەھەتتە.

1973-يىلى يېزىلغان، 1980-يىلى تۈزىتىلگەن.

پاختەكلە ھەققىدە مۇخەممەس

بۇ مۇخەممەسنى بېغىشلايمەن ئەزىز پاختەكلىگە،
كونا دۇنيادا بوزەك بولغان شۇ قۇللار نەسلىگە،
پارتىيە مېھرىدىن يەتكەچكە سائادەت ۋەسلىگە،
ئاشۇ قۇللار ئايلىنىپ ئەمدى كارامەت ئەھلىگە،
يېڭى تۇس بەردى زاماننىڭ مەزمۇنى ھەم شەكلىگە.

كونا پاختەكلە بۇرۇن زىمىستان-قىش ئىدى،
نەشتىرى خۇددى چاپاندەك، ھەيۋىسى مۇدەھىش ئىدى،
ئاچ-پېلىڭلار ئۆيىدە ھەر كۈندە مىڭ تەشۋىش ئىدى،
ئۇ زامانلار چۈنكى ئادەم يەيدىغان ئۆتمۈش ئىدى،
كۆز تىكەتتى كەمبەغەل ئىللىق باھار، ياز پەسلىگە.

كونا پاختەكلىدە يوقسۇلغا ھايات دوزاق ئىدى،
شال تېرىش گويىكى يىغىنىدە قۇدۇق قازماق ئىدى،
سۆرسە ئەرلەر ساپان، خوتۇن، بالا يانداق ئىدى،
كۈزدە ئاقئوششاقمۇ تەگمەيتتى، زامان شۇنداق ئىدى،
كېكىرىپ بايلار ياشايتتى ئەيشى-ئەشرەت، سەيلىدە.

قىلدى يوقسۇل ياز بويى بايلار ئۈچۈن دېھقانچىلىق،
قىشلىقى ھاشاغا ماڭغان، ئۆكسىمەس ئالۋاڭ-سېلىق،
دەشتكە كەتكەن، ئۆيدە قالغان، بەرگە سەرسانچىلىق،
رەھىمسىز ئالۋاڭ-سېلىق، سەرسانچىلىق، ۋەيرانچىلىق،
بەكمۇ يىرتقۇچلۇق سېڭىپ كەتكەن خوجاملار پەيلىگە.

بۇ ئازابتىن كەمبەغەلنىڭ سەۋرى پەيمانى تولۇپ،
چىقىمۇ مەيدانغا ئازادلىقنى ئىزدەپ قوزغۇلۇپ،
تۆكسىمۇ دەرياچە قانلار، بەربىر مەغلۇپ بولۇپ،
تېخىمۇ قوشلاپ سېلىندى ئەركىگە زەنجىر، قۇلۇپ،
قالدى ھەسرەتتە، يېتەلمەي كۆزلىگەن مەنزىلىگە.

ئەۋج ئېلىپ ماۋجۇشى باش بولغان قوشۇننىڭ قۇدرىتى،
ئەل بېشىدىن ئاقىۋەت كەتتى ئەسىرلەر كۈلپىتى،
ئاتتى تاڭ پاختەكىلدە، قوغلاندى زۇلمەت دەھشىتى،
كەلدى يوقسۇل نۆۋىتى، ئۆزگەردى مەھكۇم قىسمىتى،
يېڭى قىسمەت بولدى قانۇن، ئۇچرىماس ھېچ دەخلىگە.

قاپلىدى پاختەكىلىنى ئالتۇن قۇياش پارلاق نۇرى،
كەلدى كادىرلار قاتار، قولدا تۈگەي^① دەستۇرى،
سوتقا تارتتى زومىگەرلەرنى خەلقنىڭ مۇنبىرى،
ئالدى دەردەنلەر قىساس، تەرگۈچىنىڭ بولدى يېرى،
قوندى شادلىق قاتمۇقات يېڭى خوجايىن كۆڭلىگە.

① تۈگەي دەستۇرى — يەر ئىسلاھاتى قوللانمىسى.

ئاشۇ كۈن پاختەكلە بەخت جامىنى ئىچتى توشتۇرۇپ،
جاڭ ئۇرۇپ قەشقەرگە شۇندا قىلدى توي قاملاشتۇرۇپ،
يازى ماۋجۇشغا رەھمەتنامە كۆڭلى جۇش ئۇرۇپ،
تەلمۈرۈپ كەلگەن ئازاد قوللارغا بارماق باستۇرۇپ،
خۇش چىرايلار ئاشۇ چاغ ئوخشايتتى ياقۇت-لەئلىگە.

داھىمىز ماۋجۇشى بۇ خەتنى كۆرۈپ ئۆز كۆزىدە،
يوللىدى شانلىق جاۋاب پاختەكلىگە خەت يۈزىدە،
كۆرسىتىپ پارلاش نشان، بەردى مەدەت ھەر سۆزىدە،
شۇ مۇبارەك خەت يېتىپ كەلگەن مەنۇتنىڭ ئۆزىدە،
بەختىيار پاختەكلە باغرى چۆمدى ئالتۇن شولىگە.

ئاشۇ خەت ئىلھامىدىن پاختەكلە چەكسىز كۈچ ئېلىپ،
پارتىيە لۇشىەننى ھەر ئىشتا ئەڭگۈشتە بىلىپ،
قورقىمىدى تۇرغاندىمۇ ھەرقانچە توسقۇن دۇچ كېلىپ،
باشلىدى يۈيگوڭچە ئىش، جىسۇچىلارنى^① لەت قىلىپ،
ھەم كۈرەشتە بەردى پەشۋا بارچە سۈيىقەست-ھىيلىگە.

ئاڭلىسام، پاختەكلە، سەنمۇ ئۆزگىرىپسەن شۇنچىلا،
غەيرىتىڭدىن بويتۇ ئاۋات قانچە شور تاڭلىق دالا،
يوللىرىڭ بوستان بولۇپتۇ، ئېتىزىڭ رەت-رەت سالا،

① يۈيگوڭ، جىسۇ— ماۋجۇشىنىڭ «يۈيگوڭنىڭ تاغنى يۆتكە-
شى» دېگەن ئەسىرىدىكى ئىجابىي ۋە سەلبىي پېرسوناژلار.

يېڭىلىقتىن خوش خەۋەر كەلمەكتە سەندىن كۈندىلا،
ئاپىرىن پاختەكلىلىكنىڭ غەيرىتىگە، ئەقلىگە!

بارىكالا، ئەي قىزىل دەريا بويىنىڭ گۈلىشىنى،
ئاڭلىسام، ئاپسەن قۇرۇپ پاختەكلە ناملىق گۈلشېنى،
كەلدى كۆز ئالدىغا شۇندا تەنتەنەڭنىڭ جۇشقۇنى،
ئالغا باس ماۋجۇشى، گۈلچەندەڭ يولىدا ھەر كۈنى،
ئۆرلىگىن غەيرەت بىلەن بارغانچە يۈكسەك پەللىگە.
يات ئەمەس، پاختەكلە، ھەرگىز تارىخىڭ، ئۆمرۈڭ ماڭا،
ھەم يېقىملىق ئۆز ئانامنىڭ باغرىدىن باغرىڭ ماڭا،
سەنمۇ بەرگەن تەربىيە، كىرگەن تالاي ئەجرىڭ ماڭا،
شۇنچىلىك چوڭقۇر سىڭىپ كەتكەن ئىكەن مېھرىڭ ماڭا،
تەلپۈنەر كۆڭلۈم ھەمىشە سەن ئەزىز پاختەكلىگە.

1973-يىلى نوپاىسى، ئۈرۈمچى.

يۇرتۇمنىڭ بېغى

يۇرتۇم بېغى بۇ ياز يەنە زىننەتكە تولۇپتۇ،
زىننەتتىن ئېسىل مەھسۇلى بەرىكەتكە تولۇپتۇ.

چۆللەرمۇ ئېتىز، چۆرىسى باغ، مېۋىسى سەرخىل،
ئاق بەتلەر گۈزەل خەت، يېڭى سۈرەتكە تولۇپتۇ.

شاخلارنى ئېگىپ ئالما، ئۆرۈك، شاپتۇلا، ئەنجۈر،
تەكلەردە ئۈزۈم باشقىچە شەربەتكە تولۇپتۇ.

بۇ تۆكمە باياشاتلىق ئارا كۆزۈ كۆڭلۈم توق،
يۇرتۇمنىڭ ئوچۇق داسقىنى تېمەتكە تولۇپتۇ.

ھەر شەنبە كۈنى نەغمىمۇ ياڭرايدۇ بۇ باغدا،
مەشرەپ يېڭى مەزمۇن، يېڭى سەنئەتكە تولۇپتۇ.

ئەسلەپ كېچكى دەشتىنى، ئەجەبلەنمە بۇ باغقا،
ئەزالىرى يۈيگۈڭ كەبى غەيرەتكە تولۇپتۇ.

بۇ مۆجىزىنىڭ تەكتىگە يەتتىڭمۇ، بۇرادەر،
ئۆملۈك بىلەن يۇرتۇمۇ بۇ خىسلەتكە تولۇپتۇ.

كەلگىدە مۇھىس قەبرىستان، 1974-يىل، غۇلجا-ئۈرۈمچى.

قاراماىغا مەدھىيە

ياشانتى سېنى قاراماي دەۋرىم بۆلەكتىن جان بېرىپ،
ماۋجۇشى ئاچقان يول ساڭا ياشناش ئۈچۈن ئىمكان بېرىپ.

ئۆتمۈشتە باغرىڭ چۆل ئىدى، ھەيۋەڭدىن ئادەم قۇل ئىدى،
كەلگەن ئەمەس سىرنى بىلىپ قوينۇڭغا بىر ئىنسان بېرىپ.

دەشت باغرىدىن يانداپ ئۆتۈپ، ھەردەمدە مىڭ تەشۋىش يۈتۈپ،
يىرتقۇچقا يەم بولغان تالاي كولدۇرمىلىق كارۋان بېرىپ.

تومۇزدا تاشلار چوغ گويا، سۇ بۇندا كۆزگە تۇتىما،
بۇ دەشت ئۇزاتقان قانچىلاپ تەشناغا قۇم-تالقان بېرىپ.

بەزەن قۇيۇنلار بېھىساب ئاسمان-پەلەك تۈۋرۈك ياساپ،
گويا جۇدۇن لەشكىرىنى چىللار ئىدى نشان بېرىپ.

بىردىنلا بوران گۈركىرەپ، ۋەھشى قاۋاندەك ھۆركىرەپ،
تاش ياغدۇراتتى ئالدىدىن سەل كەلدى دەپ ئېلان بېرىپ.

كۆك نەئره تارتىپ تىغ سېرىپ ھەم ئاتسا سەلنى ئوق قىلىپ،
تاپالمىغان قونداق-پانا ئۇچار قاناتلىق جان بېرىپ.

كەلگەندە مۇدەھىش قەھرىتان، يىرتقۇچقىمۇ بولماس ماكان،
بارمىش رىۋايەتتە: توڭغۇپ قالغان ئىكەن شەيتان بېرىپ.

غەپلەتتە ياتتىڭ شۇنچە كۆپ، ياتتى خەزىنەڭ تۇنجۇقۇپ،
ئەسقاتمىدىڭ سەن قىلچىلىك ئەل دەردىگە دەرمان بېرىپ.

* * *

يۈرۈپ شەرقتىن سۈبھى تاڭ، قوغلاندى ئۆتمۈش زۇلمىتى،
ئۆز تەقدىرىنى قولغا ئالدى بۇ جۇڭخۇا مىللىتى.

غەيرەت-شجائەت ئۇردى جۇش، قىلدۇق تەبىئەتكە يۈرۈش،
مۆجىزىلەر داستانغا تولدى يېڭى تارىخ بېتى.

باتۇر، پىداكار ئىشچىلار باشچى بولۇپ ھەر ئىشتىلا،
تۆھپە ياراتتى يېڭىدىن قايناپ-تېشىپ زوق-رىغبىتى.

قوغلاپ خۇراپاتنى نېرى، قىلدى يۈرۈش جۇڭغار سېرى،
ئىزدەپ نېفىت يەر قەرىدىن جەڭ باشلىدى كەلگەن پېتى.

كەلگەندە بۇرغا قۇرغىلى، قۇرغاندا تۇنجى بۇرغىنى،
شەيتاننى توڭلاتقان سوغۇق كەلدى ئاجايىپ دەھشىتى.

ئېچىپ سوغۇقتا مەيدىنى، بوراندا ئەگمەي قەددىنى،
ئىشنى قىزىتتى ئىشچىلار، سۇندى تەبىئەت ھەيۋىتى.

ياڭراپ موتورنىڭ نەغمىسى، يەرنىڭ بۇزۇلدى ئۇيقۇسى،
يەتكەندە بۇرغا جايغا، كۈلدى قاققلاپ ماي قېتى.

تۇنجى قۇدۇقتىن پۇشقۇرۇپ چىققاندا نېفىت جۇش ئۇرۇپ،
چىقتى جاپانىڭ ھاردۇقى، شۇنداق جاپا-جان راھىتى.

بىز ئۆرلىگەندە ھەر قاچان، دۈشمەن ئىچىگە تولدى قان،
چامدامدا توسقۇن تىكىلدى، زەنجىر ئىدى ھەر دەۋىتى.

باشلامچىغا لايىق سىنىپ ئالدامچىلارنى پاش قىلىپ،
بۇزدى خۇراپىي رامكىنى، ئاشتى پەلەكتىن غەيرىتى.

ئالدى باياۋان ئورنىنى بۇرغا مۇنارى ئورمىنى،
بولدى نېفىت شەھرى بىنا، داڭ كەتتى ئەلگە شۆھرىتى.

مايلار قانالدىن غۇرقىراپ ئاقماقتا نودىن شارقىراپ،
ئالماقتا بۇندىن كۈچ-قۇۋەت ئانا ۋەتەننىڭ قۇدرىتى.

* * *
* * *

زوقۇمنى تارتتى "قاراماي"، باغرىڭدىكى جۇشقۇن ھايات،
شېئىرىمغا مەزمۇن: ئىنقىلاب، مەردانە ئەمگەك، كەشپىيات.

باسقان سېنىڭ ھەر چامدىمىڭ، ھەربىر ئۇتۇق، توي-بايرىمىڭ
كەلدى كۈرەشلەر ئەۋجىدىن، بولماس كۈرەشسىز ھېچ ھايات.

ھەربىر ساۋاقلاردىن ئايان: دۈشمەن دېگەن دۈشمەن ھامان،
يانمايدۇ شەيتان پەيلىدىن، قىلمايدۇ ھەرگىز پەندىيات.

ھەربىر كۈرەشتە زەربىدار، دۈشمەننى ئەيلەپ تارمار،
جەزمەن مۇقەددەس بۇرچىنى ئاقلایدۇ پرولېتارىيات.

ئۆرلە كۈرەشتە قاراماي، دۈشمەنگە ئوت ئاچ ئايماي،
قۇچسۇن يېڭى شانلىق زەپەر داچىڭچە جۇشقۇن كەيپىيات.

1974-يىل فېۋرال، قاراماي-ئۈرۈمچى.

ۋەتەن مېھرى

ۋەتەننى نۇرغا چۆمدۈردى قۇياشلىق دەۋرىمىز بىزنىڭ،
قىزىل گۈللەرگە پۈركەندى باھاردەك ئۆمرىمىز بىزنىڭ.

كۈرەش قىلدۇق تۆكۈپ قان-تەر، كۆتۈردى قەدىيىڭى دۇنيا،
ياراتتى مول ھوسۇل، مېۋە ئۈنۈملۈك ئەجرىمىز بىزنىڭ.

ۋەتەن گۈلزارىنى قوغداش مۇقەددەس بۇرچىمىز دائىم،
شۇڭا قۇزغۇنغا بەتلەگىلىك قورالدۇر قەھرىمىز بىزنىڭ.

ئۇلۇغ غالىپ قىزىل بايراق يېتەكلەر غەلبىگە مەڭگۈ،
جۇدۇنلار ۋەھىمدىن ئۆچمەس ۋەتەنگە مېھرىمىز بىزنىڭ.

1974-يىلى ماي.

قەدرىنى

كىمكى دەشتلەر كەزمىسە بىلمەس گۈلىستان قەدرىنى،
ئۇنتۇسا ئۆتمۈشنى كىم، بىلمەس بۇ دەۋران قەدرىنى.

كەلدى نەدىن ئۆي-ماكان، كەلدى قايندىن ئاش-ئوزۇق،
بىلمىگەي "تەييارغا شەيخلەر" ئىشچى، دېھقان قەدرىنى.

قوغدىدى قورغان بولۇپ ئەل بەختىنى جېغاڭجۇنۇم،
كۆرمىسە دۈشمەننى كىم، بىلمەس بۇ قورغان قەدرىنى.

ماۋجۇشنىڭ مېھرىدىن بىزگە سائادەت بولدى يار،
جان پىدا بىز يولىدا بىلگەچ قەدىردان قەدرىنى.

1974-يىلى.

جىڭگاڭشەن روھىغا مەدھىيە

— ماۋجۇشنىڭ «جىڭگاڭشەنگە قايتا چىقىش»
سەرلەۋھىلىك شېئىرىنى ئوقۇغاندىن كېيىن

قايتا جىڭگاڭشەنگە چىقماق تەلىمى
قوزغىدى قەلبىمدە جۇشقۇن كەيپىيات
كەلدى كۆز ئالدىمغا شۇنداق تەۋرىمەس تىك چوققىلار،
كەلسىمۇ خەۋپ تۇشمۇ تۇشتىن قاتمۇقات.
كەتتى ئازغۇنلار قىزىل تۇغدىن كېچىپ مەلئۇن بولۇپ،
بۇندىكى ئۇچقۇن ھامان ياندى ئۇلۇغ يانغىن بولۇپ،
شۇ ئۇلۇغ يانغىندا تاۋلاندى پولات،
ئۇندى خۇاڭياڭجېدىكى قاندىن چېچەك،
كەلدى شۇندىن بۇندىكى نۇرلۇق ھايات.

بۇ زامان شۇنداق زامان:
سوقىدۇ تىنماي بوران،
ئىنقىلاب يايغان قانات.
قىلما لاچىن كۆككە پەرۋاز، توسىيالىمايدۇ بۇلۇت،
ئىنقىلاب ئالدىدا يوق ھېچ تىلىسمات.

يەر-جاھان مۇجتاج مۇقەررەر لەرزىگە،
كەم ئىشەنسۇن زومىگەرلەر لەۋزىگە،
قايتا جىڭگاڭشىنگە چىقماي يوق نىجات.
چوققىغا ئۆرلەشكە پۇتلاشماس ساقال،
مېنى ياشىناتتى كۈرەشچان تەلىمات.

1975-يىل يانۋار، ئۈرۈمچى.

تەسۋىر قىلىش ۋە تەسۋىر قىلىش
تەسۋىر قىلىش ۋە تەسۋىر قىلىش
تەسۋىر قىلىش ۋە تەسۋىر قىلىش
تەسۋىر قىلىش ۋە تەسۋىر قىلىش

تيانشان باغرىدا

(قەسئە)

ئالدىم قولۇمغا مەن قەلەم، ئالدىمدا دەۋرىم تەسۋىرى،
بۇنداق گۈزەل تەسۋىر ئۈچۈن خاسدۇر بۇ كۆڭلۈم دەپتىرى.

ھەر يانغا مەن كۆز تاشلىدىم، سۆزنى سوئالدىن باشلىدىم:
بىز ئەمدى بولدۇق كىم دېدىم ھەم كىم ئىدۇق بىز ئىلگىرى؟

ئۆتمۈش تيانشان باغرىدا ئەمگەكچى شادلىقتىن جۇدا،
تۇرغان ھەمىشە سانجىلىپ كۆكسىگە زۇلمەت خەنجىرى.

ئۆستەڭ چېپىپ يوقسۇل ھەلەك، سۇغا خوجايىنلار بۆلەك،
بايلار ئۈچۈن شەرىپەت ئىدى ئەمگەكچىلەرنىڭ قان-تېرى.

يەر بولدى باينىڭ ئەجرىسىز، ئەمگەكچى ئۇندىن بەھرىسىز،
يەر باي ئۈچۈن "ئالتۇن قوزۇق"، يوقسۇلغا قۇللۇق زەنجىرى.

ئاشلىق تېرىپ چەش راسلىغان يوقسۇلغا چارمۇ ئاشمىغان،
بىر پارچە نانغا زار بولۇپ ئۆتتى خازاندەك كۈنلىرى.

مال باقتى نامرات مالچىلار، گۆشنى يېدى باي، غالچىلار،
ھەم ئۆي ئىدى ھەم گۆر ئىدى مالچى ئۈچۈن تاغ ئۆڭكۈرى.

خاخجا-خوجايىن ئەمرىدە، يەرنىڭ قاراڭغۇ قەرىدە
ئىشلەيتتى يوقسۇل بالىلىرى، ئايلاپ چىقالماي تاشقىرى.

قان-تەر بىلەن پۈتكەن گىلەم باي قەسىرنىڭ بولدى شۇ دەم،
بىچارە خالۋاپ ئاچ-زېرىن، داق يەر ئىدى ياتقان يېرى.

كەلسە زىمىستان قەھرىتان، سەن نەدە دەپ ئەي بىماكان،
قىينايتتى يوقسۇلنى تېپىپ ئاچچىق سوغۇقنىڭ نەشتىرى.

ئالۋاڭ-سېلىق تاغدىن ئېغىر، يۈك ئاستىدا يوقسۇل يېغىر،
بايلىق يىغاتتى ئۈستىلەپ شۇ باندا يۇرت بەگلىرى.

بايلار پاراغەت قوينىدا، بەگلەر ھەشەمەت ئورنىدا،
قۇللارنى زار-زار قاقشىتىپ كۈلمەك ئۇلارنىڭ دەستۈرى.

كارىزنى خۇددى دۈم قىلىپ، ئەل ئەجرىگە ئاپەت سېلىپ،
سالدۇردى ھەيۋەتلىك مۇنار، مۈكچەيدى يوقسۇل بەللىرى.

يامۇل ئىشى تۆھمەت، جازا، يوقسۇل كۈنى ماتەم-ھازا،
يوقسۇلغا ئەزرائىل ئىدى ئامبال، چېرىك ھەم نەۋكىرى.

مىللەت ئارا زىتلىق سېلىش، زىتلىق بىلەن قىرغىن قىلىش
ئامبال ئۈچۈن ئەل قەھرىدىن تەختىنى قوغداش تەدبىرى.

ئاشقانچە زۇلمەت قانچىلىك، قوزغالدى نەپرەت، قارشىلىق،
چاقناپ غەزەپنىڭ چاقمىقى، يەتتى پەلەككە گۈلدۈرى.

ھەققانىيەتتىن لاپ ئۇرۇپ، ئالدامچىلىقتىن دام قۇرۇپ،
ئىسيانچىلارنى قانغا غەرق قىلدى زامان ئۆكتەملىرى.

ئەمگەكچى دەردىمەن قان تۆكۈپ، قالدى يەنە زەرداپ يۇتۇپ،
دېدى ئەلەمدە: نەددۇر مەغلۇبىيەتنىڭ تۈپ سىرى؟

چاقناپ شەرقتىن بىر قۇياش، سىرلار ئېچىلدى-بولدى پاش،
ماۋجۇشى، گۆڭچەندەڭ چىقىپ، بولدى كۈرەشنىڭ رەھبىرى.

ماۋجۇشى قۇرغان پارتىيە، غالىب، پىداكار ئارمىيە
بولدى نىجادكار، ئىنقىلاب تاپتى يېڭىش شۇندىن بېرى.

مات بولدى شۇم ئالدامچىلار، بۇزغۇنچىلار، بەتنامچىلار
ھەم بولدى ۋەيران دام-توزاق، قات-قات توساقلار چەمبىرى.

چەيلەندى مۇدەھىش خەۋپ-خەتەر، قانلىق چېلىش تاپتى زەپەر،
گۈم بولدى زۇلمەت ئوردىسى، يۇتتى زەھەر ھەمدەملىرى.

تۈنلەر كېتىپ تاڭ يورىدى، دەردىمەن ئېلىم شاد ياپىردى،
گويكى دەشتلەر باغرىغا ياندى سائادەت يامغۇرى.

چۈشتى خوجاملار تەختىدىن، ئۆزگەردى دۇنيا تەكتىدىن،
ئۆتتى شۇ ئان ئەمگەكچىنىڭ ئۆز ئىلكىگە ئۆز تەقدىرى.

قۇللار ئېرىشتى غەلبىگە، بولدى خوجايىن ھەممىگە،
شانلىق قىزىل تۇغ ئاستىدا ماڭدى يېڭى مەنزىلىسى.

ئۆملۈك يولى بەردى قانات، باشلاندى جۇشقۇنلۇق ھايات،
سوتسىيالىزم قۇرماق ئۈچۈن ئاتلاندى ئالغا—ئىلگىرى.

ئۆتمۈشتىكى ۋەيراندا سوتسىيالىزم بولدى بىنا،
تاپتى تىيانشان شان-شەرەپ، يۈكسەلدى ئالغا كۈنسېرى.

يەر ئۈستىگە يۇلتۇز قونۇپ، تۈنلەر يورۇپ كۈندۈز بولۇپ،
گويا قىلىپ كۈننى خىجىل، چاقناپ تۇرار پارلاق نۇرى.

جۇڭغاردىكى دەشت باغرىدىن ئۇرغۇيدۇ ماي يەر قەرىدىن،
كان ئاچقۇچىدۇر ئىشچىنىڭ ھەر بولقىسى، ھەر ئامبۇرى.

ھەر ياندا زاۋۇت شاۋقۇنى، كۆككە تۇتاشقان تۇرخۇنى،
سېخلاردا ھەربىر دەستىگاھ گويا كارامەت مۇنبىرى.

ھەر كۈندە يېڭى كەشپىيات، ئاشماقتا كۈنلەپ مەھسۇلات،
ھەيران قىلار، كۆز چاقنىتار سانى، ساپاسى ھەم تۈرى.

ئۆتمۈشتىكى يوقسۇل گاداي ھېيت ئوينىغاندەك خۇش چىراي،
كىيىدى ئېسىل رەختتىن كېيىم، ھەتتا تاۋاردىن ئەستىرى.

ئات مىنىمگەن ئاخشامقى قۇل، ئالدى بۈگۈن ئاسمانغا يول،
كىم بۇ دېسەڭ سارسۇمبىلىك يا غۇلجىلىق يا قەشقىرى.

دەريا، داۋانلار ئەگدى باش، مۇز چوققىلارمۇ تۆكتى ياش،
سالىدى تەبىئەتكە يۈگەن سەھرادا گوڭشى باتۇرى.

ئۆركەشلىدى زۇمرەت سۇلار، كۈلدى قېنىپ تەشنا دالا،
چۆللەر ئاق ئالتۇن دېڭىزى ھەم بولدى ئاشلىق ئامبىرى.

يايلاقتا مال سانسىز، سېمىز، ئاۋۇلدا مول قايماق، قىمىز،
ياغرايدۇ خوشخۇي مالچىنىڭ دومبۇر بىلەن ئېيتقان اجىرى.

ھەرقايسى مىللەت خەلقىنىڭ ئامراقلىقىغا سەپ سېلىڭ! اغەم
بولدى تازا ۋەيران، كاسات بۆلگۈنچىلەرنىڭ بازىرى.

ئالدامچىنىڭ دەسمايسى—شەرمەندە نەيرەڭ-ھىيلىسى
بولدى بۈگۈن چاشقانغا تەڭ، كەينىدە تەييار ئۈر-ئۈرى.

دەۋرىم مېنىڭ خىسلەتكە باي، قۇدرەتكە باي، سەنئەتكە باي،
ئۆمرۈم بويى يازسام ئۇنى بولماس ئادا مىڭدىن بىرى.

بايرام بۈگۈن، ئەل شاد-خۇرام، ياغرايدۇ قەلبلەردە مۇقام،
كومپارتىيىگە ئاپىرىن! شۇدۇر سۆزۈمنىڭ جەۋھىرى.

1975-يىلى سېنتەبىر، ئۈرۈمچى.

ئاتنىڭ نەسەھتى

سايلىشىپتۇ خەلق سېنى كادىر قىلىپ،
ئۇنتۇما، ئەمگەكچىنىڭ ئوغلانى سەن.
سەن خەلقنىڭ بول ھامان سۈپۈرگىسى،
قىل ھەزىم بۇ سۆزدىكى مەنانى سەن.
سۈپۈرۈپ ئەخلەتنى، خۇش قىل ئاممىنى،
تۆر تالاشما، قىل ئورۇن پەگانى سەن.

1976-يىل، ئۈرۈمچى.

زىيانداشنىڭ ئاقىۋىتى

يولدا مەلۇم بولغۇسى ياۋ ياكى يولداش ئاقىۋەت،
شۇم نىيەت سۇيقەستچىلەر جەزمەن بولۇر پاش ئاقىۋەت.

شۇم نىيەت سۇيقەستچىلەرنىڭ ھۈنرى ئالدامچىلىق،
ئۆز جېنىغا بولغۇسى دام ئەلنى ئالداش ئاقىۋەت.

كىم قىزىل تۇغنى نىقاب ئەيلەپ، قارا ئىش باشلىسا،
بولغۇسى رەسۋا جىمى خائىنغا ئوخشاش ئاقىۋەت.

كىمكى ئاتسا ئىنقىلاب قورغانغا زەخمەت تېشى،
ئۆز پۈتتىغا ئۆزى جەزمەن ئۇرغۇسى تاش ئاقىۋەت.

”تۆت زىيانداش“نىڭ ھالاكەت تەقدىرىدىنمۇ ئايان،
چۈشىدۇ ئەۋرەزگە تەھقىق بار زىيانداش ئاقىۋەت.

1976-يىلى ئۆكتەبىر، ئۈرۈمچى.

زەپمۇ چىرايلىق كەلدى باھار

ئۈچتى شەرقتىن تاڭ شامىلى،

ۋادىنى بويلاپ چاچتى ئىپار.

نەغمىچى قۇشلار چالدى مۇقام،

زەپمۇ چىرايلىق كەلدى باھار.

نۇرغا چۆمۈلگەن گۈلشەن ئارا

ئېچىلىۋاتقان گۈلگە قارا،

بىر-بىرىدىن ئۈز قىلدى جۇلا،

زەپمۇ چىرايلىق كەلدى باھار.

رەزگى زىيانداشلار يۇلۇنۇپ،

كەتتى جىمى يەر جۇشقۇنلىنىپ،

بارىدۇ ئەمدى ئىش ئوڭلىنىپ،

زەپمۇ چىرايلىق كەلدى باھار.

ئەمدى كارامەت يىل بولسۇ،
خەلقىمىز ئىشنى گۈل قىلسۇ،
جەزمەن ھوسۇلمۇ مۇل بولسۇ،
زەپمۇ چىرايلىق كەلدى باھار.

1977-يىلى ماي، ئۈرۈمچى.

سەنئەت باھارى

باھار كەلدى،
گۈلباھار كەلدى،
ۋەتەن قوينى ئىپارغا چۆمدى.
بۇلبۇللار ناخشا ئېيتىپ،
غۇنچىلار كۈلدى.
بايراق ئورمىنى قىلماقتا جەۋلان
قىزىل دولقۇنلۇق دېڭىزدەك خۇددى.

پەيز قوشتى باھار پەيزىگە
ۋەتىنىمىڭ سەنئەت باھارى—
سەنئەت بايرىمى.
باغلار ھۆسنىدە قۇياشنىڭ ئەكسى،
ئېچىلغۇسى ھەممە گۈل تەكشى.

شۇڭا ئىشەنچلىك كۈلگىلى تۈردى
كۈرمىڭلىغان سەنئەت خادىمى.

ئەسلىسەك،

بىزنىڭ سەنئەت بېغىمىز

يولۇقۇپتۇ تالاي جۇدۇنغا—

ئورناشقانداك بۇ باغ گويىكى

شامال ئاغزىغا،

ئەنسىز ئورۇنغا.

ھېلىمۇ شۇنچە چىداپ كەپتىمىز

بېشىمىزدا ئوينىلىپ كەلگەن،

تەسەۋۋۇرغا سىغدۇرۇش قىيىن،

ھاقارەتلىك، مۇدەھىش ئويۇنغا.

ئىشنى بۇزغان بىر ئوچۇم مەلئۇن

تەتۈر بۇراپ كېمە رولىنى،

بىر مەھەل گويا

“قىلدىن ئىنچىكە، قىلىچتىن ئىتتىك”

قىلىۋەتتى سەنئەت يولىنى.

سۈرەتچىنىڭ كۆزىنى ئويۇپ،

يازغۇچىنىڭ ئۈزدى قولىنى.

ئۈسسۈلچىنىڭ پۈتمىنى چېقىپ،
ناخشىچىنىڭ بوغدى گېلىنى.
سەنئەت بېغىنى قىلدى ۋەيرانە،
خالغانچە قىرقىپ گۈلىنى.

بىر ئوچۇملار—تەكتى بۇزۇقلار
تۇغۇلغان ئىكەن ئىش بۇزۇشقىلا.
بىلمەيدۇ بىر ئايۋان قۇرۇشنى،
بىراق ماھىر ئورا كولاشقا،
ئۇلار مانا شۇنداق ئۈستىلار.
ناخشىغا ئەمەس،

يارالغان بەلكى
ھە دەپسە ھۈرپىيىپ چالۋا قاشقىلا.
راست ئادەمنى “بۆجى” دەپ قوغلاپ،
تېمىلەر قىلمىدى بۇ ئالۋاستىلار؟!

* * *

مەرھابا، ئەي سەنئەت باھارى،
سەن بىزنى قۇتقۇزدۇڭ ئاپەت دەستىدىن.
“ئۇھ!” دېدۇق ئەمدى، غەلبە قازىنىپ،

ئەڭ خەتەرلىك جىنلار ئۈستىدىن.

ئېلىپ سەندىن ئىللىق نۇر، ھاۋا،

تېپىپ سۇلغۇن دەردىگە داۋا،

گۈللەنمەكتە سەنئەت باشقىدىن.

ئەنە، شۇ تاپتا

ماۋجۇشى كۆز ئالدىمغا كەلدى.

ئۇ كۆرۈپ يېڭى تەنتەنمىزنى،

بىر چاغدىكىدەك زوقلىنىپ كۈلدى.

ئەنە،

قەدىردان جۇ زۇڭلى يۈتپەنگە كېلىپ،

دېمەكتە يەنە:

يېڭى مۇقامنى

قورقماي، دادىل ئېيتىڭلار ئەمدى.

ئەنە،

بىر ياندىن ئېچىلىپ-يىراپ،

سېپىمىزگە ياغدۇردى ئالقش

مۇنبەر ئۈستىدە لۇشۇن ئەپەندى.

سادىغالڭ كېتەي، سەنئەت باھارى،

مەپتۇن مەن ساڭا،

مەپتۇن شۇنچە مەن .
تەيانشان باغرىدا— سەنئەت بېغىدا
قىلماقتا جەۋلان يېڭى گۈل-چىمەن .
مەنمۇ شۇ باغدا— باھار قوينىدا
ئېچىلمۇۋاتقان يېڭى غۈنچە مەن .
ئېلىمىنىڭ لەكىمىڭ شائىرلىرىنى
دېڭىز دېسەڭلار،
مەن بىر تامچە مەن .
مېنى بىر مىسرا شېئىر دېسەڭلار،
بۇزغۇنچىلارنىڭ رەزىل ئەپتىگە
تارسىلداپ تېگىدىغان تارمۇش قامچا مەن .

ئەي سەنئەت باھارى،
سېنىڭ ھايات بەخش ئىللىق نۇرۇڭدا
سەنئەت بېغى، سەنئەت يايلىقى،
ئېلىمىنىڭ گۈزەل روھىي بايلىقى
بەرمەكتە يېڭى شېئىر مېۋىلەر،
شۇنداق ياخشى ئۈنۈمدارلىقى .
ھاياتىمىزنى تېخىمۇ بېزەش
بىزنىڭ جانىجان كۈرەش بۇرچىمىز،
بۇ بىزگە تارىخنىڭ ئەزگۈ بۇيرۇقى .

بىز باھارنىڭ قەدرىنى بىلسەك،
سەنئەت بېغىمىز ياشنار شۇ قەدەر:
گۈلى ھەققىدە سۆزلىمەي قوياي،
ئالتۇندىن ئېسىل ھەتتا ياپىرقى.

1977-يىلى ماي، ئۈرۈمچى.

تەلۋىچۈك

تەلۋىچۈك، تۆھپەڭمۇ باردۇر، تەلۋىچۈك،
بولمىغىن تۆھپەڭگە مەغرۇر، تەلۋىچۈك.
راستىن ئېيتقاندا گۇناھىڭ ئاز ئەمەس،
شۇڭا بىر نامىڭ بالاخور تەلۋىچۈك.

ھەرىلى كەلسەڭ بولۇپ سەل قانچىلاپ،
تولغىنىپ، ئىزدىن چىقىپ قىرغاق يالاپ،
قانچە ئەمگەك ئەجرىنى قىلدىڭ خاراب،
ئۆز يولىنى بىلمىگەن كور تەلۋىچۈك.

كەلكۈنۈڭدىن تارتتى دەرد نۇرغۇن يېزا،
قانچىلاپ "توختى" ساڭا بولدى غىزا،
قىرغىقىڭدا دائىما ماتەم-ھازا،
سەن ئىدىڭ ئۆتمۈشتە قانخور تەلۋىچۈك.

دەل-دەرەخ تۈرمەلگە كەتتى سەن ئۈچۈن،
سەن ئىدىك چوڭ دەدسەر باغۋەن ئۈچۈن،
ئالمدىك سۆز كەمبەغەل دەردمەن ئۈچۈن،
ساڭا سۆز ئۆتمەيتتى بالدۇر، تەلۋىچۈك.

ئەمدى باغلاندى سېنىڭ ئۆكتەم بېشىڭ
ھەم ئۆچۈپ بارماقتا غەلۋەڭ-تەشۋىشىڭ،
كەتتى كەلمەسكە گۇناھكار ئۆتمۈشۈڭ،
بولدى تۆھپەڭ مەسلىسىز زور، تەلۋىچۈك.

قاينىدى بويۇڭدا يالقۇنلۇق ھايات،
ئۇرغۇدى مەردلەرچە جۇشقۇن كەيپىيات،
غەلۋە-غوغاڭدىن تىخىرقاش بىزگە يات،
مەيلى ئەمدى قانچە جۇش ئۇر، تەلۋىچۈك.

مول، قىزىل شەربەتنى ئىچكەچكە قېنىپ،
قاغجىراپ يەر كەتتى ئەمدى جانلىنىپ،
شارقىراتماڭدىن تۈمەن يۇلتۇز يېنىپ،
تۈننى يورۇتتى تۆكۈپ نۇر، تەلۋىچۈك.

پات-يېقىندا تەكشى تىزگىنلەپ سېنى،
دامبا، ئورمانلار بىلەن پۈركەپ سېنى،
ھەم ئاتاڭ داڭچە دەريا دەپ سېنى،
قىلىمىز نامىڭنى مەشھۇر، تەلۋىچۈك.

1977-يىلى ئاۋغۇست، قەشقەر.

”يېتىم“ نىڭ ئۆيىدە

پاختەكلىگە بېرىپ ئەتسى،
پەتە قىلدىم بىر ئۆيگە كىرىپ.
سالاملىشىپ كونا تونۇشلار،
تونۇشتۇق قايتا تونۇشلۇق بېرىپ.
ئۇزۇن ئۆتمەي مېھماندوست تونۇش
ھالۋا ئەكىرىپ قويدى ئالدىمغا.
يېگەچ ئۇنى، كەلدى سۈرەتتەك
يىگىرمە بەش يىلنىڭ ئالدى يادىمغا.

ئەنە شۇ چاغدا بۇ يېتىم بالا
دەرد تۆككەن زالىم باينىڭ ئۈستىدىن.
ئاتا-ئانىسى ئۆلگەن بۇرۇنلا
زالىم زۇلمىدىن-تاياق دەستىدىن.

ئۇ ئۆزىمۇ ئاش-ئان ئورنىغا
تاياق يېگەن نەچچە ئون قېتىم.
دېگەن ئۇ شۇ چاغ: ”يېگەنتى بۇرۇن—
ھالۋىنى ھېكىم، تاياقنى يېتىم...“

شۇ بالا بۈگۈن گوڭشى ئەزاسى،
كىم ئۇنى ئەمدى يېتىم دەيدىكەن! ؟
بۇرۇن ئوماچقا تويىمىغان يېتىم
بۈگۈن ھالۋىنى تويۇپ يەيدىكەن.
ھېچكىمنىڭ ھەددى يوق ئۇرۇشقا ئۇنى،
ئاتسى بار گوڭچەندالڭ ئاتلىق.
ئاچچىق ئازاب كېتىپ بېشىدىن،
ئۆتۈۋاتىدۇ تۇرمۇشى تاتلىق.

1977-يىلى ئاۋغۇست، پاختەكلە.

قاقۇللا

بىر جاي بار پاختەكلىدە "قاقۇللا" دەپ،
بۇ جاينىڭ ئەسلى ئىسمى "قارا قۇللار".
زېمىنگە باغلىۋېلىپ كەمبەغەلنى،
ئويناتقان قامچىسىنى ياۋۇز قوللار.

قاقۇللا—قۇللار ئۈچۈن قەپەس ئىدى،
بۇ قىسمەت قۇل پۇشتىغا مىراس ئىدى.
شۇ قۇللار ئاشلىق تېرىپ ئۆمۈر بويى،
بىر ناننى پۈتۈن يېگەن ئەمەس ئىدى.

ئەجەبا، كوزا چاققان ئەتىۋارلىق،
تارتىدۇ سۇ ئەكەلگەن خارۋازارلىق.
شۇڭلاشقا غەزەپ بىلەن باش كۆتۈردى
زۇلۇمنىڭ كۈشەندىسى—ئىسيانكارلىق.

ئامباللار "زەنجىر ئۈزەر" ئىسيانكارنى
سولدى كىشەن سېلىپ تار ھەبەسكە.
يوق بۇنىڭ قۇللار ئۈچۈن ئانچە پەرقى،
يۆتكەلدى ئۇ قەبەستىن بۇ قەبەسكە.

* * *

كەلگەندە قىزىل بايراق پەرۋاز قىلىپ،
دەس تۈردى قۇل ئەۋلادى يوقسۇل سىنىپ.
دۇنياغا ئەمدى كەلدۇق دەپ شۇندا،
تۇنجى رەت ئازاد-ئەركىن نەپەس ئېلىپ.

ئۆزگەردى، ئاستىن-ئۈستۈن بولدى دۇنيا،
خوجايىن بولدى يەرگە "قارا قۇللار".
دۇنيانى يېڭىباشتىن رەتكە سالدى
ئاسارەت زەنجىرىدىن ئازاد قۇللار.

ئوكيانلار ئايلانماقتا ئۈجمىزارغا،
گۈللەرگە پۈركەنمەكتە باياۋانلار.
بولدى دۇنيا چوقۇم گۈزەل، ئاۋات،
خوجايىن بولسا ئۇنى ياراتقانلار.

1977-يىلى ئاۋغۇست، پاختەكلە.

بۈگۈنكى پاختەكلە

پاختەكلەنى قاپلاپتۇ باھار گۈللىرى ئەمدى،

شائىرغا سىناق بولدى گۈزەل تەسۋىرى ئەمدى.

مەن چارەك ئەسىر ئىلگىرى كۆرگەن يېزا نەدە،

پاختەكلەگە ئوخشايدۇ بۇ جاينىڭ نەرى ئەمدى؟

تۈپتۈز يولى ئەسلەتتى ماڭا خۇددى شەھەرنى،

قالماپتۇ بۇرۇنقى ئەگرى، ئوي-چوڭقۇرى ئەمدى.

زۈمرەت كەبى شال دېڭىزى چاقناتتى كۆزۈمنى،

ئورمان بىلە باغلاپتۇ كەمەر ھەر قىرى ئەمدى.

بالدۇرقى بىنەپ شورتىڭنى كەتكەندۇ قاياققا،

ئادەم تېرىسا ئۈنىڭدەك ھەممە يېرى ئەمدى.

ھەر موسىدىن ئالغان شېلى «گاڭياۋ»^①دىن ئېشىپتۇ،
«خۇاڭخې»دىن ئۆتۈش ئانچە ئەمەسكەن نېرى ئەمدى.

ئۆتمۈشتە تىرىكتاپلار تويۇپ يەيتتى پولۇنى،
شال تەرگۈچىنىڭ ئۆز قولىدا كەپكۈرى ئەمدى.

ئوخشايدىكەنا زەپ «باقابۇق»^②نىڭ نېنى، ئايھاي،
بۇغدايغىمۇ تولماقتا زاپاس ئامبىرى ئەمدى.

يېرىلدى تىلىم قوغۇننىڭ شەرىپتى تەگكەچ،
ئانۇشتىكى شاخ ماتىسىدەك ئەنجۈرى ئەمدى.

قوش خىزمىتىنى ئۆز قولىغا ئاپتۇ «تۆمۈر ئوي»،
ھەيدەپتۇ قارا تۈنى «قىزىل»^③نىڭ نۇرى ئەمدى.

ئۆز ئىسمىنى يازغۇدەك ئادەم يوق ئىدى بۇندا،

① گاڭياۋ — تىزىس، پىلان دېگەن مەنىدە.

② باقابۇق — بۇغداينىڭ يېڭى سورتى.

③ قىزىل دەرياسىغا قۇرۇلغان ئېلېكتر ئىستانسىسى كۆزدە تۇتۇلىدۇ — ئاپتور.

مەكتەپ بالىسى بوپتۇ جىمى ئۆسمۈرى ئەمدى.

داخان، پېرىخۇنلارمۇ بۈگۈن قالدى مازاققا،
باردۇر نەچچە ئونلاپ ئۆزىنىڭ دوختۇرى ئەمدى.

ئىش سەھنىسىدە ھەر كۈنى توي، ھەر كۈنى بايرام،
كۈيلەيدۇ خۇشال كۈيگە راۋاب، تەمبۈرى ئەمدى.

گوڭچەنداك ئېلىپ كەلگەن ئۈچۈن ئەلگە ئازادلىق،
ئەمگەكچىگە يەتكۈزدى ھۈزۈر ئۆز تېرى ئەمدى.

سۈيىقەستچى زىيانداشلار بولۇپ يەر بىلە يەكسان،
ماڭماقتا جىمى ئىش يەنىمۇ ئىلگىرى ئەمدى.

پاختەكلە زەپەردىن تېخىمۇ قىلغۇسى جەۋلان،
گۈل ئۈستىگە گۈل بولغۇسى بارغانسېرى ئەمدى.

1977-يىلى سېنتەبىر، پاختەكلە.

كەتمەن ھاسا

توختى "كەتمەن" نىڭ پۈتى ئاقساق-مېيىپ،
ھەم قېرىپ قالغان، بېلىمۇ مۈكچىيىپ.

چۈشمىدى كەتمەن قولىدىن شۇندىمۇ،
بەزىدە ئىشلەيدۇ ھەتتا تۈندىمۇ.

"ئىشقا چىقماڭ" دېسە دۇيچاڭ ھەر قېتىم،
دەيدۇ ئۇ: "ئەمگەك—تىرىكلىك ئادىتىم".

بۇ قېتىم دۇيچاڭ ئۇنىڭغا كايىدى،
(راستىن ئېيتقاندا بوۋايىنى ئايدى):

"گەپنى ئاڭلاڭ، كىردىڭىز سەكسەنگە سىز،
قول ئۇزاتماڭ ئەمدى بۇ كەتمەنگە سىز.

قېرى، ئاجىزلار ئۆزىنى چاغلىسۇن،
يىقىلىپ، تارتىپ يوغان ئىش چىقىمىسۇن“.

توختى ”كەتمەن“ كۈلدى-دە، شۇنداق دەدى:
”ماڭا قىلغان بۇ سۆزۈڭ ھېچ ياقمىدى.

چاپقىنىم سوتسىيالىزمنىڭ كەتمىنى،
كۆپ چېپىشقا قىل ھامان دەۋەت مېنى.

ھاسىغا چۈشكىن دېمەكچى سەن ماڭا،
ئەڭ ياراملىق ھاسىدۇر كەتمەن ماڭا.

تۇرسا بۇ ھاسا قولۇمدا، غەم يېمە،
توختىكاڭ بولمايدۇ ھەرگىز ھېچنېمە!“

1977-يىلى سېنتەبىر، پاختەكلە.

ئۇلۇغ نامايەندىگە مەدھىيە

— جۇڭگو كوممۇنىستىك پارتىيىسى مەملىكەتلىك
11-قۇرۇلتىيىنىڭ غەلبىلىك ئېچىلغانلىقىغا بېغىشلاپ

قىلدى مەيداندا مىراس تۇغ ئۆزگىچە جەۋلان بۈگۈن،
بىپايان جۇشقۇن دېڭىزنى ئەسلىتەر مەيدان بۈگۈن.

چوڭ يۈرۈشنىڭ ئون بىرىنچى ئۆتكىلى قۇچتى زەپەر،
يېڭى مەنزىل يولغا چۈشتى ئۇلۇغ كارۋان بۈگۈن.

چوڭ نىجاتلىق بەردى سەپكە پارتىيە يولباشچىمىز،
تۆت رەزىل ئاپەتنى ئەيلەپ يەر بىلەن يەكسان بۈگۈن.

يېڭى مەنزىل ۋادىسىدا چاچتى گۈل زەپ خۇش پۇراق،
ئۆزگىچە شوخ سايرىدى بۆلبۈل ئۇرۇپ خەندىن بۈگۈن.

بىر ئۇلۇغ شادلىق نامايەندە يارالدى ئەل ئارا،
كەلدى دۇنياغا يېڭى دەستۇر سۈپەت داستان بۈگۈن.

ئەي ئۇلۇغ ئەلنىڭ يېتەكچى ئون بىرىنچى مۇنبىرى،
تولدى ئالقىش چاچقۇسىغا سەن ئۈچۈن ھەر يان بۈگۈن.

تاشدۇ زوق، ئىپتىخارم ئەتگە سالسام نەزەر،
ھەم ۋۇجۇدۇمغا پۈتۈلدى يېڭى كۈچ-دەرمان بۈگۈن.

ئۆرگىلەي سەندىن، ئۇلۇغ، توغرا، شەرەپلىك پارتىيەم،
ساڭا ئەگەشكەن كىشى ئەڭ بەختىيار ئىنسان بۈگۈن.

پارتىيەم، قوينۇڭدا ئۆسكەن مەن بىر ئاددىي جەڭچى مەن،
تاپشۇرۇپ ئالدىم سېنىڭدىن بىر يېڭى پەرمان بۈگۈن.

چاپتۇرۇپ تۇلپارنى تېز، دۆلەتنى گۈللەندۈرگىلى
جان پىدا قىلماققا ئۈندەيدۇ مېنى ۋىجدان بۈگۈن.

1977-يىلى ئاۋغۇست، ئاتۇش.

”كۈرەش“ ئۆستىڭى — كۈرەش داستانى

— چېرىيە ناھىيىسىنىڭ دامىكو، گۇلاخما گوڭشېلىرىدىكى
”كۈرەش“ ئۆستىڭىنى ياسىغان قەھرىمانلارغا بېغىشلايمەن

كۆتىنلۈننىڭ تەسكەي باغرىدا

قاقاس جىلغا بار ”ئۇلۇغساي“ دېگەن.

سايغا تولۇپ كەلكۈن كەلسىمۇ،

تۈزلەڭ چۆلگە سۇ ئاقمايدىكەن.

چۆل دەيدىكەن: ماڭا سۇ كېرەك،

قاچانغىچە چاڭقاپ تۇرىمەن؟

كىم قاندۇرسا تەشئالقىمىنى،

ئەجرىگە تاغدەك خامان بېرىمەن.

تالاي ئەۋلاد ئەسىرلەر بويى

شۇ سۇ ئۈچۈن تۆكۈپ تېرىنى،

مىڭ قىلىپمۇ ئالالماپتۇ نەپ،

يېشەلمەپتۇ "تېلىسم" سىرىنى.
ئاتمىشىنچى يىلىنىڭ ئاخىرى
دامىكو، گۇلاخما شىمايلاپ يەڭنى،
ئۇلۇغساي يېنىدا گەمە كولاپ... ياق،
ئاكوپ كولاپ باشلىدى جەڭنى.
تانا تارتىپ جەڭچىلەر چۆلگە،
ئۆستەڭ قازدى تانا ئىزىدىن.
دېيىشتى: "قايتمايمىز تىلىسىمنى يەشمەي،
شىر يانماس ئىزىدىن، يىگىت سۆزىدىن!"
ئۆستەڭ ئورنى چويۇندەك قاتتىق،
جوتۇ ئورسا تۇرىدۇ قاڭقىپ.
بەزىدە ئۇچۇپ چاچراندى تاشلار،
ئىگىز تاغلاردىن كېتەتتى ھالقىپ.
بەزىدە جەڭچىلەر كۆيۈك تومۇزدا
بىر يۈتۈم سۇ بىلەن كۈننى ئۆتكۈزدى.
ئوتتەك يېنىپ ئەمگەك تەپتىدىن،
تالاي قەھرىتان تۈننى ئۆتكۈزدى.
ئىشلەۋەردى شىۋىرغاندىمۇ،
ئاچقۇزمىسىمۇ كۆزنى بورانلار.
يۈزلەپ جەڭچى بىر يىل تەر تۆكۈپ،
تۆت مىڭ مېتىرنى قازدى ئارانلا.

شۇندا بەزىلەر: بىنەپ كۈرەشنى،
يىغىشتۇرايلى ئەمدى، دەپ چىقتى.
خۇدا بېكىتكەن ئېقىن يولىنى
ئۆزگەرتەلمەس بەندە، — دەپ چىقتى.
كىچىك پۇتلۇق تەتەيلەر كېلىپ،
ۋايسىدى: بۇ قانداق كۈرەش، — دەپ.
كۈلۈپ لەقەم قويدى بۇ ئىشقا:
”يىغىنە بىلەن قۇدۇق كولاش“ — دەپ.
دېدى جەڭچىلەر: ”ئۆتسەك بولامدۇ
تەبىئەتكە مەھكۇم-قۇل بولۇپ؟!
قۇرقانلارنىڭ رايىچە ماڭساق،
يۇرتلىرىمىز كېتەر چۆل بولۇپ.
جىسۇ پۇشتى، كېتىڭلار نېرى،
پۇتلاشماڭلار يۈپگولڭ ئىشىغا!
بىز تەسلىم قىلىپ مۇزلۇق چوققىنى،
قادايىمىز بايراقنى تاغنىڭ بېشىغا.“
جەڭچىلەر بىر ياقىتىن داۋلى سۆزلىدى،
بىر ياقىتىن تەر تۆكۈپ ئۆستەڭنى ئويدى.
قوش كۈرەش مەيدانى بولغاچقا ئۆستەڭ،
ئۇنىڭ نامىنى ”كۈرەش“ دەپ قويدى.

ئالدامچى تاز چاچقان زەھەرمۇ،
ئوغرى كېمىسىگە چۈشكەن غالىچمۇ
كۈرەش ئوتىنى ئۆچۈرەلمىدى،
چېكىنىمىدى قوشۇن قىلچىمۇ.
”تۆت زىيانداش“ نىڭ قەغەز تەلپىكى،
گۇماشتىلارنىڭ سۈرلۈك كالتىكى
”ئالەمنى مالەم“ قىلغان چاغدىمۇ،
توختىمىدى ئۆستەڭ ئەمگىكى.
ئون يەتتە يىل ئۆتتى ئارىدىن،
ئون يەتتە يىل كۈرەشتە ئۆتتى.
غەيرەت ھەم ئەقىل يەڭدى مۈشكۈلنى،
ئاتمىش مىڭ مېتر ئۆستەڭمۇ پۈتتى.
ئۆستەڭگە قامالدى ئۇلۇغساي سۈيى،
زاكولار قامالنىڭ قۇلۇپ-ئاچقۇچى.
ئەزەلدىن بوي بەرمەي كەلگەن ئۇلۇغ سۇ،
بولۇپ باقسۇنا ئەمدى قاچقۇچى!
كېسىلگەن كۈنى ئۆستەڭ لېنتىسى،
يىغىلدى يۇرتنىڭ جىمى ئايمىقى.
چەكسىز چاڭقاق چۆل زۇمرەتكە قاندى،
ئون يەتتە يىلنىڭ چىقتى ھاردۇقى.

* * *

سالسىڭىز يۇقىرىدىن ”كۈرەش“ كە نەزەر،
ياتىدۇ كۈمۈش رەڭ ئۇزۇن بىر تانا.

ئەمدى بۇرۇنقى كەلكۈن ئوردىسى —
مۇزلۇق چوققا باغلاقلىق ئاڭغا.
يىراقلارغا سالسىڭىز نەزەر،
ھەيران قالدۇرار كەلگۈسى سىزنى.
ئەزەلدىن قاغىراپ ياتقان ۋادىدا
باشاقلار دېڭىزى چاقىنتار كۆزنى.

* * *

بىرقانچە ياش بىلەن كۆرۈشتۈم بۇندا،
تۇراتتى ئۇلار زاكوغا قاراپ.
سورىغان ئىدىم: نەلىك سىلەر، دەپ،
بىز مەشەلىك، دەپ قايتۇردى جاۋاب.
تۇغۇلغان ئۇلار "كۈرەش" بويىدا،
تۇغۇلغان ئۇلار كۈرەش قوينىدا.
ئاتا-ئانىلارنىڭ ئىزىنى بېسىپ،
قاتارغا قوشۇلغان كۈرەش ئورنىدا.
شارقىراپ ئاقماقتا "كۈرەش" ئۆستىڭى،
جۇش ئۇرار ئۈزۈلمەي دولقۇنى ئەنە.
ئەۋلادتىن ئەۋلادقا مىراس قالدۇرۇش
بۇ كۈرەش داستانى، شانلىق ئەنئەنە.

1977-يىلى ئۆكتەبىر، خوتەن.

مۇقام يۇرتىدا ئويلىغانلىرىم

يەركەندە ئاڭلىغاندا يېڭى مۇقام،
دوس تارتتىم يۈرىكىمدىن قايناپ راسا.
ئەلۋەتتە، سەت بولاتتى، دەپىم يەنە،
مۇقام يۇرتى مۇنچىلىك ئېيتالمىسا.

زىمىستان قوغلانمىسا كەلمەس باھار،
كۆكەرمەس قويغان كۆچەت سۇغارمىسا.
دەشت-چۆلگە ئايلىناتتى مۇقام يۇرتى،
باغرىغا قىزىل بايراق قادالمىسا.

پۈركەنمەس چېچەكلەرگە سەنئەت بېغى،
بارچە گۈلگە لايىق زېمىن يارالمىسا.
مۇقام گۈلى يېڭىباشتىن ياشنارمىدى،
زىيانداشلار يىلتىزىدىن يۇلۇنمىسا.

مۇقام يۇرتى، ساڭا نىچۈن ياراشمىسۇن،
تۇشمۇتۇشتىن يېڭى مۇقام جاراڭلىسا.

قوشۇلسۇن سورۇنۇڭغا تۇشمۇتۇشتىن
ئوت يۈرەك يېڭى-يېڭى ئاماننسا.

1977-يىلى ئۆكتەبىر، يەكەن.

مۇقام چالسام

”ساتارىم تارىغا جان رىشتىسىنى تار ئېتىپ سالسام“،
ئاخا تەڭكەش قىلىپ قەلبىم ساداسىنى، مۇقام چالسام.

مۇقاملار غەزىنىسىدىن سىنچىلاپ ئىزدەپ تېپىپ جەۋھەر،
زامانەم سەھنىسىگە باب چىرايلىق سوۋغىلار سۇنسام.

مۇقام چالسام، مۇقامنىڭ كەينىدىن چوڭ نەغمىگە ئۆتسەم،
ئۇلاپ ھەر پەدىگە مەرغۇل چېلىپ، داستانغا ئاتلانسام.

بايان ئەيلەپ ۋەتەن، ئەلنىڭ مۇھەببەت-ئىشتىياقىنى،
ئۇسسۇل جەۋلانغا ئىلھام بېرىپ، مەشرەپ، سەنەم چالسام.

كامالەكتەك ئېگىلىسەم مەن تەمەسىز تۆھپىكارلارغا،
بولۇپ گاڭ قىل، تىرىكتاپ زوراۋانلار باغرىنى تىلسام.

خەلقنىڭ كۆڭلىگە ياققان مۇقام بەگادا قالمايدۇ،
ماڭا مىڭ تۆردىن ئارتۇقدۇر خەلق سازەندىسى بولسام.

1977-يىلى ئۆكتەبىر، يەكەن.

ئىككى مۆلچەرگە لەنەت ئوقۇيمىز

زىيانداشلارنىڭ ”ئىككى مۆلچەر“ى—

ئىلىم-پەننىڭ كىشەن، زەنجىرى.

ئىلىم-پەنگە كىشەن سېلىنسا،

قانداق ماخسۇن ئىشلار ئىلگىرى؟!

ئاق قەغەز تاپشۇرۇپ ئەلا سانالسا،

نېمە بولماقچى ئەلنىڭ تەقدىرى؟

”ئىككى مۆلچەر“نىڭ مۇقامى-رايى

ئىلىم-پەننى قىلماق سازايى.

تالاي مۇئەللىم، تالاي ئالىمنىڭ

سارغىيىپ زەپىران بولدى چىرايى.

تالانسا شۇ يول، بولمامدۇ ئەۋلاد

كېلىچەكنىڭ روھى گادايى؟!

زىيانداشلار قارىنى ئاق دەپ،
ئوقۇغانلارنى سېسىق، قالاق دەپ،
ئاجايىپ ”ئوقۇش“ قا كۆرسەتتى ئۈلگە
”ئېلىپ“ نى تاياق دەپ، ”مىم“ نى چوماق دەپ.
ئەدەپ كەتتى قۇلاق كەستىلەر
ھەممىدىن ئەۋزىلى غوغا-چاتاق دەپ.

”ئىككى مۆلچەر“ نىڭ تارتىپ دەردىنى،
زىدە بولدى ئەلنىڭ بەدىنى.
كۆكرەك كېرىپ تۇرالامدۇ ئەل
كۆتۈرەلمىسە پەندە قەددىنى؟!
”ئىككى مۆلچەر“ — زەھەرلىك ئەپسۇن،
ئاڭلامدىغان ئۇنداق پەدىنى!

”ئىككى مۆلچەر“ — قۇللۇق دەستۇرى،
قۇللۇققا دەۋەت ئۇنىڭ ھەر قۇرى.
زىيانداشلار بولىدۇ قۇلدار،
خەلق قۇلغا ئايلانغانىبىرى.
ئازادلىقنى چۈشەنگەن ئىنسان
بولمايدۇ ھەرگىز ئۇنىڭ چاكىرى.

پارتىيەمنىڭ دانا تەدبىرى—
بولدى ”تۈزەش“ نىڭ ئۇلۇغ دەستۇرى.
بارىكالا، كەلدى نەسلىگە
ئىلىم-پەننىڭ نۇرلۇق مۇنبىرى.
خۇددى چاشقاندەك ئۇر-ئۇرغا قالدى
زىيانداشلارنىڭ ”ئىككى مۆلچەر“ى.

”ئىككى مۆلچەر“— ئېزىتقۇ دەۋرى،
يىرگىنىپ ئاڭغا، ئوقۇيمىز لەنەت.
جاھالەت دەستىدىن شۇنچە بىزار بىز،
ئىلىمگە تەشنا—چاڭقىغان مىللەت.
جاھالەت چۈشسۇن سەھنىدىن پەسكە،
ئىلىم-پەنگە خاس ئەمدىكى نۆۋەت.

1977-يىلى دېكابىر.

تەسەددۇق

جان ۋەتەن جۇڭخۇا ئېلىم، مىڭ-مىڭ تەسەددۇق جان ساڭا،
بىز ياشايمىز سەن ئۈچۈن، بار ۋەسلىمىز قۇربان ساڭا.

قان بىلەن رەڭداش قىزىل تۇغ ئاچتى بەختىڭنى سېنىڭ،
شان-شەرەپ بەخش ئەتتى مەڭگۈ بۇ ئېسىل دەۋران ساڭا.

ساڭا قول سوزغان رەقىپكە سوۋغىمىز جەزمەن ئەجەل،
ياۋغا ھەر دەم قەھرىمىز تىغ، باغرىمىز قالقان ساڭا.

يېڭى جەڭلەر غەلبىسى بەردى نىجاتلىق قايتىدىن،
تۇغدى يۈكسەك چوققىغا ئۆرلەش ئۈچۈن ئىمكان ساڭا.

تا ئەزەلدىن تەقدىرى ئورتاق ۋەتەنداش خەلقىمىز
يازىدۇ ھەر جەڭدە بىللە جەڭگىۋار داستان ساڭا.

1978-يىلى فېۋرال، ئۈرۈمچى.

بۇ كىتابنىڭ مەزمۇنى، مەشىقلىنىش ۋە يېزىشقا مۇناسىۋەتلىك.
بۇ كىتابنىڭ مەزمۇنى، مەشىقلىنىش ۋە يېزىشقا مۇناسىۋەتلىك.

1978-يىلى ۱۰-ئاي

ئۈزۈن سەپەر

باھار كېلىپ، يېشىل گىلەم يېپىندى يەر،
قىزىل قۇياش جۇلالىنىپ، تۆكۈلدى زەر.

قىزىل قوشۇن قىزىل ئۈدۈمنى تۇغ قېلىپ،
يېڭى باھاردا باشلىدى ئۈزۈن سەپەر.

قەدەمدە يول توسالغۇدىن ئاداللىنىپ،
ئېچىلدى گۈل، چېچىلدى يول ئارا گۆھەر.

زەھەر يۈتۈپ، ئەلەم بىلەن بوغۇلدى ياۋ،
ئېلىم كۈشادە ياپىردى قۇچۇپ زەپەر.

ئەجەب بەلەن جاراڭلىدى مۇقەددىمە،
چوقۇم ئىجاد قىلىنغۇسى ئۇلۇغ ئەسەر.

كۆرۈندى تاغ، كۆرۈنگىنى يىراق ئەمەس،
بۈگۈن نېمە بۇ يولدىكى جاپا، خەتەر.

قانائلىنىپ جاسارىتىم، سۆيۈندى جان،
گۈزەل، بۈيۈك شۇ پەللىگە سېلىپ نەزەر.

1978-يىلى مارت، ئۈرۈمچى.

غەپپەسىز نەزەر
بىلىدۇدۇق

دەستۇر بىلەن ئۆز ئىچىگە ئالغان بىر تىل ئىنسانىيەت ئىشلىرى ئىستانسىسى

ئۇيغۇر تىلىنى كۆپەيتىش ئىشلىرىنى ئۆز ئىچىگە ئالغان بىر تىل ئىنسانىيەت ئىشلىرى ئىستانسىسى

ئەي، ئۇلۇغ جۈمھۇرىيەت

دەستۇر بىلەن ئۆز ئىچىگە ئالغان بىر تىل ئىنسانىيەت ئىشلىرى ئىستانسىسى
ئەي سۆيۈملۈك، جانجان ئەل، ئەي ئۇلۇغ جۈمھۇرىيەت،
ئۆزگىلى، باغرىڭنى قۇچتى زەپمۇ ئوبدان ۋەزىيەت.

كۆڭلى تۆھمەتتەك قارا تۆت شۇم زىيانداش گوم بولۇپ،
تەنتەنە قىلماقتا قوينۇڭدا يورۇق ھەققانىيەت.

ئەل نىجاتكارى، ئۇلۇغ، توغرا، شەرەپلىك پارتىيەم
بەردى پەرۋازىڭ ئۈچۈن كەڭ، مېسلىسىز ئىمكانىيەت.

ھەم پۈتۈلدى بىر مۇكەممەل، توغرا قانۇن دەستۇرى،
خەلققە بەخش ئەتتى مۇقەددەس زور ھوقۇق، مەجبۇرىيەت.

ئۆزگىچە ياڭراپ گۈدۈك، كەلدى ئېتىزدىن خۇش خەۋەر،
كىشىنىشپ پەن دۇلدۇلى، جۇشقۇن تۇس ئالدى جەمئىيەت.

باشلىۋەتتۇق چوڭ يۈرۈش قىلماق ئۈچۈن تۆت چوققىغا،
بۇ ئۇلۇغ ئىش بىزگە تارىخ يۈكلىگەن مەسئۇلىيەت.

جانجان سەركەردىمىز بولغاچ ئۈمىدۋار شۇنچە بىز،
تاپتى مۇستەھكەم كاپالەت پەللىگە ئالىي نىيەت.

ئەنە، تىيەنئەنمېن كۈلۈپ تەبرىكلىدى خاتتەڭزىنى،
تېخىمۇ نۇرلاندى بېيجىڭ مېھرىدىن مۇختارىيەت.

كەلدى گويا "مەنمۇ خاتىرجەم" دەپ ئۈستازدىن سادا،
ئەنە، جۈزۇڭلى چىرايىدا غۇرۇر، مەمنۇنىيەت.

بولسىمۇ يوللار قىيىن، مەنسۇپ قىزىل سەپكە زەپەر،
چۈنكى تارىخ ھۆكىمى شۇنداق، بۇ ئېنىق قانۇنىيەت.

ئارزۇمىز شۇ: شان-شەرەپ نۇرىغا پۈركەنسە ۋەتەن،
تۆھپىمىزدىن مەنپەئەتدار بولسا چىن ئىنسانىيەت.

1978-يىلى مارت، ئۈرۈمچى.

ئىلىم-پەن باھارى

ھۆزۈر بەخش ئەتتى باھارنىڭ شامالى،
جاكارلاندى ئەلگە دوقالنىڭ زاۋالى.
يورۇقلۇق قوشۇنى جاھالەتنى يەڭدى،
چېقىلدى، ئۆرۈلدى زىيانداش قامالى.
ئىلىم-پەن باھارى كۈشاتلىق ئەكەلدى،
ھاقارەت، كىشەندىن قۇتۇلدى زىيالى.
قىلار ئەمدى پەرۋاز سامادا ھۇمادەك^①،
ئېلىمنىڭ قاناتلىق تەپەككۈر-خىيالى.
غەم-ئەندىشە تارقاپ، نەپەس ئالدۇق ئەركىن،
قۇچار بىزنى مەڭگۈ سائادەت ۋىسالى.

1978-يىلى مارت، ئۈرۈمچى.

ھۇما — ئەپسانىۋى بەخت قۇشى.

①

ئاڭلىدى ئاق ئۆستەڭمۇ سۆزىمىزنى

گوڭشىپنىڭ سۇ باشقۇرۇش پۈنكىتىدا
ئۇچراشتىم توختى ئاتلىق بوۋاي بىلەن.
بىلگەندەك مۇڭداشقىلى كەلگىنىمنى،
باشلىدى ئۆيگە ئىللىق چىراي بىلەن.

كىرگەنتىم، تېلېفونۇمۇ جىرىڭلىدى،
بوۋايمۇ بەردى جاۋاب: ئېچىڭلار، دەپ.
تېلېفون باھانە بولدى سۆزىمىزگە،
ئاق ئۆستەڭ تارىخىدىن ئېچىلدى گەپ:

— ئاق ئۆستەڭ ئالۋاڭ بىلەن ئاققان ئېقىن،
ئادەمگە بوي بەرمىگەن ئاساۋ ئىدى.
ئىشەنچىلىك ئېچىقى يوق يا توسمىسى،
كەلكۈنى جانغا جازا بىر ياۋ ئىدى.

ئۆتمۈشتە ئۇ توسمىدىن بۇ توسمىغا
يول بويى مېڭلاپ ھاشا ئىشلەيدىغان.
سەل-قىيان بۇقىلارغا^① بوي بەرمىسە،
توسمىغا توختى ئاتلىقنى تاشلايدىغان^②.

دارىنلار، باي-خوجىلار، بەگ، تۇڭچىلار
شۇ ئاپەت قىياندنمۇ بەتەر ئىدى.
ئىسيانكار توختى، تۇردى، تۇرغانلارنى
خىلمۇخىل باھانە بىلەن تىرىك يېدى.

مەنمۇ شۇ توختىلارنىڭ ئەۋلادى مەن،
توسمىغا تاشلانغىلى تاماس قالغان.
ئۆتمۈشتە كۈلپەت بىلەن تۈگەشكەنتىم،
بۇ ئۆمرۈم زامانەمدىن بېغىشلانغان.

ئازادلىق بىزگە يېڭى ھايات بەردى،
گوڭشېمىز غەيرەت بەردى تەڭدىشى يوق.
ئولغايدى نەچچە ھەسسە ئۆستەڭ سۈيى،
ۋە لېكىن سەل-قىياندىن ئەندىشە يوق.

زاكۇلار—ئېچىقلارنىڭ دەرۋازىسى،
يېتىدۇ بىر كۈزەتچى تۇرسا قاراپ.
بۇندا يوق بۇرۇنقىدەك ئاپەت ھاشا،
يوق ئەسلا ئالا بايتال مىنگەن مىراپ^③.

پۈنكىتقا ماڭا ئوخشاش توختى باشلىق،
ئۈچىدۇ چاپارمىنىم شۇنچە چاپسان.
قەيەرگە قانچىلىك سۇ كېرەك بولسا،
ئىش تامام، چاپارمەننى جىرىڭلاتسام.

تېلىسىمنى تىزگىنلىدۇق دېگەن مۇشۇ،
سەۋەبى، بىز ياشىغان زامان باشقا.
ئاڭلىدى ئاق ئۆستەڭمۇ سۆزىمىزنى،
پارتىيە سۆزىنى بىز ئاڭلىغاچقا.

1974—1978-يىللار، غۇلجا.

① بۇقا— ئۈچ پۈتلۈك ياغاچتىن تۇرغۇزۇپ، ئۈستىگە تاش
بېسىپ ياسىلىدىغان بىرخىل يەرلىك توسما. ئادەتتە دېھقانلار ئۇنى "بۇقا
باشلاش" دەپ ئاتايدۇ.

② خەلق قوشاقلېرىدا بۇ ھەقتە مۇنداق دېيىلگەن:

ئۆستەڭنىڭ سۈيى تاشسا،

توختى ئاتلىقنى تاشلايدۇ.

بۇ ھالنى كۆرۈپ ھاشا،

خۇدايمغا يىغلايدۇ.

③ ئۆتمۈشتە ئاق ئۆستەڭ ھاشاسىنىمۇ باشقۇرغان ۋە زالىملىقى
بىلەن داڭقى چىققان بىر بەگ بولۇپ، كىشىلەر ئۇنى «ئالا بايتال» دەپ
ئاتايدىكەن. چۈنكى ئۇ بىر ئالا بايتالنى مىنىپ يۈرىدىكەن.

ئەل گۈلشىنى

تولماقتا گۈزەل ھۆسنىگە ئەل گۈلشىنى شۇنچە،

بەرگەچكە كۆڭۈل پەرۋىشىگە باغۋىنى شۇنچە.

گۈل بەرگىدە شەبنەمنى كۆرۈپ ئەل دەپدى يۇلتۇز،

ئەمگەك تېرىنىڭ يۈكسەك ئىكەن مەزمۇنى شۇنچە.

ئايلاندى زەھەرلىك ياۋا ئوت جىسمى خازانغا،

بۇ باغدا زىيانداشقا كۆرۈم يوق، كۈنى شۇنچە.

گۈل پەيزىگە مەپتونلۇقىدىن سايرىدى بۇلبۇل،

شەيدا قىلىدۇ ئەلنى جاراڭلىق ئۇنى شۇنچە.

ئەل گۈلشىنىنىڭ ئىشقى ھەمىشە ماڭا ئىلھام،

ئۈندەيدۇ قوشاق-داستان ئوقۇشقا مېنى شۇنچە.

1978-يىلى ئىيۇن، ئۈرۈمچى.

جاھان شۇنچە گۈزەل ئەمدى

كۆرۈنمەكتە كۆزۈمگە بۇ جاھان شۇنچە گۈزەل ئەمدى،
بۇرۇختۇملۇق تۈگەپ، ئەركىن نەپەس ئالغاچقا ئەل ئەمدى.

راۋانلاشتى ئۇلۇغ ئەجدادىمىز ئاچقان شۇ داغدام يول،
تېپىپ ئۆز يولىنى ئىشلار، ئىزىغا چۈشتى دەل ئەمدى.

ھەقىقەت يالقۇنى ئۆرلەپ، بىشەم كۆيدۈرگىلەر كۆيدى،
تۆلەش يوق قارىغۇ تۆھمەتكە بىكار-ناھەق بەدەل ئەمدى.

زىيانداش رودۇپايلار قان شوراپ، ئاخىر زەھەر يۇتتى،
كىمكى تۆكسە ئاچچىق تەر، ھوسۇلى قەن-ھەسەل ئەمدى.

ياسانچۇق ھەم قۇرۇق گەپنىڭ بازارى خوپ كاساتلاشتى،
يۈرۈش تەس كوچىدا كىم قىلمىسا سۆزگە ئەمەل ئەمدى.

كۆڭۈل ئازادلىك تاپتى، قاناتلانى ئۈمىد-ئارزۇ،
ئۆتۈشكە يېڭى ئۆتكەلدىن راسا باغلاندى بەل ئەمدى.

دىلىم غەشتىن ئادالاندى، بۆلەكتىن تۇتتى پەيزىمۇ،
بولۇپ جور ياش يىگىت-قىزغا، راسا توۋلاي غەزەل ئەمدى.

1978-يىلى 2-ئاۋغۇست، ئۈرۈمچى.

بۇ ئىككىسىمۇ رەتلىك ئىكەنلىكىنى بىلىشكە بولىدۇ.
بۇ ئىككىسىمۇ رەتلىك ئىكەنلىكىنى بىلىشكە بولىدۇ.

تەكلىماكان
بۇ ئىككىسىمۇ رەتلىك ئىكەنلىكىنى بىلىشكە بولىدۇ.

ئاڭلا سۆزۈمنى، قۇم دېڭىزى،
دەشتۇ باياۋان تەكلىماكان.

بىز ساڭا ئەمدى بەخش ئېتىمىز
باشقىچە ئۇنۋان، تەكلىماكان.

سەن نەچچە ۋاقتىن تىلىسىم ئىدىڭ،
دۇنيادىن ئۆزگە ئىقلىم ئىدىڭ.
ئەمدى كېرىلمە، سەن كىم ئىدىڭ،
بىز ساڭا سۇلتان، تەكلىماكان.

ئەمدى راۋاندۇر ئىشنىڭ يولى،
ئەيلىدى پەرۋاز پەن دۆلدۈلى،
باغرىڭدا سوتسىيالىزم گۈلى
قىلغۇسى جەۋلان، تەكلىماكان.

ئامما ھەقىقىي قەھرىمان

بىر ھەقىقەت بار جاھاندا ھېچقاچان ئۆچمەيدىغان،
ئەستە مەھكەم تۇتقۇلۇق: ئامما ھەقىقىي قەھرىمان.

ئامما يىلتىز، ئامما ئوكيان، شەخس ياپراق، تامچە سۇ،
ئامما ئاتلىق قەھرىماننىڭ ئىلكىگە باغلىق جاھان.

گەر دەرەخ يەر ئۈستىدە بولسا، تۆۋەندە يىلتىزى،
ئەدە بار شۇنداق دەرەخ يىلتىزى يوق كۆكلەيدىغان؟

ئۈستىدە تۇرغانغلا ئالىي سانالمايدۇ كىشى،
سۇدىن ئەۋزەلمۇ كۆۋرۈكنىڭ خىسلىتى لەيلەيدىغان؟

ئامما پەستە، شۇڭا دەسسەيمەن دېگەننىڭ ئورنى ھاڭ،
يوق ئۇلاردىن ھېچبىرى موللاق ئېتىپ چۈشمەيدىغان.

ئاممىنى ئەلا ۋە دانا بىلگىنىڭ- دانالىقىڭ،
كۈلكىگە قالدېڭ چوقۇم قىلساڭ بۇ داۋلىدىن گۇمان.

گەرچە ئۆمرۈڭنى ھەقىقىي مەنىلىك ئۆتسۇن دېسەڭ،
ئاممىنى ئۇستاز تۇتۇپ، بول ئاممىغا چىن مېھرىبان.

1978-يىل ئۆكتەبىر، ئۈرۈمچى.

بۇ ئىككى ئادەمنىڭ ئارىسىدا بىر قانچە يىل ئۆتتى.
بۇ ئىككى ئادەمنىڭ ئارىسىدا بىر قانچە يىل ئۆتتى.

بۇ ئىككى ئادەمنىڭ ئارىسىدا بىر قانچە يىل ئۆتتى.
بۇ ئىككى ئادەمنىڭ ئارىسىدا بىر قانچە يىل ئۆتتى.

جاۋاب چاۋاك

بۇ ئىككى ئادەمنىڭ ئارىسىدا بىر قانچە يىل ئۆتتى.

ئېلانچى قىز پەردىنى قايرىپ، يىدىغان

جاكارلىدى يېڭى ئېلاننى: سى قەدىمكى

”پىشقەدەم ناخشىچى... بۈگۈن

ئېيتىپ بېرىدۇ «ئازاد زامان» نى.

شۇ ئارىدا سېمىز بىر ئەر باب

كوتۇلدى ئۆرلەپ جۇدۇنى: بىلىشى

”بۇ داشقال يەنە ئېيتامدۇ ناخشا،

كىم چىقاردى سەھنىگە ئۇنى؟“

”كىم چىقاردى...“ دېگەن بىلەن تەڭ،

زال ئىچىدە چاۋاك ياڭرىدى.

ئەرۋاھى راسا ئۇچقان ئەر بابنىڭ —

سوئالىغا جاۋاب ياڭرىدى.

ئولتۇرالمى قوزغالدى ئەرباب،
سېزىپ ئۆزىنى ئازاب ئىچىدە.
چىقىپ كەتتى كوتۇلدىغانچە،
ئىشكىنى تېپىپ غەزەپ كۈچىدە.

ئەلپازىنى قاراڭلار ئۇنىڭ،
قانچىلىك نېمە،
زادى كىم ئۆزى؟
قانچىلارنى ئۈسۈپ يىقىتتى،
نېمانداق قالتىس ئۇنىڭ مۇڭگۈزى؟

ئۇ سۆيۈنۈپ سۆزلىگەن ئەمەس
باشقىلارنىڭ تۆھپە-ئەجرىنى.
ئۆزىگە رەھمەتنى كۆرمىگەن راۋا،
قىزغىنىپ كەلگەن قۇياش مېھرىنى.

ئۇ قانداقچە قەھرىمان بولغان؟
راستىن ئېيتقاندا ئادەم قاقشىتىپ.
يىغا بار يەردە كۈلەلەيدۇ ئۇ،
ئازابلىنىدۇ قويساڭ ناخشا ئېيتىپ.

خەلقنىڭ رايى-سەنئەت باھارى
قىلىۋاتقاندا بۈگۈن تەنتەنە،
پېتىدىن چۈشمەپتۇ بۇ ئەر باب تېخى،
ياكى يۆلەنچۈكى بارمىدۇ يەنە؟

كىمكى خەلقنى سازايى قىلسا،
بولدۇ ئاخىر ئۆزى سازايى.
ئەمەلدار دېگەن ئەۋلىيا ئەمەس،
ھەممىدىن ئۈستۈن خەلقنىڭ رايى.

خەلق چاۋاك چالماقتا بۈگۈن
سەنئەت بۆلبۈلى بولدى دەپ ئازات.
ئەمدى كالتەك كەلمەيدۇ كارغا،
قالپاچىنىڭ بازىرى كاسات.

خەلقنىڭ چاۋىكى-خەلق جاۋابى،
خەلقنىڭ رايى، خەلق ئىستىكى.
ھەقىقەت كارۋىنى ماڭدۇ ئالغا،
توسالماس يولىنى تۆھمەت پىستىكى.

1978-يىلى دېكابىر، غۇلجا.

بىر ئويۇن بولمىشىمۇ، بىر ئويۇن بولمىشىمۇ،
بىر ئويۇن بولمىشىمۇ، بىر ئويۇن بولمىشىمۇ،
بىر ئويۇن بولمىشىمۇ، بىر ئويۇن بولمىشىمۇ،
بىر ئويۇن بولمىشىمۇ، بىر ئويۇن بولمىشىمۇ،

ئۇنتۇلماس مەنۇتلار

ئەسلىسىم ھەر قاچان شۇ يىل، شۇ ئاي،

يىگىرمە ئىككى يىلدىن بۇرۇنقى،

باھار پەسلىنى؛

شۇنداق مەغرۇر نەپەس ئالمىمەن،

قاناتلاندۇرار بۇ نەپەس مېنى.

يايراپ كېتىدۇ كۆڭلۈم بۆلەكچە،

مايسىلار تاپقاندەك باھار ۋەسلىنى.

ئاشۇ باھاردا،

پايتەختتە، كەچتە

شېئىر ئوقۇدۇم مۇنبەردە تۇرۇپ.

ھاياجان ئىلىكىگە تاپشۇردى مېنى،

مىڭلاپ ئادەم چاۋاك ياغدۇرۇپ.

بىر چاغدا ئۆزۈمنى ئۇنتۇپلا قالدىم،

ئاڭلىغۇچىلار توپى ئىچىدە
قارا قاشلىق، جىلۋىدار كۆزلۈك،
ئاجايىپ بىر ئىللىق چىرايىنى كۆرۈپ.
شۇ ئىللىق چىرايى

شېئىرغا مەپتۇن ئاددىي جەڭچىدەك
كۈلۈپ تۇراتتى چاۋاكىلار ئۇرۇپ.
ئۇنىڭ ئالقىشى،

كۈلۈمسىرىشى

ئەۋجىگە چىقاردى سوزۇن پەيزىنى،
شېئىر ئۈستىگە شېئىر قوندۇرۇپ.

ئۇ كىم ئىدى دېگەن سوئالغا
شۇنداق مەغرۇر جاۋاب بېرىمەن:
ئانا ۋەتەننىڭ ئەقىللىق ئوغلى—
قەدىردانمىز جۇ ئېنەي زۇڭلى.
ئۇنىڭ ئۆمرى ئەل بىلەن ھەمدەم،

ئۇنىڭ كۆڭلى—خەلقنىڭ كۆڭلى.

بىر كەمدىن كېيىن
يولداش گو شياۋچۈەن ئالدىمغا كېلىپ،
”سېنى زۇڭلى چىلايدۇ“— دېدى.
زۇڭلىنى كۆردۈم بىر ئۆپكە كىرىپ،

مەن ئۈچۈن بۇ خۇددى توي ئىدى. سىلجىدى ئۇ ماڭا قولىنى كېرىپ،
ئىپتىخار بىلەن تۇتۇپ شۇ قولىنى،
يۈرىكىم تېخىمۇ ئورغۇپ ئوينىدى.
ئە، ئۇنىڭ قولى نە قەدەر ئىللىق،
تەبەسسۇمى ئاندىن يېقىملىق.
ۋۇجۇدىدىن چاقناپ تۇراتتى
ئۇلۇغلۇققا خاس كىچىك پېئىللىق.
بىراق، بىئارام قىلاتتى مېنى
مۇشۇنداق قىممەتلىك دىدار ۋەسلىگە
قانچىلىك لايىق مەن دېگەن خىجىللىق.
ئۇ قەدىردان،
ئاتىلىق مېھرىنى ياغدۇرۇپ ماڭا،
بىر ياقىتىن سۆزلىدى،
بىر ياقىتىن تىڭشاپ.
”ھە، ئىلىدىن؟ قورغاسلىقمۇ سەن؟
شېئىر يازسەن قاچاندىن باشلاپ؟
كۈيلەڭلار ئۇلۇغ ئىتتىپاقلىقنى،
كۈيلەڭلار ئۇلۇغ سوتسىيالىزمىنى.
تىيانشان باغرىنىڭ قىزىل سەنئىتى

گۈللىسۇن ياشناپ! ...
 ئۆتتى ئارىدا بىرنەچچە مىنۇت،
 قىممىتى تەڭ گويا گۆھەرگە.
 بەرگەچكە ئىلھام شۇ قەدەر قىممەت.
 شۇندا قايتىلاپ ئوقۇدۇم رەھمەت.
 ئۇلۇغ رەھبەرگە،
 ئۇلۇغ پەدەرگە.
 ئەسلىمەم ئاشۇ باھار پەسلىنى،
 ئەسلىمەن ئاشۇ خۇشال مىنۇتنى!
 قەدىردان زۇڭلى
 مىنۇتلاپ ئەمەس،
 ئۆمۈر بويى قىلدى پەرۋىزلىق،
 تالاي مايسىنى،
 تالاي كۆچەتنى.
 ئۇ قەدىردان
 ئەسلىگەندە كېيىنچە مېنى —
 بىر چاغدىكى "داڭگال" يىگىتى،
 بەلكى دېگەندۇ:
 قانچىلىك ئادا قىلغاندۇم!
 ئۈستىگە ئالغان مەسئۇلىيەتنى.

قەدىردان زۇڭلى،
كەچۈرۈڭ مېنى،
مەن ئانچە ياخشى ئاقلسىالمىدىم
سىز كۈتكەن ئاشۇ ئارزۇ-ئۈمىدىنى.

بىراق بۈگۈن كەلگەندە باھار،
ئارىمىزدا يوق
سىز دانىشمەن ئاتىمىز ئەمدى.
سىزنى كۆرۈپ قۇۋانغان كۆزدىن
قايغۇلۇق ياش تۆكىمىز ئەمدى...

قەدىردان زۇڭلى،
ئەسلەيمەن چوڭقۇر مۇھەببەت بىلەن
سېغىنىپ ئىللىق دىدارىڭىزنى.
يۈرىكىم غەزەپتىن بولىدۇ خەنجەر،
ئەسلىسىم تارتقان دىشۋارىڭىزنى.
"تۆت زىيانداش" ئالۋاستى ئاپەت
ئەجەپمۇ ئاياغ ئاستى قىلىدىغۇ
ئۇلۇغ ئەجرىڭىزنى-گۈلزارىڭىزنى.
يول قويمىدى كۈيلەشكە زادى
"تۆتلەشتۈرۈش" شوئارىڭىزنى.
نېمە دېگەن ناھەلى ئۇلار،

يەر بەرمىدى ئالقانچىلىكىمۇ
 تىكلەش ئۈچۈن مۇنارىڭىزنى. . .
 ئاھ، ئۇ ئىشلارنى ئويلاشمۇ ئازاب،
 چوغ بولۇپ يانمەن ئويلىغانسېرى.
 ئەۋلادلارنىمۇ سەسكەندۈرىدۇ
 تارىخنىڭ بۇ خۇنۇك بەتلەرى.
 بىراق، كۆڭلىمىز سەھىپىسىدە
 ئىپتىخارلىق داستانى بولۇپ،
 چاقنايدۇ مەڭگۈ
 جۇزۇڭلىنىڭ پارلاق تەسۋىرى.
 دولقۇنلار ئۈزۈلمەس قىلىچ چاقانغا،
 ھەقىقەت قارايماس تۆھمەت قونغانغا.
 ئۆزىنىڭ يۈزىنى بۇلغايدۇ چوقۇم،
 كىمكى تۈكۈرسە قاراپ ئاسمانغا.
 پەلەك چاقىنى سالدى ئىزىغا
 تارىخنىڭ ھەقىقىي قەھرىمانلىرى
 يېڭىباشتىن چىقىپ مەيدانغا.
 قەدىردان زۇڭلى،
 باھار كېلىپ ئەسلىتىپ يەنە

سېغىندۇرۇپ تېخىمۇ سىزنى.
ئوخشىتىمەن باھار گۈلىگە
سىزدىن ئاڭلىغان دۇردانە سۆزىنى.
مېھرىڭىزدەك ئىلھامبەخش باھار
ۋۇجۇدۇمغا بەردى يېڭى كۈچ
ئاقلاش ئۈچۈن ئۈمىدىڭىزنى.
روھىڭىز ئالدىدا قەسەم بېرىمەن:
ناخشامنى ھەمىشە تەڭشەش قىلىمەن
ئۈجمىزار قىلىشقا ئوكيان-دېڭىزنى.

1978—1979-يىللار، ئۈرۈمچى-بېيجىڭ.

بولمىسا

سايىرىماس بۇلبۇل قاقاستا جايى گۈلشەن بولمىسا،
ياشنىماس گۈل پەرۋىرىش قىلغۇچى باغۋەن بولمىسا.

خۇش قىلىش مۇمكىنمۇ ئادەمنى غىدىقلاپ كۈلدۈرۈپ،
كىم كۈلەلەيدۇ كۆڭۈلدىن كۆڭلى خۇرسەن بولمىسا.

كىم بىلۈر تۈز قەدرىنى، تارتمايلا قىغغىر دەردىنى،
توغرىنى پەرق ئەتكىلى بولمايدۇ سەۋەن بولمىسا.

يوق خاتالىقتىن جاھاندا خالىي ئىنسان زادىلا،
ئەل كەچۈرگەي قىلغىنى ئەلۋەتتە قەستەن بولمىسا.

بەزىلەر بىلمەيدىكەن دائىم بۇزۇشتىن باشقىنى،
ياخشىسى، تۇرسۇن نېرى، تىكلەشكە زوقمەن بولمىسا.

يوق ئەمەس ئەل دۈشمىنى، بولسا قەيەردە ئۇرغۇلۇق،
زورمۇزور دۈشمەن ياساپ يۈرمەيلى دۈشمەن بولمىسا.

ھەممە يۈكتىنىمۇ ئېغىر ئادەم ئۈچۈن "مەن" نىڭ يۈكى،
تاغ يۈدۈپ ماڭغۇسى يەڭگىل، كۆڭلىدە "مەن" بولمىسا.

دادىخانىنىڭ دەردىگە دەرمان تېپىلماس ھېچقاچان،
دادىگاھ ئەھلى ئۆزى دەردنى چۈشەنگەن بولمىسا.

1979-يىلى يانۋار، بېيجىڭ.

شۈم بالا

كاك شىك قاتارلىق ئالدامچىلار: ”سولچىلىق-نا-
ھايتى بىر بالىلىق كېسىلى. ئۇ ئانچە خەتەرلىك
ئەمەس. ئۇلارنىڭ نىيىتى توغرا...“ دېگەنگە
ئوخشاش سەپەتلەرنى بازارغا سېلىپ، ئىنتايىن
”سول“ ئاغىچىلىقنى پارتىيىمىزنىڭ لۇشىينى
ئورنىغا دەستىتىپ، ئاخىر چوڭ بالايى ئاپەتلەر ئۇ-
چۈن دەستەك يارىتىپ بەردى.

بار ئىدى بىر چاغدا شۇنداق بىر بالا،
”سولخاي“ كېسەلگە بولغان مۇپتىلا.
ئاڭلىماققا سۆزى جەڭگىۋار،
بىراق كىشىگە چاپلايتتى يالا.
ھە دەپسە ئۇستاز نامىنى سېتىپ،
ئىش كۆردى باشقىچە مۇددىئادىلا.
بىر شۇملۇق سېزىپ ئۇنىڭ پەيلىدىن،
كۆپچىلىك رەنجىپ قىلسا غۇلغۇلا،

دېدى بەزىلەر شۈمۈتەكنى ئايپ:
"قۇرقۇپ كەتكۈلۈك ئەمەس ئۈنچىلا. قال
تېخى ئۇ گۆدەك،
نىيىتى توغرا،
زىيىنى چاغلىق،
پايدىسى تولا..."
بالا بارغانچە ئاشتى ھەددىدىن،
"سېنىڭ راست" دەپ بەرگەچ باشتىلا.
تىللاشنى ئۆگەندى سالام ئورنىغا،
يۇلغىلى تۇردى ساقال بولسىلا.
كىتابلارنى كۆيدۈردى ھە دەپ،
بۇزدى مازارنى كۆرگەن يەردىلا.
تالاي ئوڭلۇقنى تۈتتى تەتۈر دەپ،
كىيدۈرۈپ باشقا قەغەزدىن كۇلا.
تىنماي تالاشتى يەلكەن رولىنى،
ئۆگەنگەن ئىكەن چۆكتۈرۈشنىلا.
چاقتى تالاي قازان-قۇمۇشنى،
ساڭنى قۇرۇتتى ئۇ بىر دەمدىلا.
ئوقەت قىلىشنى "ئازغۇنلۇق" دېدى،
ھەممىنى تىكتى "دەتتىكام" غىلا.
باشقا كىيىدى پۈتۈن مەھەللىنى،
ھېچبىر يەرنى قويمىدى ئالا.

يەنە توغرىمۇ ئۇنىڭ نىمىتى؟
بالا ئەمەسكەن، بەلكى جۈت-بالا...
ئاخىر ئەلنىڭ قەھرى سەل بولۇپ،
چوڭقۇر قاينامغا چۆكتى شۇ بالا.
پەرى سۈرەتلىك يىلان يەنجىلىپ،
كۆڭلىمىز ئورنىغا چۈشتى ئەمدىلا.
بىراق يوق ئەمەس
شۈمتەكنى ئاياپ،
كۆز ياش تۆكۈپ قىلغۇچى سالا.
خۇدا ساقلىسۇن ئۇنداق بالىدىن،
كۆزىمىز كۆرمىسۇن ئۇنى زادىلا.
شۇنداق بالا تۆرەلسە يەنە،
بوغۇپ قويغۇلۇق بۆشۈكىدىلا.

1979-يىلى يانۋار، بېيجىڭ.

بىر قىزنىڭ ھەسرەتى

گۈلباھار پەسلى ئىدى،
كۆڭلۈمدە سەن بۆلبۈل ئىدىڭ.
سەن مېنى گۈللەر ئارا
زەپمۇ چىرايلىق گۈل دېدىڭ.

قامتىمنى ماختىدىڭ،
يوق قىلچىلىك نۇقسانمۇ دەپ.
چاچلىرىمنى ئوينىدىڭ،
سۈمبۈلمۇ دەپ، بوستانمۇ دەپ.

لەۋلىرىمنى غۇنچە دەپ
تەرىپلىدىڭ ھەيران بولۇپ.
قاشلىرىم ھىلال كۆرۈنگەن،
كۆزلىرىم چولپان بولۇپ.

ماختىدىڭ كۈلكەمنى سەن،
گويا يېقىملىق ناخشا دەپ.
مېنى سۆيگەنتىڭ شۇ چاغدا
سەن نېمانچە ياخشى دەپ...

ئۆتتى ئايلار شۇنچە تېز،
كەلدى خازان پەسلى يېتىپ.
كەتسە كۆكلەم نە ئىلاج،
قىلىدىڭ ئەلەم سەنمۇ كېتىپ.

نېمە دەپ سايىرىۋىدىڭ
گۈل پەسلىدە گۈلباغدا سەن؟
بىمەھەل تاشلاپ كېتىپ،
كۆڭلۈمنى قويدۇڭ داغدا سەن.

مەن مۇھەببەت گۈلىنى
سولمايدىغان گۈل دەپتىمەن.
بۇغۇ راست، ئەمما سېنىڭ
كۆڭلۈڭنى مەن بىلمەپتىمەن.

سەن ئۈچۈن ھېچ گەپ ئەمەس
قىلغان پۇشايىمان، ھەسرەتتىم.

سۆيگۈ بايىدا ساۋاق —
بولسۇن مېنىڭ بۇ ئىبىرىتىم.

يار دېگەنگە يار ئەمەس
كۆڭلۈڭنى كۆڭلى سۆيىمىسە.
ئوت ئەمەس يازدا كۆيۈپ،
قىش پەسلى كەلسە كۆيىمىسە.

1979-يىلى يانۋار، بېيجىڭ .

يىغا تۇتتى مېنى يەنە باھاردا

باغقا كىرىپ، قىزىلگۈلدىن ھىد ئېلىپ،
گۈل باھارغا سۆيۈندۈم مەن يۈرەكتىن.
بىراق كۆرۈپ گۈل بەرگىدە شەبنەمنى،
يىغا تۇتتى مېنى يەنە بۆلەكتىن.

ئۇنتۇمايمەن ئاشۇ باھار پەسلىنى،
بىز سۆيۈشكەن ئاشۇ گۈلنىڭ تۇۋىدە.
مۇھەببەتنىڭ ئىككى مىسرا بېيىتى
جەم بولغانتى ئىككىمىزنىڭ لېۋىدە.

باھار خالىي ئەمەس ئىكەن دوقالدىن،
سۆيگۈمىزمۇ كۈشەندىگە دۇچ كەلدى.
ھىجران ئىشغال قىلدى ۋىسال بېغىنى،
ئامال قانچە، يۆلەكچىمىز بوش كەلدى.

ئۆرتىنىمەن، جېنىم، سېنىڭ ھىجرىڭدە،
ئەجەل ئەمەس، تۆھمەت ئالدى جېنىڭنى.
ئەدە سەن دەپ كېلەر مېنىڭ چىللىغۇم،
ئەپسۇس، مەڭگۈ ئاڭلالمايمەن ئۈنۈڭنى.

باھار كېلىپ، كۆرۈپ ئامراق گۈلۈڭنى،
بولۇپ قالدىم خۇددى سېنى كۆرگەندەك.
ھۈزۈرلاندىم خىياللىمدا ئۆزۈمچە،
گۈللەر ئارا سېنىڭ بىلەن يۈرگەندەك.

كۆرگىنىمدە گۈل بەرگىدە شەبنەمنى،
كەلدى يەنە ھىجران تۈنى ئېسىمگە،
شۇ چاغ گۈلگە شەبنەم قوندى دېگەنتىڭ،
تامغىنىدا كۆز ياشلىرىم مەڭزىڭگە.

لەنەت ئوقۇپ ئاشۇ ھىجران تۈنىگە،
مەن باھارنى تەبرىكلىدىم سەن ئۈچۈن.
مەن سۆيىمەن سەن سۆيگەن شۇ باھارنى،
باھار سېنىڭ مۇھەببىتىڭ مەن ئۈچۈن.

مۇھەببىتىڭ سولاشماس گۈل مەن ئۈچۈن،
ئېتىز قىلدىم ئاڭا ئاتاپ كۆڭلۈمنى.

مەن ياش تۆكسەم، يىغلاۋەردى دېمەڭلار،

سۇغرىمەن يېشىم بىلەن شۇ گۈلنى.

1979-يىلى فېۋرال، بېيجىڭ.

كۆچەت

بۈگۈنكى شۇ باراقسان دەرەخ
كۆچەت ئىدى تۈنۈگۈن تىككەن.
بۈگۈنكىلەر سايدىسۇن دەپ،
تۈنۈگۈنكىلەر ئەجرىنى تۆككەن.

سايداپ تۇرۇپ ئەسلىگەن چاغدا
كۆچەت تىكىپ ئۆستۈرگۈچىنى،
ياخشى ئەۋلاد ئۇنتۇمايدۇ ھېچ
ئۆزىنىڭ كۆچەت تىكىش بۇرچىنى.

1979-يىلى ئاپرېل، ئۈرۈمچى.

يانتاق ھەققىدە پاراڭ

خېرىدار:

پاھ، بۇ قوغۇن نېمانچە تاتلىق؟

دېھقان:

يەرگە يانتاق كۆمگەن ئەمەسمۇ.

خېرىدار:

توۋا، بۇ ئاجايىپ گەپقۇ،

يانتاق دېگەن تىكەن ئەمەسمۇ؟

دېھقان:

بىراق ئۇنىڭ شېكىرىمۇ بار،

لەززىتىنى بىلىمىز يېسەك.

ھەكىم:

دۇنيا ئۆزى شۇنداق تۈزۈلگەن:

تاتلىق بىلەن ئاچچىق قوشكېزەك.

* * *

سەكسەن خالتىچى سۆزلەپ تۇرۇپتۇ،

قىلىپ دەلىلگە لوقماننى گۇۋاھ.

لوقمان دەپتۇ: يانتاق شېكىرى

سەكسەن ياغزا كېسەلگە داۋا.

لوقمان يەنە شۇنداق دەپتىمىش:

مەن بىمارغا ھامان ياردەمدە.

تاتلىق ئىزدىمەڭ، ئاچچىقتىن قېچىپ،

زەھەرمۇ بار ئېسىل مەلھەمدە.

* * *

مەن شائىر بولسام ئىدىم يانتاققا ئوخشاش،

شەربەت ھەم نەشتەرگە بولسام مۇيەسسەر.

پەزىلەت ئەھلىگە شەربەت بەخش ئېتىپ،

زۇغۇيلار باغرىغا سانجىسام نەشتەر.

1979-يىل.

بۇتۇنغا بەرگەن رەھبەرلىك نەسىتى
بۇتۇنغا بەرگەن رەھبەرلىك نەسىتى
كۆز تەگمىسۇن
بۇتۇنغا بەرگەن رەھبەرلىك نەسىتى

ئىپپار ھىدى تارالدى ئەۋ باھاردىن،
ئادالاندىم دىلىم غەشتىن - غۇباردىن.
باھار تۇتقاچ شاراب، ياپراپلا كەتتىم،
جېنىم ھەلقۇمغا يەتكەنتى خۇماردىن.

بۆلەكتىن تۈزدى سورۇن نەغمىكەشلەر،
ئۆزۈمگە مەنمۇ جاي تاپتىم قاتاردىن.
جان ئۆرگەلسۇن، ئانا، كەلدى بۇ شادلىق
ئىرادەڭدىن بىنا بولغان قاراردىن.

بۇ شادلىققا كۈشەندە يوق ئەمەستۇ،
ئۇلار كەچكەيمۇ نەپ ئالغان قىماردىن.

غۇچۇرلايدۇ چىشى چوڭ قىزغىنىشتىن،
بولۇپ خۇن ھەممە گۈلگە ئېتىباردىن.

ئانا، بۇ شادلىقىمغا تەگمىسۇن كۆز،
ئېسىپ قوي ماڭا خىسلەتلىك تۇماردىن.

ئاساي بوينۇڭغا مەنمۇ لەئلى-مارجان،
تېرىپ رەڭدار چېچەكلەر لەيلىمىزاردىن.

1979-يىلى.

ئىزاھات:

1979-يىلى 4-ئايدا ج ك پ شىنجاڭ ئۇيغۇر ئاپتونوم رايونلۇق كومىتېتى "مەدەنىيەت زور ئىنقىلابى"دا توقۇپ چىقىرىلغان ئاتالمىش "شىنجاڭ ئەدەبىيات-سەنئەت ساھەسىدىكى تۆت قارا يىپ ۋەكىللىرى" ئەزىسىنى بىكار قىلىپ قارار چىقاردى. بۇ شېئىر شۇ قارار جاكارلانغان ئەنئەنىلىك يىغىندىدىن كېيىن يېزىلغان.

تۆھمەتخورغا ئاگاھلاندۇرۇش

تۆھمەتخورلار، ئەمدى ياپراپ،

شلتىك ئاتالمىسەن.

كاسات بازار ئىغۋارىغىنى

پۇلغا ساتالمىسەن.

ئۇچقان ئىدىك بىر چاغلاردا

تۈزنى تاشلاپ دۆڭگە.

قامچاڭ سۇندى، ئېتىك ئاقساق،

ئەمدى چاپالمىسەن.

تەلەپ:

چىلبۆرىلەر ھۇۋلاشقاندا،

بەكمۇ دوس تارتقاننىڭ.

ئەمدى بىزمۇ مەرگەن بولدۇق،

يالماپ يۇتالمىسەن.

كۈن نۇرىنى ئالقان بىلەن
توسماق قانداق مۇمكىن؟
ھەقىقەتنى تۆھمەت بىلەن
ھەرگىز ياپالمايسەن.

تۆھمەتخورغا خەرىدار يوق،

زوراۋانغا يار يوق.

ئەمدى خەلقنى ئۆز مەيلىگىچە

ئانى تاپالمايسەن

ئەي تۆھمەتخور، يولۇڭ قىغىر،

بارار جايىڭ ئۆڭكۈر.

ئاتنى ئارتقا ياندۇرمىساڭ،

نىجات تاپالمايسەن^①.

1979-يىلى ماي، ئۈرۈمچى.

① بۇ شېئىر قۇمۇل خەلق ناخشىلىرىدىكى:

تال چىۋىقىنى ئېگىپ-ئېگىپ،

مېنى سوقالمايسەن.

ئاتا-ئانىسى يوق بالىلارنى

ئانى تاپالمايسەن—

دېگەن قوشاقنىڭ ۋەزنى بويىچە يېزىلدى.

سەللە

(تەقلىدىي ھەجۋە)

ئىلگىرى ئۆتكەن ئىكەنمىش بىر جاناب،
ئۆزىنى ئالىي ۋە ھۆرمەتلىك ساناپ.

ئۇ جانابنىڭ كۆڭلى تارتىپ سەيلىنى،
بېشىغا ئوراپتۇ شايى سەللىنى.

ئۆزىگە بەكمۇ يېقىپ بۇ سۆلىتى،
كەپتۇ بىر ئۆستەڭ بويىغا شۇ پېتى.

سەيلىدىن ئاخىر ئاڭا ھاردۇق يېتىپ،
ئۇخلىماقچى بوپتۇ پىنھان جاي تېپىپ.

بەك دىمىق بولغاچقا ئۇ يەكتەكنىمۇ
ھەم يېشىپتۇ ئارقىدىن كۆڭلەكنىمۇ.

سەللىنى باشتىن ئامالسىز ئاپتۇ ئۇ،
بىر يالاڭ تامبال بىلەن ئۇخلاپتۇ ئۇ.

ئۇيقۇدىن تۇرسا كىيىم يوق يېنىدا،
ھېچ تاپالماستىن جاناب دەپتۇ: "خۇدا!"

نېمە ئىش بۇ، ھېلى قويغان ھېلى يوق،
ھەممىدىن شۇسى يامانكى، سەللە يوق.

نېمە دەپ ئالغاندىمەن باشتىن ئۇنى،
نېمە دەر خەلق، سەللىسىز ماڭسام، مېنى؟ . . ."

بۇ ئۇياتلىقتىن ئىچى تىت-تىت بولۇپ،
كەتمسۇن دەپ ئابرويۇم بىتچىت بولۇپ.

ئاخىرى تامبالنى يېشىپ ئالدىراپ،
بېشىغا سەللە قىلىپ ئاپتۇ ئوراپ.

شۇندا ئۇ بەك خۇش بولۇپ ئۆز ئەقلىدىن،
غادىيىپ قايتىپتۇ ئۆيگە سەيلىدىن.

1979-يىلى ئىيۇن.

بۇ يىلى قىشقا كىرگەن قىشقا كىرگەن
بۇ يىلى قىشقا كىرگەن قىشقا كىرگەن
بۇ يىلى قىشقا كىرگەن قىشقا كىرگەن

لاۋشى بەرگەن قەدەھ

مەرھۇم ئۇستاز ئەدىب لاۋشى 1955-يىلى
ماڭا يۇڭجۇ زامانىسىدا ئىشلەنگەن قەدەھنى
يادىكار قىلىپ بەرگەندى.

لاۋشى ئاقساقال بەرگەن قەدەھتە
چارەك ئەسەر شاراب-مەي ئىچتىم.
مەيخور دېسەڭمۇ،
ئاشۇ قەدەھتە
كېلىدۇ يەنە شۇنچىلىك ئىچكۈم.
ئەپسۇس...
ئاشۇ ئەنسىز كېچىدە،
ئۆپۈر-تۆپۈردە دەز كەتتى ئاڭغا.
شۇندا بۇ دەز ئاشۇ چاغدىكى
لاۋشى قەلبىنى ئەسلەتتى ماڭا.

ئۇنى بىجىرىم ئاسرىيالىمدىم،
چۈنكى يۈرىكىم ئەمەس بىجىرىم.

شۇڭلاشقىمۇ ئاشۇ قەدەھتە
لىقمۇلىق ئەمەس،
ئىچىمەن يېرىم.

لېۋىم تەگسە ئاشۇ قەدەھكە،
مەرھۇم بىلەن ئۆلپەتلىشىمەن.
نېمىشقىدۇ،
ئىچسەم ھەر قېتىم،
مەي تەپتىدىن سەگەكلىشىمەن.

* * *

لاۋشى ئاقساقال بەرگەن قەدەھتە
چارەك ئەسىر شاراب-مەي ئىچتىم.
مەيخور دېسەڭمۇ،
ئاشۇ قەدەھتە
كېلىدۇ يەنە شۇنچىلىك ئىچكۈم.

1979-يىلى، كۈز.

شانلىق قۇربان جاڭ جىشىن ھەققىدە

قەسىدە

توقۇشتى ئاجايىپ جىنايەت ساڭا
ۋە ياغدۇردى سانسىز ئاھانەت ساڭا.
ھەقىقەتكە كۆز يۇم دەدى، قىستىدى،
قىلىشتى ئېگىل دەپ دالالەت ساڭا.
ئاتالمىش گۇناھىڭ سېنىڭ شۇ ئىدى:
سېزىلدى جىنايى سىياسەت ساڭا.
”پەرىشتە“ ئاتالغاننى سەن جىن دەپدېڭ،
كۆرۈنگەچكە ئەسلى قىياپەت ساڭا.
سېنى تارتتى جەڭگە ۋەتەن تەشۋىشى،
شۇڭا تىغ سۇغۇردى جاھالەت ساڭا.
كۈرەش ئورنى بولدى سوراق سەھنىسى،
تىپىرلاش بىلىندى ”نازارەت“ ساڭا.
ئاتالمىش گۇناھىڭ شەرەپ سەن ئۈچۈن،
”نەسەت“ سېزىلدى ھاقارەت ساڭا.
”ياشامسەن، ئۆلمەسەن؟“ دەدى جارقىراپ،

دېۋەيلەپ تۇراتتى ھالاكەت ساڭا.
ئۆلۈمدىنمۇ دەھشەت ئىدى شۇ مەھەل،
ھاياتلىققا بەرگەن كاپالەت ساڭا.
غادايدىڭ، ئۇياتسىز جازا ئالدىدا،
پۈتۈلگەچ ئېگىلمەس جاسارەت ساڭا.
دېدىڭكى: ”بىشەملەر، بىلىپ قوي شۇنى،
تىلىم يوق ئوقۇشقا نادامەت ساڭا.
قىزىلنى نىقاب ئەيلىگەن تۈلكىلەر،
ھۈنەردۇر رىيالىق ئىبادەت ساڭا.
خەتەردۇر يۇقىرىلاش تېپىپ ئۆزگىنى،
كاپالەت بولالماس خۇشامەت ساڭا.
بارالماس ئۇزاققا زوراۋانلىقىڭ،
ئەجەللىك زىيان بۇ تىجارەت ساڭا!“
بىشەملەر چىدالماي بولۇپ يايىپتەك،
ئۆلۈم زەھىرى بەردى شۇ سائەت ساڭا.
ئۆلۈم ئالدىدا ھېچ پىسەنت قىلمىدىڭ،
پۈتۈلگەچكە ئۆلمەس لايىقەت ساڭا.
سۆيۈملۈك قېرىنداش، ئۇلۇغ قەھرىمان،
بولۇپ قالدى ئۇنۋان ھەقىقەت ساڭا.
شۇڭا خەلق مۇھەببەت بىلەن ياد ئېتىپ،
تەشەككۈر ئوقۇيدۇ داۋامەت ساڭا.

1979-يىلى ئىيۇل.

قانداق قىلاي

(ئالدامچىنىڭ ئالسى)

بولمىدى، ئىشلار چاتاق، قانداق قىلاي،
چۈشتى ئالدىغا توساق، قانداق قىلاي.
”سولچىلىق“ رەڭگۈزلىقى بولدى كاسات،
ئەمدى مۈشكۈل ئالدىماق، قانداق قىلاي.

بىر مەھەل ئوبدان بازار تاپقان ئىدىم،
قانچىلارنى مايمۇن ئويناتقان ئىدىم،
لېيىتىپ سۈنى، بېلىق تۇتقان ئىدىم،
ئەمدى ئالدىم شۇم ئاتاق، قانداق قىلاي.

ھە دەپسە ”گۆھەر كىتاب“نى پەش قىلىپ
ھەم توقۇپ يالغاننى ئەپلەپ راست قىلىپ،
خېلى ئىشنى بۇزدۇم ئەلنى مەست قىلىپ،
ئەمدى ئالدىمدا سوراق، قانداق قىلاي!

مەن قۇرۇپ بۆلگۈنچىلىكنىڭ دامىنى،
گەپ توشۇپ، دەيدەيگە سالدىم ئاممىنى،
يايرىدىم ئەلنىڭ بۇزۇپ ئارامىنى،
ئەمدى ئەۋزەل ئىتتىپاق، قانداق قىلاي.

كوچىلاش ھەر كىمنى خىسلەت مەن ئۈچۈن،
بولدى چوڭ دەسمايە تۆھمەت مەن ئۈچۈن،
ئۆزىڭگە زەخمەت ھالاۋەت مەن ئۈچۈن،
ئەمدى بۇ يوللار تاقاق، قانداق قىلاي!

شوتتا بولدى ھەر قېتىم ھەرىكەت ماڭا،
يۇقىرى ئۆرلەشكە ئەپ پۇرسەت ماڭا،
بولدى بالداق كىم كۆرۈنسە سەت ماڭا،
ئەمدى بالداقلار تاياق، قانداق قىلاي.

سۇ يۈگۈرتۈپ مەن ساماننىڭ ئاستىدىن،
ئەنزە تۇغدۇردۇم تالايىلار ئۈستىدىن،
بولدى ئەل بىزار بۇ قىلمىش دەستىدىن،
قىلدى يۈزۈمنى شالاق، قانداق قىلاي.

قىلمىشىم چانغاندا بەزى بەلگىدىن،
باشقىغا دۆڭگەپ قۇتۇلدۇم زەربىدىن،
ئالدىدا كەلدىم يەنە مەن بەيگىدىن،
ئەمدى لەت بولدۇم بىراق، قانداق قىلاي.

مەن بىلەن كىم بولسا دوست، ساق قالمىدى،
بەرىگە سۈرتتۈم قارا، ئاق قالمىدى،
بەزمىگەن ھېچقايسى ئايماق قالمىدى،
بوپتىمەن ئىتقا يالاق، قانداق قىلاي.

ئەمدى يوق ئىلگىرىكىدەك ئالچاڭلىماق،
ئەدە ئەمدى تۆردە مامۇق، باش تاۋاق؟
ئۆلگىچە سوققان زىياپەتلىك تاماق
بولدى بۇرنۇمدىن بۇلاق، قانداق قىلاي.

كۈتمىگەندە زەپمۇ چىقتى ئەبجىقىم،
ئاخىرى ئەسقاتىمىدى قول چوقمىقىم،
كارغا كەلمەس بولدى قاپقان-قىلتىقىم،
كۆپچىلىك ئاپتۇ ساۋاق، قانداق قىلاي!

ھەسرەتتا، كەتتى قولۇمدىن ئامىتىم،
سارغىيىپ رەڭگىم، پۈكۈلدى قامىتىم،
كۈلكە بولدى ھەممىگە بۇ ھالىتىم،
يازسا شائىرلار قوشاق، قانداق قىلاي.

1979-يىلى سېنتەبىر، ئۈرۈمچى.

ئوتتۇز يىل

كالبندار يىرتىلىپ كۈن ئۆتكەنسېرى،
بالىلار چوڭ بولىدۇ، چوڭلار قېرى.
ئوتتۇز يىل دېگەن رەقەم قانداق ساناق؟
بۇ، سەل كەم بىر ئەسىرنىڭ ئۈچتىن بىرى.

ئوتتۇز يىل — ئەسىرىمىزنىڭ كەڭ تېمىسى،
قىممەتلىك ساۋاقلارنىڭ چوڭ قامۇسى.
مەزمۇنى ئۇنىڭ شۇنچە خاسىيەتلىك،
بۇ دېمەك، يېڭى جۇڭگو يىلنامىسى.

كىم ئېيتسۇن ئوتتۇز يىلنى بىھۈدە دەپ،
بىھۈدە دېمەك ئۆزى بىھۈدە گەپ.
ياشىدى يېڭى جۇڭگو كۆكرەك كېرىپ،
چوققىدەك يەرنى قۇچۇپ، كۆكنى تىرەپ.

پېشكەللىك دۇچ كەلسىمۇ ھەر قەدەمدە،
خەتەرلەر قورشىسىمۇ كەڭ كۆلەمدە،
ئۆڭمىدى، چېكىنىمىدى يېڭى جۇڭگو،
سولمىدى قالغاندىمۇ قايغۇ-غەمدە.

نامەردلىك قىلغىنىدا تەبىئەتمۇ،
دان تۇتماي قورۇلغاندا زىرائەتمۇ؛
ياشىدى يېڭى جۇڭگو خۇشامەتسىز،
قىلمىدى قىلچە ئاھۇ نادامەتمۇ.

بولغاچقا كومپارتىيە بايراقدارى،
بولدى ئەل ئىلگىرىلەشنىڭ زەربىدارى.
نامايان بولدى جۇڭخۇا مىللىتىنىڭ
ھەممىگە قادىر ئۇلۇغ ئىقتىدارى.

بىراق بىز ئالغا قاراپ ماڭغان ھامان،
قۇتراشتى ئاغمىچىلار قوزغاپ تۇمان.
چىقاردى توغرا ئىزدىن تالاي ئىشنى،
خۇن قىلدى تەتۈر قىيناپ خېلى زامان.

ھەممىدىن ئېزىتقۇنىڭ كاساپىتى،
تولمىۇ جانغا پاتتى تالاپىتى.
تاس قالدى شۇ بالادىن ئۆرۈلگىلى
مۇقەددەس سوتسىيالىزم ئىمارىتى.

ئېزىتقۇ تەلۋىلەرنىڭ ئەخمەقلىقى،
كۆرسەتكەن يوللىرىنىڭ تايغاقلىقى...
سېلىشتى ھەممە ئىشقا ۋەيرانچىلىق
بۇزۇشقا خۇشتارلىقى، ئامراقلىقى.

تەلۋىلەر تەلۋىلىكىنى جۈرئەت دەيدى،
تۆھپىنى، شان-شەرەپنى لەنەتلىدى.
ھە دەپسە قىزىل كالتەك بولۇۋېلىپ،
كۆنمىگەن ئادەمگە كۈن كۆرسەتمىدى.

قىستىدى چارچىغاننى دۆڭگە چاپ دەپ،
زورلىدى مۈزلىغاننى مۇزدا يات دەپ.
ماختىدى كۈرەشچان دەپ كۆيدۈرگىنى،
داڭلىدى خۇراپاتنى كەشىپيات دەپ.

ئېغىزدا ھەممە مىللەت باراۋەر دەپ،
ئەمەلدە ئاز سانلىقنى بەچچىغەر دەپ؛
بوغۇشتا جياڭ باندەتتىن قېلىشمىدى،
مىللەت كۆپ بولۇش ئىلگە دەدىسەر دەپ.

ۋادەرىخ، بۇ شۇملۇقنى ئويلىغانچە،
يۈرەكتە يالقۇنجايدۇ غەزەپ شۇنچە.
ئىنقىلاب ئويۇن بولدى تەلۋىلەرگە،
دەپسەندە قىلغان بارمۇ ئەلنى مۇنچە!؟

بۇ ئىشقا تارىخ جاۋاب بەردى ئاخىر،
قىزىل تۇغ تەلۋىلەرنى ئۇردى ئاخىر.
خەلققە يەتمىش بەشنى كۆرسەتكەنلەر
ئۆزلىرى سەكسەن بەشنى كۆردى ئاخىر.

قايتىدىن باھار كۆردۈك شۇندىن بېرى،
يولمىز داغداملاشتى بارغانسېرى.
ئېلىمىنىڭ تەشنىسىغا بەردى شەربەت
جانىجان پارتىيەمنىڭ چوڭ تەدبىرى.

كۈچ بەردى ئوتتۇز يىللىق سىناق بىزگە،
جىق ئەقىل بەردى ئاچچىق ساۋاق بىزگە.
شۇڭلاشقا كېلەچەكنىڭ گۈلزارىدىن
كەلمەكتە گۈپۈلدەپ خۇش پۇراق بىزگە.

بۇ ئەۋلاد چوڭ يۈرۈشكە جاۋابكارمىز،
قەيەر تۈز، قەيەر ئوي-دۆڭ، خەۋەردارمىز.
ئېزىتقۇ، تەلۋىلەرنىڭ كۈرسى چۈشتى،
شۇڭلاشقا كېلەچەكتىن ئۈمىدۋارمىز.

ئەڭ قىممەت ساۋاق شۇكى راست سۆزلىمەك،
بىرنى بىر، ئىككى بولسا ئىككى دېمەك.
شۇ خىسلەت ھاكىم بولسا، لەت بولىدۇ
چىقىسىمۇ ھەرقانچە چوڭ مەككار كەمەك.

سۈرىتىمىنى سىزە سولماق تەلۋىمىز دەسەم بولۇپ،

ئانجان جۇڭخۇا ئېلىم، ئۇلۇغ ئەل سەن،
ۋە لېكىن تېخى يەنە كەمبەغەل سەن.
توققۇزۇڭ تەل بولىدۇ چوقۇم، لېكىن—
بېرسەن شۇڭغىچىلىك جىق بەدەل سەن.

غەم يەيدۇ پەرزەنتلەرنىڭ سېنىڭ ئۈچۈن،
قۇدرەتلىك، باي ھەم گۈزەل كۈنۈڭ ئۈچۈن.
بىز ئۈچۈن ھاياتلىقنىڭ مەنىسى شۇ،
ياشايمىز، چېلىشىمىز شۇنىڭ ئۈچۈن.

مىشكىن ئۆگەتتى، 1979-يىلى ئۆكتەبىر، ئۈرۈمچى.

تۆت مۆچەل كەتتى ئۆتۈپ

تۆت مۆچەل كەتتى ئۆتۈپ، ئەللىككە ئاتلاپتۇ يېشىم،
قوندۇرۇپتۇ ئۈستىگە نۇرغۇن قىراۋلارنى يېشىم.

ھەر يېشىم گويىكى ئۆمرۈم دەپتىرىنىڭ بىر بېتى،
ئۆز قولۇم بىرلە يېزىلدى تارىخىم-قىلغان ئىشىم.

تا يىگىتلىكتىن قىزىل بايراققا تەلپۈنگەن ئىدىم،
قويمىدى ھېچبىر پۇشايمانغا مېنى بۇ تاللىشىم.

ئەل بىلەن تەڭ كۈلگىنىمدە مىسلىسىز ئالدىم ھۇزۇر،
بولدى قەلبىمنىڭ غۇرۇرى ئەل ئۈچۈن تۆككەن يېشىم.

مەنىسىز تەنتەكلىكىمۇ ئاز ئەمەسكەن، ئەسلىسىم،
ئەل ئىچىدە كۈلكە بوپتۇ بەزى بىئەپ قايىنىشىم.

جىڭ ۋە جانى ئايرىماي نادان ساداقەت ئىلكىدە،
يەتكىچە تارتتىم ئەلەم ئەبلەخنىمۇ دەپ سەپدىشىم.

سۈرىتىمنى سىزدى سولخاي تەلۋىلەر رەسسام بولۇپ،
بۇ تەسەۋۋۇرغا مېنىڭ مۇمكىن ئەمەستى ئوخشىشىم.

ئۇردى ئەجرىمنى جىنايەت دەپ بىشىم كالتەكچىلەر،
بۇ بىشىملەر ئالدىدا تەپ تارتقىنىم—چوڭ قىلمىشىم.

ئەگرى-توقاي يول مېنىڭ ئەقلىمنى خېلى تۈزلىدى،
كۆزلىرىمۇ نۇرلىنىپ بولماقتا روشەن بايقىشىم.

سەت كۆرۈندى ماڭا شۇنچە غادىيىش ئەل ئالدىدا،
لېكىن ئۆكتەم ئالدىدا بولمايمەن ھەرگىز ئەۋرىشىم.

مەرىپەت دۇنياسىغا قويدى قەدەم خەلقىم بۈگۈن،
مەن ئۈچۈن ۋىجدان ئىشى دەۋرانغا لايىق چامدىشىم.

خاس ئىكەن راستچىل ۋە باتۇرلۇق ئۈچۈن پاك شېئىرىيەت،
بۇ لايىقەت ئالدىدا لازىم ئۆزۈمنى چاغلىشىم.

ئۆز غېمىنى ئۇنتۇغاندا، ھەقىقى سۆزلەش تەس ئەمەس،
مەنمۇ بىر يالاڭ ئايغ، يوق ئەمدى سۇدىن تەشۋىشىم.

قارا شۇملۇققا ھەمىشە نەپىرىتىمنى ياغدۇراي،
نۇر ئۈچۈن بەخشەندە بولسۇن بىر ئۆمۈرلۈك ئالقىشىم.

1979-يىلى دېكابىر، ئۈرۈمچى.

تاپايلى پۇشايماندىن ساۋاق-ئەقىل

دۇنياغا نەزەر سېلىپ ئەسلىۋىدىم

ھەسرەتلىك ئۆتمۈشۈمنى يېڭىباشتىن؛

تىڭىرقاپ، بۆلەكچىلا بولۇپ قالدىم،

گويىكى ئويغانغاندەك يامان چۈشتىن.

ئۆزۈمنى بېسىۋېلىپ پىكىر قىلدىم،

چۈش ئەمەس ئەسلىگىنىم، ئوڭۇم ئىدى.

يىتتۈرۈپ قويۇپتىمەن جىق نەرسىنى،

ئېسىمگە كەلدى، بىراق تېپىلمىدى.

يىتتۈرۈپ قويغان نېمەم شۇنچە ئېسىل،

ئۆمرۈمنىڭ قاناتلانغان مەزگىللىرى.

قويدىمۇ ئاز ئادەمنى ئاز ئەلەمگە

زاماننىڭ سۇرۇقچىلىق پېشكەللىرى.

يۈتكەنچە يۈتكەنمدۇ ئاشۇ بايلىق،

تاپقىلى بولسا ئىدى كاشكى ئۇنى.

دەرد قوشۇپ دەرد ئۈستىگە ئازابلىدى
پۇشايىمان-نادامەتنىڭ مۇشتى مېنى.

ئاچچىق دەپ پۇشايىماندىن قاچمىغۇلۇق،
بىلىسەن بال قەدرىنى، يېسەڭ زوقۇم.
زىياندىن پۇشايىمان يەپ ساۋاق ئالساق،
يۈتكەندىن ئوشۇق پايدا كېلەر چوقۇم.

تاپايلى پۇشايىماندىن ساۋاق-ئەقىل،
زىياننىڭ سەۋەبىنى ئېنىقلايلى.
چوڭ ئىشلار ئالدىمىزدا،

ئالدى بىلەن
كۆڭۈلنى خۇراپاتتىن ئېرىغدايلى.

1979-يىلى يېزىلغان.

1980-يىلى تۈزىتىلگەن.

گۇناھ كىمدە

قار كېتىپ، ئەگىز ئېقىپ، يەرلەر قۇرۇپ،
ئەمما نۇرغۇن گۈل پورەك تۇتماي تۇرۇپ،
باغ ئارا بىرنەچچە گۈل پورەك يېرىپ،
ئاچتى بەرگ ئادەمنى ھەيران قالدۇرۇپ.
ئاه، بىراق تولماي تۇرۇپ گۈل ھۆسنىگە،
كەلدى-دە، ئۇششۇك-دوقال كەتتى ئۇرۇپ.
چىقتى ئۇشبۇ ۋەجىدىن ھەر قىسما گەپ،
ھەركىم ھەرخىل ئەقلۇ پەمىنى جورۇپ.
بەزىلەر سىيپاپ ئېڭەكنى، ئۆمچۈيۈپ،
”ۋاي ئېست! . . .“ دەپ يىغلىسا پەرياد ئۇرۇپ؛
”كىم ئۇنى بالدۇر ئېچىلسۇن دەپتۇ!“ دەپ،
گۈلنى سۆكتى بەزىلەر تىل ياغدۇرۇپ.
گۈلدىمۇ ياكى گۇناھ دوقالدىمۇ؟
سۆزلىشەيلى ئەمدى ئەركىن ئولتۇرۇپ.

1979-يىلى يېزىلغان.

1980-يىلى تۈزىتىلگەن.

بولمسا

(رهەبەر دوستۇمغا يادىكار)

باغ سولاشقايمۇ مەھەلسىز گەرچە ئاپەت بولمسا،
زەپىران بولغاي چىرايمۇ تەن سالامەت بولمسا.

زەر قەپەزدىن مىڭ ئېسىل بۇلبۇلغا ھەتتا تال شېخى،
ئوردىدىن سەسكەنمىگەي پۇقرا، ئاسارەت بولمسا.

تەختتە ئولتۇرغۇچى تەشۋىش ئىلكىدە تاپماس ئارام،
ئىلكىدە ئەلگە ئارام ئادىل سىياسەت بولمسا.

ئۈچ-چېكى يوق لاۋۇ-لەشكەرنىڭ كۈچى چەكلىك ھامان،
ياۋىنى بولماس يەڭگىلى ئەلدىن ھىمايەت بولمسا.

مەرىپەت يورۇتمىسا گەر تۇنجۇقار زۇلمەتتە ئەل،
تەمتىلەپ قانداق ماڭار نۇردىن بىشارەت بولمسا.

يەر تۈگۈل ئاسماننىمۇ بەللەيدىكەنغۇ پەن-ھۈنەر،
سەت ئىكەن ئاسمانغىلا دۆڭگەش زىرائەت بولمسا.

”سەۋرىدىن ھالۋا پۈتەر“ دەپ چەكسە ئەل ئاچچىق جاپا،
ئايلىنار ئاچچىققا سەۋرە ھېچ ھالاۋەت بولمىسا.

يەمگە بەك زورلاپ سېمىزنى، قويمىغىن ئورۇقنى ئاچ،
ھارۋا ماڭماس ھەممە ئاتقا تەڭ ئىنايەت بولمىسا.

بولمىغىن مەسۈمگە قاتتىق، كەلمىگىن ئۆكتەمگە بوش،
ئۆلگە تەڭ باشلامچىلار، بۇنداق لايىقەت بولمىسا.

مەرتۋەڭ چوڭ بولسىلا لەۋزىڭ ئىناۋەت تاپمىغاي،
ئەلگە خوپ خۇلقۇڭ بىلەن تاپقان ئىناۋەت بولمىسا.

قىل خۇشامەتتىن ھەزەر، كەينىدە باردۇر تۆھمىتى،
قارىغۇ تۆھمەتنىڭ كۈنى بەك تەس خۇشامەت بولمىسا.

ئەل كۆزى سانسىز، كۆرەلەيدۇ ئېنىق تۈز-ئەگرىنى،
كېتىدۇ رەھبەر ئېزىپ ئەلدىن نازارەت بولمىسا.

بەگ ئەمەس بىزدە ئەمەلدار، بەلكى ئەلنىڭ چاكىرى،
قوي ئەمەلنى، سەندە بۇ مەقسەت-قىياپەت بولمىسا.

1979—1981-يىللار.

دېھقاننىڭ يۈرەك سۆزى

(چاتما شېئىر)

1980-يىلىنىڭ بېشىدا تۇرپان، لۈكچۈن
يېزىلىرىنى ئايلانغىنىمدا، گوڭشى ئەزالى-
رىنىڭ ئىنتايىن سول ئىدىيىۋى ئېقىمىنى
تەنقىدلىپ ئېيتقان سۆزلىرىنى ئاڭلاپ،
چوڭقۇر تەسرلەندىم. ئۇلار: ئەمدى راست
سۆزلەشكە كەڭ يول ئېچىلدى، شائىرلارمۇ
راست گەپنى قورقماي يازالامدۇ، دېيىش-
تى. مەن جاۋاب ئورنىدا ئۇلارنىڭ ھەقد-
قىي يۈرەك سۆزلىرىنى نەزمىلەشتۈرۈشكە
تىرىشتىم.

”تۇتقا“نى تۇتقانسېرى

بىر مەھەل ”تۇتقا“نى چىڭ تۇتقانسېرى
ھەسسەلەپ ئاشتى ”دۈشمەن“ يىلدىن-يىلغا.

ئەكسىچە، بارغانسېرى ھوسۇل كېمىيىپ،
دارامەت تەگمەي قالدى زادى قولغا.

شۇندا بىز دېگەن ئىدۇق كۆڭلۈمىزدە:
گوڭشېدا قۇرۇلۇشنى تۇتقا قىلساق،
ئىشلىسەك تېرىلغۇغا قېتىرقىنىپ،
”دۈشمەن“نى ئاشۇرغاندەك ھوسۇل ئالساق.

ئىبىرەت

بىر چاغدا سەكرەيمىز دەپ قايناپ كېتىپ،
تىككەندە تەۋەككۈلگە بارى-يوقنى؛
شۇندا: ”بىز چېكەتكىمۇ سەكرەيدىغان؟“—
دەپ قويۇپ مەنمۇ تارتتىم تارتقۇلۇقنى.

دېگەندەك بىر يىل راسا سەكرىۋىدۇق،

يوقالدى ئېتىزدىلا تالاي ئاشلىق.

چېكەتكە سالالمىغان تالاپەتنى

ئۆزىمىز سالدۇق شۇنچە ئالدىراشلىق...

ئۇمۇ بىر ئەپلەشمىگەن ھەرىكەت ئىكەن،

ئەپلەشسە بىزگە كەلگەن بەرىكەت قېنى؟

ھەممىمىز دەيمىز ئەمدى ئىبىرەت ئېلىپ:

”ۋاي ئېسىت، دورامدىغان چېكەتكىنى!“

پىپەن ھەم تاغار

تالاي يىل ھەپلەشتۇق پىپەن بىلەن،
ئىشىمىز ئىلگىرىلەيدۇ دېگەن ئويدا.
كۈزلۈكى تولماي قالدى تاغىرىمىز،
شۇندىمۇ زىياندىن كۆپ دېدۇق پايدا.

خاماننىڭ ئۆزى ئۆلچەم ئەمەسمىدى،
ۋەزىيەت قانچە ياخشى دېگەن بىلەن.
تاغارنىڭ تولماي قالغان بوشلۇقىنى
بولمىدى تولدۇرغىلى پىپەن بىلەن.

سىياسەت يەرگە چۈشتى

”ئىشلىگەن چىشلەر“ دېگەن سىياسەتمۇ
كۆپ بولدى، لاپادىلا جاراڭلىدى.
بىراق ئۇ يەردە ئۈنۈم بەرمىگەچكە،
ئەزالار رەنجىپ ”قۇرۇق پاراڭ“ دېدى.

ئەزالار بۇ يىل خۇشال بۆلەكچىلا،
ئىش يۈرۈپ، ئاشتى ئەمدى دارامەت دەپ.
سورسام سەۋەبىنى، جاۋاب بەردى:
لاپادىن چۈشتى يەرگە سىياسەت، دەپ.

دۇيخاننىڭ نېمىشقا يوق ئىناۋىتى

”لەۋزىدە تۇرمىدى“ دەپ دۇيخانلارنى،
ئەيىبلەپ ئۆرۈۋەتتۇق، جازالىدۇق.
ئالغىشقا ئېرىشمىدى تىكلەنگىنى،
ئىش ئاقماي، يىلدىن-يىلغا ئوساللىدۇق.

دۇيخاننىڭ نېمىشقا يوق ئىناۋىتى،
نېمىدۇ ئىلگىرىلەشنىڭ توسالغۇسى؟
سەۋەبى نۇرغۇن، بىراق مۇھىمراقى:
بولمىدى سىياسەتنىڭ تۇرالغۇسى.

چال، ئوغلۇم!

ئەسلىسەم، قۇلقىمنىڭ تۈۋىدىلا
ياغرايدۇ بىر چاغدىكى داقا-دۇمباق.
ئاۋازى ئىسراپلىنىڭ نەرسىدەك،
نە ئامال، ئۇ چاغدىكى يوسۇن شۇنداق.

ياغرىتىپ داقا-دۇمباق، ئېلىپ چىقتى
مېنىمۇ ”ياچېيكا“ دەپ سازايىغا.
كۆرسىلە، سۇنايچىسى ئوغلۇم ئىكەن،
تونۇدۇم بىر قاراپلا چىرايىغا.

ئۆزۈمنى تۇتالماستىن كۈلۈپ كېتىپ،
دەپتىمەن: نېمە ئىش بۇ، توۋا-توۋا!
چال، ئوغلۇم، ئاناڭنى مەن ئالغان چاغدا،
مۇنچىلىك قىزىمىغان نەغمە-ناۋا.

شۇ سۆزۈمۈ بېشىمغا بىر بالا بولدى،
ئۆلىدىم، پېقىرىيەنە ئامان قالدى.
بىراققا ئوغلۇم رەجەپ شۇندىن كېيىن
سۇناينى تاشلىۋېتىپ يامان قىلدى.

كانايىدىن ئۈن چىقامدۇ ياغلىمىسا

مۇسانىڭ كەيپى بۇ يىل بۆلەكچىلا،
ئېتىزدا سول ئېلىشى ياش يىگىتتەك.
ناخشىمۇ ئېيتىدىغان بولۇپ قالدى،
سۆزلىرى دانە-دانە، ساپ ئۈگۈتتەك.

بەزىلەر دېيىشىدۇ: ”نېمە ئىش بۇ؟
ئىلگىرى بۇنداق ئەمەس ئىدى مۇسا. . .“
ھەي. . . نەدە بار قۇرۇق تاغار ئۆرە تۇرغان،
كانايىدىن ئۈن چىقامدۇ ياغلىمىسا.

يارايسەن، شۇجى

يارايسەن، مەرۇپ شۇجى، ئوغۇل بالا،
سېيىتىنى يوقلاشمۇ بىر ياخشىلىقنىڭ.
شۇ ئىشمۇ شىپا ئۇنىڭ يۈرىكىگە،
سېنىڭمۇ بىر بوغچىنى تاشلىغىنىڭ.

تىللىغان، ئۇرغان بولسا بىر چاغلاردا،
ئەمەستۈر بەلكى ئۇنىڭ ئۆزلۈكىدىن.
سەن يوقلاپ بارغاندا ئۇ يىغلاپتىكەن،
ئېرىپتۇ نىيىتىڭنىڭ تۈزلۈكىدىن.

دىلدا كىر ساقلىماسلىق مەردنىڭ ئىشى،
دېھقانغا مەردانە سۆز خوش ياقىدۇ.
شۇجىنىڭ كۆكى-قارنى دەريا بولسا،
كۆپچىلىك دولقۇن بولۇپ، ئىش ئاقىدۇ.

1980-يىلى يانۋار-فېۋرال، تۇرپان-ئۈرۈمچى.

باھار ئىلھامى

تەكشى ئېچىلسۇن دېيىلسە ھەممە گۈلشەننىڭ گۈلى،
كېلىدۇ ئالدىغا شۇ ئان ئەللىك ئالتىنچى يىلى.

نېمىدۇ دېسەم قىزىل ئەتلەس كىيىنگەن قاتمۇقات،
بۇ يېشىلگەن چاغ ئىكەن گۈل غۇنچىسىنىڭ كەمزۇلى.

ياغرىغاچقا گۈلگە جەۋلان كىرگۈزۈپ شوخ نەغمىلەر،
”ئۆرگىلەي!“ دېگەن ئىدى ئەل زوقلىنىپ يايىراپ دىلى.

كۈتمىگەندە ئوڭ ۋە ”سول“ دىن قۇتىرىغان تەتۈر شامال
تۇغدۇرۇپ ئەنسىزچىلىك، تۇردى سورۇننى بۇزغىلى.

سايىسىدىن ئۆلگۈدەك ئۈرۈكۈيدىغانلار دەستىدىن
قىلىدىن ئىنچىك، تىغدىن ئىتتىك بولدى سەنئەتنىڭ يولى.

ۋادەرىخا، قىلدى سەنئەتنى ئاجايىپ مەسخىرە،
شۇم نىيەت، بۇزغۇنچىلارنىڭ قارا كالتەك تەھلىلى.

ئاقىۋەت گۇم قىلدى شۇملارنى ئۆزىنىڭ شۇملۇقى،
قايتىدىن كەلدى باھار-گۈل پەسلى، بۆلبۈل مەزگىلى.

مەن ئۈمىدۋار بۇ باھاردىن، كۆزلىرىم كۆردى شۇنى:
ئەللىك ئالتىنچى يىلىغا ئوخشماقتا مەھسۇلى.

كەچكىچە بولدۇق خاراب دەپ زارلىنىش بەرمەس ئۈنۈم،
بىز خاراب بولغۇچىلار ئاۋات قىلىشنىڭ مەسئۇلى.

سايىسا بۆلبۈل، بېشى ئاغرىيدىغانلار يوق ئەمەس،
چىقىمسا تەتۈر شامال، ئاقماس ئۇلارنىڭ جاڭجىلى.

بەس، يېتەر دەم ھەپىرەڭ، دەم زەپىرەڭلىك ھەسرەتتى،
سوۋغا راسلايلى باھارغا، ھەممىدىن شۇ ئەۋزىلى.

1980-يىلى فېۋرال.

يوقال ئەمدى تۆھمەت دەستىكى

بىر مۇتتەھەم دەستەك تارقىلىپ، ئالماز
كۆرۈنگەنلا تامنى بۇلغىدى. شەيخىمۇ
تامنى بۇلغاش ئۇ ياقتا تۇرسۇن،
ئاندىن بەتەر نامنى بۇلغىدى. مەھەممەت
بۇ مۇتتەھەم زورلىدى خەقنى
كۆزنى يۈمۈپ سۆزلەۋېرىشكە.
(ئادەم دېگەن كۆزنى يۈمسلا
ئەپلىشىدىكەن جۆيلۈۋېرىشكە.)
بۇ لەنتى ئىغۋا يايىمىسى
بازار تاپتى بىر مەھەل زەپمۇ. لېكىن
ئۈستۈن بولسا كىمىنىڭ تۆھمىتى،
شۇنىڭ بولدى شەرمەندە نەپمۇ.

بۇ ئەمەسمۇ پىتنە دوقىلى،
كەلدى تۆھمەت نۆۋىتى دېگەن.

”تۆھمىتىگە تۆھمەت ئۇرايلى،
ھەيران قالسۇن تۆھمىتى“ دېگەن.

ئوڭتەي-تۆڭتەي قىلىندى تارىخ،

ئاستىن-ئۈستۈن بولدى ھەقىقەت.

”زامانە زورنىڭ، تاماشا كورنىڭ“،

چەيلىدى پەننى يېڭى تەرىقەت.

بۇ مۇتتەھەم دەستەك بىر مەھەل

بولۇۋېلىپ مۇنبەردە قازى،

گۇناھسىزنى زار-زار قاشتىپ،

نومۇسىزنى قىلدى جىق رازى.

ئەجەب بوزەك بولدۇق ئۇنىڭغا،

يا شۇنداق بوزەك يارالدۇقمىكىن.

ئوقۇدىمۇ يا بىر كىم ئەپسۇن،

ياكى دورا يەۋالدۇقمىكىن...

سەۋەبىنى ئويلىغانسىرى

قەلبىمىزنى ئۆرتەيدۇ ئەلەم.

”تەگسەڭ تېرىق بولار“ دەپتىكەن،
سۆزنى مۇختەسەر ئەيلىگىن، قەلەم!

پۈت-قولىمىز كىشەندىن ئازاد
بولغانغىلا شۈكۈر دەپتىمىز.
خۇرپاتنىڭ ئاسارتىدىن
قۇتۇلماپتۇ بىراق ئەقلىمىز.

ئەقىل كۆزىمىز يورۇغانسېرى
بولدۇ دەردنىڭ سوراق-ئىستىكى.
يوقال ئەمدى، چۈشكىن سەھنىدىن
”دازىباۋ“ ئاتلىق تۆھمەت دەستىكى.

1980-يىل باھار، بېيجىڭ.

كۈنمىڭ كۈيلىرى

(چاتما شېئىر)

ئاسماننىڭ قىياپىتى

تاش ئورمان ئارىسىدا بىر تاش كۆردۈم،
ئوخشايدۇ بىر باتۇرغا قىياپىتى.
يادىمغا كەلدى شۇ ئان سانلارنىڭ
ئاسما ھەققىدىكى رىۋايىتى^①.

ئاسما—گۈزەل، باتۇر سانى قىزى،
چىن ئىكەن ئاشىقىغا ساداقىتى.

① رىۋايىتىدە ئېيتىلىشىچە، ئاسما دېگەن گۈزەل قىز ئۆز سۆيگۈسىگە سادىق بولۇپ، ئالۋاستىلارنىڭ ھەيۋىتىگە تىز پۈكۈمى، ئاخىر ئۆزى تاشقا ئايلىنىپ كەتكەن ئىكەن. سانى خەلقى ھازىرمۇ تاش ئورمان ئىچىدىكى ئاسماننىڭ قىياپىتىگە ئوخشايدىغان تاش چوققىنىڭ يېنىدىن ئۆتكەندە، خۇددى ھايات ئادەمنى تۇرۇلغاندەك، "ئاسما!" دەپ تۇرۇپ، بۇ قەھرىدىن قىزغا بولغان مۇھەببىتىنى ئىزھار قىلىدىكەن.

ئېگىلمەي ئالۋاستىنىڭ ھەيۋىسىگە،
ئايلانغان تاش چوققىغا مەغرۇر پېتى.

پاك بولسا ئاشىقلارنىڭ مۇھەببىتى،
غالبىدۇر ئىرادىسى، جاسارىتى.

بەربىر كارغا كەلمەي لەت بولىدۇ
ھەرقانداق ئالۋاستىنىڭ كارامىتى.

نېمىشقا تاش ئورماندا ھازىرغىچە
ياغرايدۇ ئاسماننىڭ نامى-ئېتى؟

ئۆلمەيدۇ پاك ئاشىقنىڭ روھى ھەرگىز،
ئۆچمەيدۇ مەڭگۈ ھۆرمەت، ئىناۋىتى.

سادا

تاش ئورماندا قوندۇم بىر كېچە،
يولداش شاۋچى قونغان ياتاقتا.

قارا باستى دېمەڭلار ھەرگىز،
ئۇخلىيالىمدىم ھەسرەت-پىراقتا.

يۈرىكىم بەك ئېچىشتى، كۆيدى،
مۇدەھش يىللار چۈشۈپ يادىمغا.

بىر چاغلاردا شۇ ئۆيدە تۇرغان
ئۇلۇغ سىما كەلدى ئالدىمغا.

بىراق بۇ بىر خىيالىم ئىدى،
تت-تت بولۇپ چىقتىم تالاغا.
دەل شۇ چاغدا قۇلقىم چۈشتى
”ئاسما!“ دېگەن چۇقان-ساداغا.

ئىختىيارسىز توۋلىدىم مەنمۇ
تاش ئورماننى كېزىپ، ئايلىنىپ.
”يولداش شاۋچى! سىز نەدە؟“
ياكى

كەتتىڭىزمۇ تاشقا ئايلىنىپ؟ . . .“

جاۋاب سادا كەلدى شۇ چاغدا
”مەن ماركىنىڭ يېنىدا“ دېگەن.
دېمەك، ئۇ ئۆلمەس قەھرىمان،
چۈنكى

ئالۋاستىغا بويۇن ئەگمىگەن.

ۋۇ شىجاڭنىڭ ئۆلۈمى

غەربىي تاغدىكى يۈكسەك راۋاقتى ①
ھەم ئېسىل نەقىش، ھەيكەللىرىنى

كۈنىڭدىكى غەربىي تاغنىڭ ئىگىز چوققىسىغا ياسالغان
«داتىيەنگې» راۋىقى. تاغنىڭ بىر يېنىدا دېنچى كۆلى بار.

كۆرۈپ ھاڭ-تاڭ قالغانلار ئازمۇ،
يەتكۈزەلمەي ئەقىللىرىنى.

راۋاق تاملرى، ھەيكەللىرىمۇ
ياسالغان تۇتاش ئۈيۈل تاش تاغدىن.
تۆت-بەش ئەۋلاد ئۈستى ئۆتۈپتۇ
تا پۈتكىچە باشلانغان چاغدىن.

ۋۇ شىجاڭ ئاتلىق قولى گۈل ئۈستام
بىر ئۆلىماغا ھەيكەل تۇرغۇزۇپ،
شۇنداق ئەپلىك پۈتكۈزۈپ، بىراق
تىرناقىتەك جايىنى قويۇپتۇ بۇزۇپ.

نۇقسان شۇكى، چولتا بوپ قاپتۇ
ئۆلىما تۇتقان قەلەمنىڭ ئۇچى.
بۇنى تۈزەشكە ئامال بولمىغاچ،
ئۆرتىنىپتۇ ئۈستامنىڭ ئىچى.

”بۇنداق قەلەمنى تۇتقان كىشىنى،

كىم ئىشىنەر ئۆلىما دەپسە.
ھۈنرىمدە بولۇپ باقمىغان
مۇنداق شەرمەندە ئوسال ھادىسە.“

ئاشۇ ئەلەم-ھەسرەت ئىچىدە،
داغ سالدىم دەپ سەنئەت ئەھلىگە،
ئاسمان-پەلەك ئېگىز چوققىدىن
تاشلاپتۇ ئۆزىنى دىيەنچى كۆلىگە.

ئاھ، ئېسىت!
شۇنچە ئېسىل سەنئەتكار

ئاتىدۇ ئۆزىنى كۆلگە نېمىشقا؟
ئۇنىڭ دىلى نېمانچە نازۇك،
ئۆلۈۋالامدۇ شۇنچىلىك ئىشقا؟

بىراق، ۋۇ ئۇستام شۇنداق دېمەكچى:

نومۇس كۈچى ھۆكۈمدىن يامان.
مۇقەددەس ئىش—سەنئەت بايىدا
قىلچە سەھۋەنلىك ئۆلۈمدىن يامان.

1980-يىل مارت، كۈنىمىڭ.

ئاقىۋەت

”تۆت كىشىلىك گۇرۇھ“ ئۈستىدىن ئېلىپ بېرىلغان
ئوچۇق سوت خەۋىرىنى ئاڭلىغاندىن كېيىن

بولغۇسى ئاشكارە ھەرقانداق قىياپەت ئاقىۋەت،
قالمىغاي شەرمەندە بولماي شۇم قاباھەت ئاقىۋەت.

توسسىمۇ گەرچە بۇلۇت، مەۋجۇت قۇياش، نۇر ئالدىدا
بەربىر مەردۇت بولۇر زۇلمەت-جاھالەت ئاقىۋەت.

شۇم نىيەتنىڭ دەستىكى تۆھمەت، ھاقارەتتۇر ھامان،
خار قىلار ئۆزىنى شۇ تۆھمەت-ھاقارەت ئاقىۋەت.

ئەل جېنىغا قەست قىلىپ تاپقان ھۇزۇر جانغا جازا،
كىمگە نەپ بەرگەن ئىكەن بۇنداق تىجارەت ئاقىۋەت.

تۇز يالاپ خوپ دەندىگەن ئىت نەپسىنىڭ زەنجىرىدە،
تاپىدۇ قوپارغۇ ئاستىدىن ھالاكەت ئاقىۋەت.

شۇم نىيەتنىڭ يولى قىسقا، ئالدىدىن تۇپان بولۇپ
مەۋج ئۇرار ئەل قەھرى، تاشقاچ سەۋر-تاقەت ئاقىۋەت.

”مەن زىيانداش دۈشمىنى“ دەيدۇ زىيانداش ئۆزىنى،
تاپىدۇ ئوخشاش جازا ئوخشاش جىنايەت ئاقىۋەت.

شۇم نىيەتنى خۇي قىلىپ ئالغۇچىدىن ئەيلەڭ ھەزەر،
بولغۇسى مۇشت سىزگە ئۇ بەرگەن كاپالەت ئاقىۋەت.

شۇم نىيەتلەر دامغا چۈشكۈچى ئەبلەخ بولمىسا،
ئويغىنىپ ئۇ قايتىدىن تاپقاي ئىناۋەت ئاقىۋەت.

ئاق نىيەتلەر قەدرى ئاشتى شۇم نىيەتلەر دەستىدىن،
قالمىغاي خەس ئاستىدا گۆھەر ساداقەت ئاقىۋەت.

1980-يىل دېكابىر، ئۈرۈمچى

ئالتاي ناخشىلىرى

(چاتما شېئىر)

ئارچا

ئارچىغا سوئال قويدۇم زوقلىنىپ:
”نېچۈن دائىم ئىللىق پۇراپ تۇرسەن؟

يازدىغۇ ئەسلا،

ھەتتا قىشتىمۇ

ياپېشىل بولۇپ، يايراپ تۇرسەن؟“

جاۋاب بەردى ئارچا شىۋىرلاپ:

”ياشايمەن تۆرەلگەن يەرنى قۇچاقلاپ.“

چۈشەندىم، ئارچا، خىسلىتىڭنى مەن،

چۈشەندىم تۇرقۇڭنىڭ ئىللىقلىقىنى،

چۈشەندىم ھەتتا تۈتۈنلىرىڭنىڭ

شىپالىق، ئەتىۋار ئىسرىقلىقىنى.

كەۋسەر

چوڭ چىڭگىل يايلىقىنى كېزىپ يۈرۈپ،
ئۈستىدۇق دەپ بىر كىگىز ئۆيگە كىرسەك؛
”ھە، قېنى كەۋسەر“ دېگەن ئىدى بىرى،
ئەپكېلىپ قىمىز قۇيدى بىر كېلىنچەك.

قىمىزدىن لەززە تلىنىپ، شۇڭا ئۇنى
”كەۋسەر“ دەپ ئاتايدىكەن دەپ قايتىمەن.
قىزىرىپ كەتتىڭ دەپسە بىرى ماڭا،
”كەۋسەر“ نىڭ تەپتىغۇ بۇ، دەپ ساپتىمەن.

شۇ سۆزدىن كۆتۈرۈلدى ئۆيدە كۈلكە،
قىزاردى ئۆز كېلىنچەك مەندىن بەتەر.
كىم بىلسۇن، ئۇنىڭ ئېتى كەۋسەر ئىكەن،
شۇ سۆزنى دەيتتىم يەنە بىلسەم ئەگەر.

تېۋىلغا

ھەقىقەت ئېگىلەر، سۇنماس.
— خەلق ماقالى.

سۆز ئېچىپ ياغاچلارنىڭ خىسلىتىدىن،
زوقلىنىپ ماختاشقاندا تېۋىلغىنى؛

كىم بىرى ئۇنى ئوسال ياغاچ دەدى،
ئەمەسمش ياخشى خىسلەت ئېگىلگىنى.

ياق، ئۇنىڭ ئېگىلگىنى ئەيىب ئەمەس،
گەپ شۇندا: ئېگىلىشكە بەرداشلىقى.
تارتقىنى زوقمىزنى شۇكى، ئۇنىڭ
ھەقىقەت تەسۋىرىگە ئوخشاشلىقى.

ئاق

سۈت، قىمىز، قېتىق ھەم قۇرۇتتى
قازاكاڭ^① بىراقلا ئاق دەيدۇ.
ئايىرلسا ئاقتىن ئۇ، باشقىسى
گېلىدىن تېتىملىق ئۆتمەيدۇ.

ئايىرساڭ قازاقنى شۇ ئاقتىن،
قازاقنى جىق ئىنكار قىلغىنىڭ.
ئاق بەرمەي قازاققا، قايسىڭ بار
چارۋىدىن مول ھوسۇل ئالغىنىڭ؟

ئاق ئىچىش كۈنلىق سانالسا،
قازاكاڭ كەچمەس بۇ كۈندىن.

قازاكاڭ — قازاقلارنىڭ ھۆرمەت، يېقىنچىلىق بىلەن ئاتىلىد.

①

شى.

ئاق دېگەن قازاقنىڭ ئۆز ئەجرى،
ئەلامۇ ئادەمنىڭ خۇنىدىن؟

ئاق بىلەن تۆرەلگەن قازاقنى
ئېقى يوق جەننەتكە ئۇندىمە.
ئۇ ئاقسىز ھومايسا، پەيلنى
بۇزدى دەپ قازاقتىن رەنجىمە.

* * *

قازاكاڭ، ئاق بەرمەس باشلىققا
يولما، يولۇقسا يۈز ئاچما.
مەيلى ئۇ چىللىسۇن، زورلىسۇن،
”ئۆتمۈشنى ئەسلەش“كە قاتناشما.

يايلاقنى ئۆزگەرتكىن يېڭىچە،
تەبىئەت ئىلكىڭدە قۇل بولسۇن.
ئەجرىڭدىن مول ئۈنۈم ئالغانچە،
ئۆيۈڭدە ئاق شۇنچە مول بولسۇن.

كۆكتوقاي

”كۆكتوقاي“ دەپ ئاتالغان بۇ يۇرت
ئورالغان قات-قات تاغ، ئېدىر بىلەن.

سز بىلەمسىز، ئۇنىڭ تەكتىنىڭ
تولغانلىقىنى قانداق سىز بىلەن؟

ئۇنىڭ ئۈستىدىن، ئاسمان قەرىدە
سۈنئىي ھەمراھلار ئۇچۇپ ئۆتدۇ.
ئالەم ئاتلىق سىرلىق كىتابنىڭ
ۋاراقلىرىنى ئېچىپ ئۆتدۇ.

زاماننىڭ ھېكمەتلىك داستانى بۈگۈن
سۈنئىي ھەمراھنىڭ نازۇك خىزمىتى.
كىم ئېيتىدۇ جەۋلان قىلدى دەپ
كۆكتوقايىسىز ئۇنىڭ خىسلىتى.

سۈنئىي ھەمراھ—ئۇلۇغ مۆجىزە،
ئالەم سىرىغا شۇڭغىغان لاجىن.
بىلەمسەن، ساڭا قانات بەرگۈچى
ئەمەسمۇ بۇندىكى مەدەن قازغۇچى—
لاۋچاڭ، ئۆمەر ياكى توقتاسىن.

يوسۇن بىلسەڭ،
ئەي سۈنئىي ھەمراھلار،
سالام بېرىپ ئۆتكىن بۇ يەرگە!
سالام بېرىپ ئۆتكىن بۇندىكى
لاۋچاڭ، توقتاسىن ھەمدە ئۆمەرگە.

چۆلدىكى ئۇچرىشىش

”ئۆسەرقان“ ئىسىملىك شوپۇرنىڭ شۆھرىتى ئالتايدا بىر داستان. نېمىشقا دېسەڭ، ئۇ بىخەتەر زىيانلىق ھالدا يۈز تۈمەن چاقىرىم يول باسقان.

كۆكتوقاي كاندا—يۇرتىدا مەن ئۇنى يازاي دەپ ئىزدىدىم. ھەر قېتىم بارسام، ئۇ سەپەردە، كۆرەلمەي، ئامال يوق، يازمىدىم.

* * *
سەپەردە ئىدۇق بىز بىر چۆلدە، جۈت، بوران ئەۋج ئالدى ھۆركىرەپ. كۈتمىگەن بىر پەيتتە كوڭكىمىز چىپپىدە توختىدى ماي تۈگەپ.

يولسىز ئۈزۈلۈپ توختىدۇق، ئايرىلىپ قالغاندەك ئاياقتىن. ھەم چاڭقاپ تەشۋىشكە چۈشكەندە، كۆرۈندى بىر كوڭكا يىراقتىن.

ئۇ يېقىن كەلدى-دە، توختىدى،
بىزدىن ھال سورىدى شوپۇرى.
ئايراندىن بىر-بىرلەپ يۇتقۇزۇپ،
بىر چېلەك ماي بەردى ئاخىرى.

ئايراندىن روھىمىز جۇش ئوردى،
گوياكى جان سۈيى ئىچكەندەك.
ماي بىلەن كوڭكىمىز جانلىنىپ،
بولدۇق بىز مەنزىلگە يەتكەندەك.

تەشەككۈر ياغدۇرۇپ، ئىسمىنى—
سورساق، دەدى ئۇ: “ئىشچى مەن”.
كۆپ ئۆتمەي بىلدۇق بىز: ئۆسەرقان—
شۇ ئىكەن يول باسقان يۈز تۈمەن.

ئۆس، دوستۇم، ئاتاڭغا ئاپىرىن،
ياخشى ئات قويۇپتۇ «ئۆسەر» دەپ.
مەن ساڭا يەنە بىر ئات قوياي
خىزىردەك خىسلەتلىك بەشەر دەپ.

“باتا”

ئالتاينىڭ ئارال دېگەن يايلىقىدا ئۆتكۈزۈلگەن ۋىلايەتلىك
4-نۆۋەتلىك ئاقىنلار ئېيتىشىش يىغىنىنىڭ ئېچىلىش
مۇراسىمىدا ساھىبخانە (ھازىرقى “ئالاقاق” ئاۋۇلىنىڭ
ۋەكىلى) قازاق ئەنئەنىسى بويىچە كۆك قاشقا تايىنى يېتىد.

لەپ كېلىپ، مەندىن "باتا" (پاتىمە) سورىغان ئىدى.
مەن بۇ چوڭ ھۆرمەتكە جاۋابىن تۆۋەندىكى نەزمە بىلەن
"باتا" بەردىم.

قازاق ئاۋۋىلى بەختلىك بولسۇن،
"ئالاقاق" باغرى شادلىققا تولسۇن.
لەپلىدىگەنچە قىزىل بايرىقى،
مالغا تولسۇن كەڭرى يايلىقى.
چال، كەمپىرلەر بولۇپ خاتىرجەم.
پەرزەنتلەر بەختىدىن قۇۋانسۇن ھەردەم.
يىگىت بولسۇن بالىلار كۈلۈپ،
قەدەملىرى چەبدەس يۆتكۈلۈپ.
پەن تۈلپارىنى مەنسۇن ئىگىلەپ،
ئۈچسۇن بۈيۈك چوققىغا ئۆرلەپ.
ئارقالىقتەك^① قەھرىمان بولسۇن،
ئەل-يۇرتىغا مېھرىبان بولسۇن.
شەرىپقاندىك^② ئەقىلدار بولسۇن،
دەلىلقاندىك پىداكار بولسۇن.
بېزىسۇن تىنماي يايلاق ھۆسنىنى،
ئەلەم يۇتۇپ قالسۇن دۈشمىنى.
ماي بولسۇن دائىم قازان-چۆمۈچى،
بېيىسۇن يايىراپ روھى تۇرمۇشى.

① ئارقالىق—قازاق خەلقىنىڭ تارىخىي داستانىنىڭ قەھرىمانى.
② شەرىپقان—1930-يىللاردا ئالتايدا پائالىيەت ئېلىپ بارغان
دېموكرات، مەرىپەتپەرۋەر زات. ئۇ 1940-يىلى جاللات شىڭ شىسەي
تەرىپىدىن ۋەھشىيلەرچە ئۆلتۈرۈلگەن.

① بال تېمىتىسۇن بوزداقنىڭ تىلى ،
 ② كۈي ئاققۇزسۇن تايىرنىڭ قولى .
 ③ قىمبات ④ قالغاچتەك ئۈچۈپ يايىرسۇن ،
 ⑤ ساندۇغاچ ④ بۆلبۈل بولۇپ سايىرسۇن .
 ⑤ ھارمىسۇن ئاسقار ، كۆڭكەي ، ماغازلار ⑤ ،
 ئۈزۈلمەي ياغرىسۇن يېڭى ئاۋازلار .
 قىزىپ كەتسۇن ئۆلەڭ بەزمىسى ،
 كۆڭۈلگە قونسۇن ئاقىن نەزمىسى .
 دەۋرىمىز كۈلسۇن ئۆلگىمىزدىن ،
 ئاباي روھىمۇ قۇۋانسۇن بىزدىن .
 پارتىيىمىزنىڭ ئاتىشى يىلىنى
 تەبرىكلەپ چاچىلى ئالقىش گۈلىنى .
 توي ئۈستىگە توي بولسۇن بۈگۈن ،
 كۈي ئۈستىگە كۈي قونسۇن بۈگۈن !

ئارالدىكى ئۆلەڭ بەزمىسى

ئالتاينىڭ ئارال دېگەن يايلىقى بار ،
 باغرى ئۆز ، جانغا راھەت بايلىقى بار .

-
- ① بوزداق—ئالتايدىكى پېشقەدەم قازاق ئاقىنى .
 ② تايىر—ئالتايلىق مەشھۇر كومپوزىتور .
 ③ قىمبات—ئالتاينىڭ ئاناقلق ئايال ئۇسۇلچىسى .
 ④ ساندۇغاچ—ئالتاينىڭ ياش ناخشىچىسى .
 ⑤ ئاسقار ، كۆڭكەي ، ماغاز—ئالتايدىكى ئاناقلق قازاق يازغۇ-

چى ۋە شائىرلىرى .

تەبىئەت شۇنداق سىزغان بىر سۈرەت ئۇ،
نە ئۇنىڭ كەملىكى، نە ئارتۇقى بار.
بۇ سۈرەت سەنئەتكە سېلىشتۇرساڭ،
رەسساملار پىرىنسىپىمۇ خاملىقى بار.
سۈرەتنىڭ ھەر بىر سىزىق، بويىقىدا
قازاقنىڭ تۇرقى، خۇلقى، پۇرىقى بار.
كىمگىز ئۆي شۇ سۈرەتنىڭ بىر چېكىتى،
ئىچىدە رەڭدار، گۈللۈك شىردىقى بار.
كەڭ، سېخىي داستىخنى ھامان ئوچۇق،
ئۈستىدە ھالال ئەمگەك قايمىقى بار،
ئاقىنلار دەيدۇ شۇڭا: بۇ يەردىمۇ
گوياكى بېھىشنىڭ بىر تارمىقى بار.
تۈزۈپتۇ بۇندا ئۆلەڭ بەزمىسىنى،
ئات مىنەر^① ئاقىنلارنىڭ بارلىقى بار.
چۆرىدە كالەن، مۇرات، قۇرمانبېگى^②،
تۆرىدە ئاپئاق ساقال بوزدىقى بار.
بۇ بەزمە خۇددى ئۆلەڭ يەرمەنكىسى،
بۇيۇمىنىڭ ئۇندىقى بار، بۇندىقى بار.
بۇ بەزمە—ئۆلەڭ تويى، سەنئەت تويى،
ھەر كىمىنىڭ تويغا لايىق تويلۇقى بار.

① ئات مىنەر—ھۆرمەتلىك ياكى نوپى مەنىسىدە.

② كالەن، مۇرات، قۇرمانبېك—ئالتايلىق خەلق ئاقىنلىرى.

ھەر ئۆلەڭ يېپقا تىزغان بىر مەرۋايىت،
ئاقىنىڭ بۇنداق سانسىز تىزىقى بار.
ئۆلەڭنىڭ ھەر ۋەزىنىدە ئالتايلىقنىڭ
يۈرەكتىن ئۇرغۇپ چىققان شادلىقى بار.
ياغرايدۇ پەزىلەتكە مەدھىيىسى،
ئىللەتنى چىمدىپ ئالار تىرنىقى بار.
يۈگرسە بەزى ئاقىن مارال بولۇپ،
بىرىنىڭ قۇرغان قاپقان-قىلىمىقى بار.
مارالمۇ بوش كەلمەيدۇ، ئەپلەپ تۇرۇپ،
قاپقانىنى چاقىدىغان تۇيىقى بار.
مۇبادا ئۇنىڭ بىرى بېلىق بولسا،
بىرىنىڭ تاشلايدىغان قارمىقى بار.
قالدۇرار بېلىقچىنى نادامەتتە،
بېلىقنىڭ ئالدايدىغان قۇۋلۇقى بار.
سانجىسا جورسىغا سۆز تىغىنى،
ئارقىدىن ئەملەيدىغان چاقچىقى بار.
ئېيتىشتى قىز-يىگىتمۇ جومباق ئۆلەڭ^①،
كۆڭلىگە پۈكۈپ قويغان ئامرىقى بار.
ئارالمۇ چەكلىك، بىراق ئۆلەڭ دېگەن
دولقۇنلۇق دېڭىزكى، نە قىرغىقى بار.
بىر ئۆلەڭ ئېيتالمىسا قازاق تۇرۇپ،

جومباق ئۆلەڭ—تېپىشماقلىق ناخشا.

①

قىزارتىپ تەرلەتكىدەك زاڭلىقى بار.
ئۆلەڭدىن قازا كەڭنىڭ ھوسۇلى كۆپ،
ئىلھامنىڭ كەڭرى، مۇنبەت تۇپرىقى بار.
ئۆلەڭگە يېڭىچە روھ، جىلۋە بەرگەن
يەلپۈلدەپ تۇرغان قىزىل بايرىقى بار.
قوبۇل قىل، قازاق دوستۇم، تويۇڭ ئۈچۈن
پېقىرنىڭ مۇشۇنچىلىك تارتۇقى بار.

غۇنان بەيگىسى

ئاراننىڭ يايلىقىدا ئوتتۇز يىگىت
بەيگىگە چۈشتى ئوتتۇز غۇنان مىنىپ.
شۇڭقارنىڭ گويا ئوتتۇز بالاپىنى ①
ئەمدىلا ئۈچۈم بولغان قاناتلىنىپ.

چېپىشتى بەس-بەس بىلەن يول تالمىشىپ،
پەللىگە تېز يېتىشكە ئىنتىلىشتى.
ئالدىدا كەلگەنلەرگە ياغدى ئالقىش،
ئارقىدا قالغانلىرى "خەپ!" دېيىشتى.

غۇنانلار ئات بولىدۇ پات-يېقىندا،
بالمىلار يېتىلىدۇ يىگىت بولۇپ.

بالاپان—قۇشنىڭ بالىسى.

كۆرسەملا ئۇلاردىكى ئىنتىلىشنى،
يايرايمەن ئىچ-ئىچىمدىن زوققا تولۇپ.

”قىز قۇۋار“دا

نۇرتايىنى تارتتى كۈلەش قىز قۇۋارغا،
ئاتلاندى ھەر ئىككىسى قۇشتەك ئۇچۇپ.
كۆرۈندى يىراقلىشىپ بىر گەۋدەدەك،
كىم بىلسۇن، ئېلىشتى كىم كىمنى قۇچۇپ.

بىر چاغدا بۇرالدى-دە، قاچتى نۇرتاي،
كەينىدىن قامچا ئوينىتىپ كۈلەش سۈردى.
گوياكى قىساسكاردەك تۈسكە كىرىپ،
يىگىتنىڭ دۈمبىسىگە قامچا ئۇردى.

كۈلەشنىڭ ئۇرغىنىدىن يايىراپ كۈلۈپ،
بىر تەرەپ چۇرقۇراشتى ”تازا سال“ دەپ.
بىر تەرەپ ئىچ ئاغرىتتى نۇرتاي ئۇچۇن،
”بولدىغۇ بىچارىگە بەك ۋاپال“ دەپ.

شۇ تاپتا مەلۇمىدۇ كۈلگەنلەرگە،
كۈلەشنىڭ يۈرىكىنىڭ ئېچىشقىنى.
يۈرمەڭلار نۇرتايغىمۇ ئىچ ئاغرىتىپ،
بېسىلدى دۈمبىسىنىڭ قىچىشقىنى.

ئەنچى قىزغا^①

ئىچىمدە بىر ناخشىنىڭ ئاۋازى بار،
يۈرىكىم ئاياندىمۇ ئۇنئالغۇغا.
شۇ ئەننىڭ ۋەزنى بىلەن تولغىنىمەن،
چۆمۈلۈپ ئاشىقلارچە مۇڭ-قايغۇغا.
سورايىمەن مۇڭ-زارىمنىڭ سەۋەبىنى،
چۈشەنسەڭ، بىر چاغدىكى ئەن ئەمەسمۇ.
”ئىچىڭگە جىن كىردىمۇ“ دەيسەن تېخى،
ئەن بىلەن كىرىۋالغان سەن ئەمەسمۇ!
1980-يىلى ئاۋغۇست، 1981-يىلى ئىيۇل، ئالتاي.

ئەن—قازاقچە ناخشا دېگەن سۆز. ئەنچى قىز—ناخشىچى

① قىز.

رەتلىدىمۇ، ئەمگەكلىكىمگە ئەمىيىپ
ئۇيغۇرلىقنىمۇ، ئەمگەكلىكىمگە ئەمىيىپ.

مىللەت ھەققىدە

مىللەتلىك نىسبەتلىرىمىزنىڭ ئىككىنچى قىسمى
بىزنىڭ مىللەتلىك نىسبەتلىرىمىزنىڭ ئىككىنچى قىسمى
بىزنىڭ مىللەتلىك نىسبەتلىرىمىزنىڭ ئىككىنچى قىسمى

سۆيىمەن دەيدۇ ھەر كىم مىللىتىنى،
مىللەتنى ساتقۇچىمۇ دەيدۇ شۇنى.
سۆيۈشنىڭ راست-يالغىنى شۇندىن ئايان:
يەمدۇ-يوق مىللىتىنىڭ قاغۇسىنى.

تىللىساڭ ھامان باشقا مىللەتنى سەن،
بولامسەن مىللىتىڭنىڭ قەھرىمانى؟
مىللەتكە باشلاپ كېلەر يېتىمچىلىك
مىللەتنىڭ مۇنداق نادان مېھرىبانى.

ئۇ مىللەت پۈتۈنلەيلا داشقال بولۇپ،
بۇ مىللەت كەم-كۈتسىز ئالتۇن ئەمەس.
ئۇ مىللەت پەگادىكى پالاز بولۇپ،
بۇ مىللەت تۆرگىلا خاس دۇردۇن ئەمەس.

مېغىزى، شاكىلى بار ھەر نەرسىنىڭ،
ئەي ئەقىل، شۇنداق چۈشەن مىللەتنىمۇ.

بېيىدۇ مىللەتنىڭمۇ پەزىلىتى،
چۈشەنسە ئۆزىدىكى ئىللەتنىمۇ.

ياراتقان سېسىقلىققا سەسكىنىشنى،
چىقارغان خۇش پۇراققا ئىشتىياقنى،
يۇيماستىن سېسىقنى، ماختانسا كىم،
بولغايدۇ ئۆزىدىكى خۇش پۇراقنى.

1981-يىلى يانۋار.

مەتقاسم قايتىپ كەلدى

مەتقاسم ئۆز يۇرتىغا قايتىپ كېلىپ،
ئەتىسى كەلدى ئۇ- بۇ پەتە قىلىپ. كەلگەندە
دادۇنىنىڭ مېھرى ئىسسىق سېكرىتارى-
مەتتۇرسۇن دەردەمەنلەرنىڭ غەمگۈزارى
كردى- دە، قۇچاقلاشتى قەدىناسلار،
ئۇن سېلىپ يىغلاشقىلى قالدى تاسلا.
تىنىشىپ ئۇلۇغ- كىچىك سۆز باشلىدى،
ياق، سۆزنى ئالدى بىلەن كۆز باشلىدى.
سۈرتۈشۈپ ئالقان بىلەن كۆزلىرىنى،
تەسلىكتە ئىزغا سالدى سۆزلىرىنى.
مەتتۇرسۇن دەيدى: "قېنى، سۆزلە غېرىپ!"
مەتقاسم گەپكە چۈشتى كوڭلى ئېرىپ:
... مەن ھەۋەس قىلغان ئەمەس ياقا يۇرتى،
ئىچىمگە سىغدۇرالمىي قالدىم دەردنى.
"دولقۇن" دا يىقىلغانچە تاغار يۈدۈپ،

ئايخانمۇ ئۆلدى، قالدىم مەن قان يۈتۈپ.
قۇچاقتا قالغان بالام بېقىش تاپماي،
ماڭمىدى ئۈچ ياشقىچە سۆڭەك قاتماي.
تاپقىلى تۈزۈك شىپا، چامىم يەتمەي،
شياۋدۇيىگە بەش كويچەنگە لەۋزىم ئۆتمەي؛
بالاممۇ كەتتى... ئېتى "توختى" ئىدى،
"توختى" دەپ ئات قويساممۇ توختىمىدى.
ئۆلگەننى ئۇزاتمىدىم قارا تۈتۈپ،
يا نەزىر قىلالىدىم ياغ پۇرۇتۇپ.
مەن قالدىم يېتىمىسراپ، تىغ جان بولۇپ،
بىر ۋەيران نەچچە ھەسسە ۋەيران بولۇپ.
شۇندىمۇ ئۆز-ئۆزۈمگە مەدەت بېرىپ،
ئىشلىدىم ھەر جاپاغا كۆكرەك كېرىپ.
ھەر يىلى ئۈچ مىڭدىن كۆپ نومۇر ئېلىپ
ئىشلىسەم، قويدى يەنە قەرزدار قىلىپ.
يېمىدىم ئايلاپ بىرەر تەملىك تاماق،
ئۇچامغا ساپقانلىرىم سەكسەن ياماق.
تەر تۆكۈپ، ئۈنچە-مارجان ئارزۇلىشىپ،
تۈگەشتۇق ئۆزىمىزمۇ روۋدۇلىشىپ.
ھار كەلدى بۇ ئەلەملەر، داد ساپتىمەن،
"كوللېكتىپ ئالدامچىكەن" دەپ ساپتىمەن.
باغلاندى ئاياغ-قولۇم شۇ گەپ ئۈچۈن،
سازايى قىلدى ئۇرۇپ ئىبىرەت ئۈچۈن.
ۋەزىپەم توغنى قازماق، شۇنداق قىيىن،

نېسۋەم تاياق-دۈمبە ئىشتىن كېيىن، قاقشىدىم، قاقشىغانغا باقمايدىكەن، جان دېگەن چىڭ يەردىكەن، چىقمايدىكەن. ئاز ئەمەس شۇندا ماڭا ئېچىنغىنى، چىقىمىدى قۇتقۇزۇشقا پېتىنغىنى. ئۇ چاغدا كادىرلارنىڭ ھالى چاغلىق، كۆپىنىڭ بېشى تۆۋەن ساڭگىلاغلىق. سېنىمۇ باغلاپ ئېلىپ كەتكەن ئىدى، داڭزىغا "خائىن" قىلىپ پۈتكەن ئىدى. ئېيتقىنا، كىمىمىز بار يۆلىگىدەك؟! يولمىز بولدى سىرات كۆۋرۈكىدەك. شۇ پېتى ئۆلۈشۈمنى سېزىپ يەتتىم، ئامال يوق، يۇرتنى تاشلاپ قېچىپ كەتتىم. ئايرىدى يۇرتتىن شۇ بىر ئېغىز سۆزۈم، كەينىمدە قالدى مېنىڭ ياشلىق كۆزۈم.
يۆلىنىپ يەتتە زاغرا، بىر قاپاققا، يول ئالدىم دەردەن بېشىم قايغان ياققا. بىلىمدىم يول دېگەننىڭ دۆڭ-ئويىنى، بىلىمدىم ياقا يۇرتنىڭ يەر-سۈيىنى. كۆرۈنەر ھەممە ماڭا چەكچەيگەندەك، ئىتلارمۇ مېنى تونۇپ ھۈرپەيگەندەك. تاغ-ئېدىر مېنى توسۇپ تۇتماقچىدەك، دەريالار مېنى يالماپ يۇتماقچىدەك.

ئىزلىرىم خۇددى ماڭا ئايغاچچىدەك،
ئۆز سايەم ئىز قوغلىغان پايلاقچىدەك. . .
چوڭ خەتلىك گېزىتلەر شۇم ئالامەتتەك،
”تۇتۇڭلار مەنقاسمىنى!“ دېگەن خەتتەك.
قىلغاندەك ھەممە نەرسە تەپتىش مېنى،
ئىلكىگە ئالدى قارا تەشۋىش مېنى. . .
يەكەندە تونۇش شوپۇر يولۇقتى-دە،
ئاپاردى ئۈرۈمچىگە بىر ھەپتىدە.
ئۇ چاغدا ياداپ كەتكەن ئۈرۈمچىمۇ،
كۆپ ئىكەن ماڭا ئوخشاش يېتىمچىمۇ.
ئېيىنى تاپقۇچىلىك بىرەر ئىشنىڭ،
نەشتىرى كەلدى سانجىپ قارا قىشنىڭ.
بىر مەزگىل جان ساقلىدىم سوكسوك سېتىپ،
بۇ ئىشنىمۇ ئەپلەشمىگەچ، بېشىم قېتىپ،
قىلغىلى تاس قالغاندا تىلەمچىلىك،
ئەسقاتتى شۇ ھۈنىرىم-گىلەمچىلىك.
ۋاقىتلىق ئىشچى بولۇپ كارخانىدا،
ئىشلىدىم باش چۆكۈرۈپ پىنھاندا.
ھۈنىرىم ياققاچقىمۇ باشچىلارغا،
بەك ئىجىل بولغاچقىمۇ ئىشچىلارغا،
ساق قالدىم ”يىغىۋېلىش“ بولغاندىمۇ،
كۆپ ئۆتمەي جاھان بىرئاز ئارام تېپىپ،
مەندىنىمۇ ئاستا-ئاستا تەشۋىش كېتىپ؛

ئىشەنچلىك چىقىپ باقتىم تالا-تۈزگە،
كۆرۈندى خېلى ئىللىق جاھان كۆزگە.
ئاڭلىدىم كەلگەنلەردىن ئىلچىدىن گەپ:
يۇرتتىكى ئەنسزچىلىك تىنچىدى دەپ.
ئاڭلىدىم سېنى چىقتى تۇرمىدىن دەپ،
دەس تۇردى يېڭىباشتىن ئورنىدىن دەپ.
بۇ يىل ياز تەگكەن چاغدا يازغان خېتىڭ،
كەلدى-دە كۆز ئالدىمغا قىياپىتىڭ.
ئەسلىدىم بىزگە ئامەت قونغان يىلنى،
يېزىدا كوپىراتىپ قۇرغان يىلنى.
سەن بىزگە قىلغان ئىدىڭ باشلامچىلىق،
تۆت-بەش يىل بولغان زەپمۇ ئوبدانچىلىق.
ئەگىشىپ ساڭا، پۇشايمان يېمىگەنتىم،
كوللېكتىپ ئالدامچىكەن دەپمىگەنتىم.
نەچچە رەت نەمۇنچى بولغان ئىدىم،
توي تارتىپ ئايخاننىمۇ ئالغان ئىدىم.
ئارىدىن يىلمۇ ئۆتمەي، ئىشىم ئوڭماي،
قەدىمىم داچىپ كەتتى، ئالغا ماڭماي.
يۆلىكىم ئانام ئۆلدى سۇنۇپ بېلى،
بۇ ئىدى "مارشال تەختكە چىققان" يىلى.
چۈشەنمەي، ئوچتى ئامەت چىرىغى دەپ،
ئايخاننىڭ ياراشمىدى ئايىغى دەپ،
بىچارە خوتۇننىمۇ زار يىغلىتىپ،
خېتىنى ئوپۇل-توپۇل بېرىۋېتىپ؛

پېشكەلدىن قۇتۇلارمەن ئەمدى دەپسەم،
 تېخىمۇ رودۇلاشتىم يالغۇز ئۆزۈم.
 سولاشتىم ئۆزۈم بارۇ جېنىم يوقتەك،
 بوپ قالدىم يېلى چىقىپ كەتكەن توپتەك...
 بىر كۈنى ئاخشىمى سەن يوقلاپ كېلىپ،
 ھالىغا ئېچىنىپ ھەم تەنقىد قىلىپ:
 "... چىقتىمۇ خوتۇن قويۇپ مۇڭگۈز ساڭا؟
 پېشكەللىك كەلگەنمىدى يالغۇز ساڭا؟
 رەھبەرلىك چاغلماستىن شىلتىڭ ئېتىپ،
 تۇيۇق يول ئارا قالدۇق لايغا پېتىپ.
 سۇ كىردى رەھبەرلىكنىڭ بۇرنىغىمۇ،
 چۈشىدۇ ئەمدى ئىشلار ئورنىغىمۇ.
 چېكى بار ھەر نەرسىنىڭ، ئوغۇل بالا،
 ئۆزۈڭنى تاشلىۋەتە مۇنچىۋالا.
 ئۆملىشىپ، بۇزۇلغاننى تۈزىتەيلى،
 ئۈنۈمنى ئۈمىد بىلەن كۆزىتەيلى.
 پىكىرداش بولما ئەمدى داخان بىلەن،
 شاققىدا يارشىۋال ئايخان بىلەن... —
 دېۋىدىڭ، كۆڭلۈمدىكى گادا ئېرىپ،
 لەۋزىڭنى ئالاي دەپم ۋەدە بېرىپ.
 ئايخانغا باردىم ئۆزۈم ئۈزۈر قويۇپ،
 كەتمىدى ئۇمۇ ئانچە قۇسۇر قويۇپ.
 دېگەندەك، ئىزغا چۈشۈپ سىياسەتمۇ،
 ئاينىدى زىرائەتمۇ، دارامەتمۇ...

ئۈچ-تۆت يىل ئۆتۈپلا بىر قۇيۇن چىقتى،
كۈلكىلىك، قورقۇنچلۇق ئويۇن چىقتى.
ئۈچ ئالدى زوراۋانلىق، ھىيلە-مىكىر،
چىقىشتى يەر ئۈستىگە مۈنكىر-نكىر.
چىقىمىدى كۈتكەن يەردىن "زور ئىنقىلاب"،
قايتىدىن قۇرغان بىنا چۈشتى غۇلاپ.
نەس باستى مېنى يەنە شۇندىن بېرى،
نائېنىق ئىدى ماڭا بۇنىڭ سىرى...
چىدالماي، كولىپكىتىنى ئالدامچى دەپ،
ھاقارەت، دۇمبانمۇ تويغىچە يەپ؛
دادلىسام دادىگاھقا، سۆزۈم ئۆتمەي،
يۇرتۇمدا ساق قېلىشقا كۆزۈم يەتمەي؛
بېشىمنى ئېلىپ قاچتىم چوڭ گۈزىدىن،
مىڭ تەستە نېرى بولدۇم گۆر ئاغزىدىن.
ئېسىمدە، سەن شۇ چاغدا—سولانماستا،
دېگەننىڭ قۇلقىمغا شۇنى ئاستا:
"ئۆچىدۇ ئوتمۇ ئاخىر يېنىپ-يېنىپ،
تاپىدۇ قوزۇقنى ئات ئايلىنىپ".
راست ئىكەن ئاشۇ چاغدا دېگەن سۆزۈڭ،
يىراقنى كۆرۈپتىكەن سېنىڭ كۆزۈڭ.
ھەقىقىي ئوغللىكەنسەن پارتىيىنىڭ،
تەسىرى جىق سىڭىپتۇ تەربىيىنىڭ.
دېگەندەك، قارا جۇدۇن ئۆتۈپ كەتتى،
بىراققا دەردى جانغا پېتىپ كەتتى.

ئىشقىلىپ، بۈگۈنكىگە شۈكۈر قىلدىم،
خەتتىكى سۆزلىرىڭنى توغرا بىلدىم. قالماي دەپ مەنمۇ يولدا ئەلدىن كېيىن،
قايتىشقا بەل باغلىدىم شۇندىن كېيىن...

كېلىپلا كۆردۈم خېلى ئوڭشىلىشنى،
خىيالغا كەلتۈرمىگەن ئۆزگىرىشنى. بىر چاغدا قان يىغلىغان غەمكىن يېزام،
جاپادا ھالدىن كەتكەن ھارغىن يېزام، شۈمشەيگەن رەڭگى سامان يۇرتداشلىرىم،
تەشۋىشتىن بېشى تۆۋەن يولداشلىرىم قەددىنى كۆتۈرۈپتۇ يېڭىباشتىن،

قۇرۇپتۇ كۆزلىرىمۇ قانلىق ياشتىن. كىرىپتۇ خېلى ماغدۇر ئەزايىغا،
يۈگرەپتۇ خۇشال كۈلكە چىرايىغا.

رەتلىنىپ ئېرىق-ئۆستەڭ، ئېتىز تەكشى،
ئاينىپتۇ كۆچەتلەرمۇ شۇنچە ياخشى. يېڭى ئۆي، يېڭى مەلە بىنا بوپتۇ،
ھەر ئۆيدە ئېلىپكترمۇ پەيدا بوپتۇ.

بولغاچقا ئىشلىگەنلەر چىشلەيدىغان،
بولۇپتۇ ھەممە قىزغىن ئىشلەيدىغان.

جاپاغا تۇشلۇق راھەت-ھاردۇقى بار،
مەلىدە گۆش گىردىنىڭ پۇرىقى بار. مۇشۇنداق كۆڭۈل ئەركىن ياپرايدىغان،

ھەر ياندا خوشال ناخشا ياغرايدىغان-
كۈنلەرمۇ كېلىدىكەن قايتا بىزگە،
شۇنچە ئۆز كۆرۈنمەكتە يېزام كۆزگە.
قويغاندەك خۇددى ياساپ كۆرگەزمىگە،
قاتقىدەك بولۇپتۇ ئۇ كۈي-نەزمىگە.
دەيسەن: ”بۇ—ئوزگىرىشنىڭ باشلانمىسى“،
شۇنىڭمۇ ئاز ئەمەسكەن ھەشقاللىسى.
ئىش ماڭسا چېچەك چىقماي مۇشۇ پېتى،
تېخىمۇ گۈل بولىدۇ قىياپىتى.
ئىشقىلىپ، ئوڭشىلىپتۇ يۇرتۇم شۇنچە،
ھەسسەم يوق بۇ ئىشلاردا، ئامال قانچە.
شۇڭلاشقا يېشىم ئاقسا خۇشاللىقتىن،
بىر تۇرۇپ ئۇھ تارتىمەن خىجىللىقتىن.
قىلىمىدى ھېچكىم تاپا-تەنە ماڭا،
قارايدۇ سۆيۈنگەندەك ھەممە ماڭا.
ئوڭشالغان يېزام ماڭا كۈلۈپ تۇرسا،
ھەمدەملىك قوللىرىنى سۇنۇپ تۇرسا،
مەن ئاڭا يەنە تەتۈر قارامدىمەن،
چىرايلىق جاۋاب بەرمەي تۇرامدىمەن!
ئىشلەيمەن كولىڭكىتىپقا ھەقدار بولۇپ،
قالمايمەن زامانەمگە قەرزدار بولۇپ.

1981-يىلى ئەتىياز، خوتەن-ئۈرۈمچى.

بۇ قەيەر؟ بۇ كىم؟

ئىككى ياندا ئەگىم-ئەگىم ئىككى قاش،

مۇشكى ئەنەبەر سۈمبۈلى مول ئۈستىدە،

ئاستىدا ئويناپ تۇرار ئاھۇ كۆزى.

تېخىمۇ مەپتۇن قىلار ئادەمنى ئۇ،

بولسا خان ئەتلەسلىرى ئۆز بەستىدە.

بۇ قەيەر ھەم كىم ئۆزى؟

ئېيتىڭدا، خوتەنمۇ يا خوتەن قىزى؟

1981-يىلى مارت، خوتەن.

بۇ ئۇيغۇر تىلىدا ئىشلىتىش ئۈچۈن
بۇ ئۇيغۇر تىلىدا ئىشلىتىش ئۈچۈن
بۇ ئۇيغۇر تىلىدا ئىشلىتىش ئۈچۈن
بۇ ئۇيغۇر تىلىدا ئىشلىتىش ئۈچۈن
بۇ ئۇيغۇر تىلىدا ئىشلىتىش ئۈچۈن

خوتەن قىزىنىڭ ئارزۇسى

ھەممە خەق جاڭنەننى تەرىپلەيدىكەن،
”كۆكتە جەننەت، يەردە سۇجۇ“ دەيدىكەن.
يەنە بىر نامى ”يىپەك يۇرتى“ ئۇنىڭ،
رەختلىرى كۆزنىڭ يېغىنى يەيدىكەن.

ئوقۇدۇم سۇجۇدا مەنمۇ نەچچە يىل،
كۆرگىنىم بولدى شۇ تەرىپكە دەلىل.
شۇندا ئۆز يۇرتۇم ئېسىمگە كەلسىلا،
بولسەن بەكمۇ خىجىل، بەكمۇ خىجىل.

زور ئىدى بالدۇر خوتەننىڭ شۆھرىتى،
ئۇ ئىدى ”يىپەك يولى“ نىڭ زىننىتى.
چۆڭىلەپ تەتۈر پەلەكنىڭ گەردىشى،
شۆھرىتى سۇندى، گاداى بولدى ئېتى.

ئۈجمىلىكنى كۆز يېشىدا سۇغۇرۇپ،
غوزىدىن جان رىشتىسىنى سۇغۇرۇپ،
ئۆزىگە بولماي نېسىپ ئەتلەس، تاۋار،
ئۆتتى ئۈستام ماز چاپانغا ئورۇلۇپ...

تالڭ ئېتىپ، كەتتى تالاي دىشۋارچىلىق،
كۆپ تېخى ئەتلەس ئۈچۈن تەشناچىلىق.
كۆرگۈلۈك بۇ يۇرتتا سۇجۇ رەڭگىنى،
خاس ئەمەس خوتەنگە خام ئەشياچىلىق.

ئەمدى كەلدى ياخشى چاغ ئىشلەيدىغان،
ئەجرىمىزدىن يۇرتىمىز گۈللەيدىغان.
ئارمىنىم شۇ: كەلسە تېز شۇنداق زامان
”كۆكتە جەننەت، يەردە خوتەن“ دەيدىغان.

1981-يىلى مارت، خوتەن.

ئەمدى مەن تۈزەلدىم

(بىر ئوقۇغۇچىنىڭ ئەسلىمىسى)

مەن بۇرۇن راستتىنلا

بەتقىلىق شۇم ئىدىم.

مەكتەپكە تۈزىدىم،

تۈزۈمگە كۆنىدىم.

ئانامدىن قورقاتتىم،

ئانامنى گوللايتتىم.

سىڭلىمنى دوقۇسلاپ،

ئاكامنى تىللايتتىم.

مەكتەپكە بار دېسە،

بوغچامنى ئاساتتىم.

ئىشكىتىن چىقىپلا،

بازارغا قاچاتتىم.

چىڭ تۇتسا، مەكتەپكە

باراتتىم قىيىندا.

سەننىپتا تۇرساممۇ،

خىيالىم ئويۇندا.

تەنەپپۇس ۋاقتىدا

ئۇرۇشتۇم، سۇندۇردۇم...

”چەللىدە ئات چاپار

شۈمتەك” دەپ نام ئالدىم.

دەرستە نومۇرۇم

ئاساسەن نول ئىدى.

سەزلىگەن دوستلىرىم

كېيىنچە سەنلىدى.

مۇئەللىم كۆيۈنۈپ،

تەربىيە بەرسىمۇ،

كىرمەيتتى قۇلاققا

مىڭدىن بىر سۆزىمۇ.

يار-يۆلەك بولسىمۇ

تىرىشچان دوستلىرىم،

بىر يەردە بولۇشقا
يوق ئىدى خوشلىقىم.

بىر يېقىن ئاغىنەم
بار ئىدى ئۆزۈمدەك،
دۇنيادا ئىككىمىز
ھەممىدىن گۈزەلدەك.

ئىككىمىز تېپىشساق،
كۆڭلىمىز شات ئىدى.
ئويۇندىن باشقىسى
بىز ئۈچۈن يات ئىدى.

ئويۇننىڭ كەينىدە
نەلەرگە بارمىدۇق.
مەكتەپنى، ئۆيىنىمۇ
رەنجىتىپ ھارمىدۇق.

بىز ئۈچۈن تار ئىدى
شەھەرنىڭ كۈچىسى.
بىز ئۈچۈن كۆڭۈللۈك
كۈندۈزدىن كېچىسى...

مۇستلاشنى ئۆگەندۇق،
بولۇشتۇق توقماقچى.
پۇلنى دەپ تەپ تارتماي
بولدۇق بىز يانچۇقچى.

بىر كۈنى ئاغىنەم
كەتكەنتى يوقۇلۇپ؛
ئوقۇشسام، قاپتۇ ئۇ
ساقچىغا تۇتۇلۇپ.

مېنىمۇ سۈر باستى،
تەر چىقتى بېشىمدىن.
چۈشتۈم مەن تەشۋىشكە
قىلىقسىز ئىشىمدىن.

ساقچىدىن ئەنسىرەپ
كوچىدا يۈرەلمەي،
ئاتامدىن ئەيمىنىپ
ئۆيگىمۇ كىرەلمەي؛

گاڭگىراپ تۇرغاندا
مۇئەللىم ئۇچرىدى.
پېشىمنى تارتتى - دە،
مەكتەپكە يۈر، دېدى.

قېچىشقا پېتىنماي،
ئامالسىز ئەگەشتىم.
ئىچىمدە ئويلدىم:
“ئەمدى مەن تۈگەشتىم. . .”

مەكتەپكە كەلگەندە،
مۇئەللىم گەپ قىلدى.
- نېمە بولدۇڭ، - دېۋىدى،
يۈرىكىم “قات” قىلدى.

- بىلىمەن، دېدى ئۇ، -
ئاغىنەڭ قاماقتا.
يوق ئىكەن ئالاقەڭ
بۇدوقى چاتاقتا.

ئۇنىڭدىن بىر قەدەم
ئارقىدا قالغانسەن.
بەلكى بىر تاسادىپ،
ئۆزۈڭمۇ تۇيغانسەن.

چۆچىسەڭ بۇ ئىشتىن،
راست يانساڭ پەيلىڭدىن،
ساقچىمۇ ھېچقاچان
ئىزدىمەس كەينىڭدىن.

كۆڭلۈڭدىن جاي بەرسەڭ
ئىلىمگە، ئەخلاققا،
تاپاتتىڭ داغدام يول،
پاتمايتتىڭ پاتقاققا.

ھېلىمۇ ئۆكۈنسەڭ،
تاپسەن يولۇڭنى.
پاتقاقتىن تارتىمىز
ئۇزاتساڭ قولۇڭنى.

بۇ سۆزنىڭ تەپتىدىن
تەر ئاقتى چىقىلداپ.
ئۆزۈمنى تۇتالماي
يىغلىدىم بۇقۇلداپ.

تەر بىلەن يۇيغاندەك
بولدۇم مەن يۈزۈمنى.
ياش بىلەن ئاچقاندەك
بولدۇم مەن كۆزۈمنى.

ئۆكۈندۈم ئۆزۈمگە،
يىرگەندىم پەيلىمىدىن.
ئوغرىلىق زاتلىرى
تۆكۈلدى قوينۇمدىن.

گوياكى قۇتۇلدۇم
چىرمىغان يىلاندىن.
شۇ چاغدا مۇئەللىم
بىر قاقىتى دولامدىن.

قۇچتى بىر ئىللىقلىق
مېنىڭ مۇز دىلىمنى.
تەلپۈنۈپ ئۇنىڭغا
ئۇزاتتىم قولۇمنى...

* * *

ئارىدىن يىل ئۆتتى،
ئەمەسمەن غەۋغاچى.
يېقىندا ئاتالدىم
سېنىپتا "ئەلاچى".

مەكتەپمۇ شۇنچە خوش،
رازى مەن ئۇنىڭدىن.
ئاتاممۇ، ئاناممۇ
خاتىرجەم مېنىڭدىن.

1981-يىلى مارت، ئۈرۈمچى.

سېكرېتار ئوقۇيدۇ ناۋايىنىمۇ

ئاشۇ رايوننىڭ ئادەملىرىگە
كىم بەرگەندۇ بۇنچە بەدىئىي دىتتى؟
ئېسى بار ئادەمنىڭ بەرى ئوقۇيدۇ
ئاز دېگەندە بىرەر بېيىتنى.

بەزىلەر دەيدۇ: ئۇدۇمى شۇنداق،
بەزىلەر دەيدۇ: ھاۋاسى ياخشى.
ئۇدۇمغا ئەركىن نەپەس بولمىسا،
بولمايتتى مۇنچە باھاسى ياخشى.

باشقا سەۋەبى بارمۇ دەپ سوراپ،
تاپتىم يەنە بىر جاۋابىنىمۇ:
چۈنكى سېكرېتار—بىرىنچى باشلىق
ئوقۇيدىكەن ناۋايىنىمۇ.

يەرنى ئاسماندا كۆرۈپ پەس چاغلىماڭ

يەردە بىللە ئىشلىگەندە ئىككىمىز،
ھەممە خەق زوقلانغۇدەك ئامراق ئىدۇق.
ئېيتىشاتتۇق بىللە مۇڭلۇق ناخشىنى،
شوخ، خۇشال كۈيلەرگىمۇ ئورتاق ئىدۇق.

كۈتمىگەندە مەرتىۋەڭ ئۈستى سېنىڭ،
تايلىق، ئەسقاتتى تاغاڭنىڭ ياردىمى.
كۆرمىدىم شۇندىن بېرى ھەم باقمىدىڭ،
سەن بولۇپ ئايروپىلاننىڭ ئادىمى.

ئەمدى بىلدىم، شۇڭا باقماپسەن ماڭا،
يەردە بولغاچقا ھامان ئورنۇم مېنىڭ.
سەن ئۆزۈڭ ئاسماندا تۇرساڭ غادىيىپ،
قارسام، ئاغرىيدىكەن بوينۇم مېنىڭ.

* * *

يەرنى ئاسماندا كۆرۈپ پەس چاغلىماڭ،
چىقىدۇ ئاسمانغىمۇ يەردىن كىشى.
ئالدىدۇ قايتىپ يەنە يەردىن ئوزۇق،
يەرگە باغلىق خەلقى ئالەمنىڭ ئىشى.

1981-يىلى ماي، ئۈرۈمچى.

1981-يىلى باھار

“ئالتۇنغا” نىڭ رەزىمە نىمىسى
مىنىستىر رەزىمە نىمىسى

دەرياڭ نىمىسى رەزىمە نىمىسى
دەرياڭ نىمىسى رەزىمە نىمىسى
دەرياڭ نىمىسى رەزىمە نىمىسى

موزاي بىلەن تۈلكە

تۈلكە كۆرۈپ باغلاقتىكى موزايىنى،
قۇيرۇقىنى شىپاڭشىتتى تولغۇنۇپ.
“ۋاي بىچارە، — دەدى، — ساڭا نېمە كۈن،
قالغانىدىڭ بوغۇلۇشقا توغۇلۇپ؟”

“ئامال قانچە، — دەدى موزاي خۇرسىنىپ، —
شۇنداق بىزار بولدۇمكى بۇ باغلاقتىن. . . .”
“ئۇنداق بولسا، — دەدى تۈلكە، — مەن ساڭا
ياردەم قىلىپ قۇتقۇزاي بۇ قىيىناقتىن.”

“شۇنداق قىلساڭ، — دەدى موزاي يالۋۇرۇپ، —
شۇ ئەجرىڭگە ئوينىتاي مەن مىندۈرۈپ.”
تۈلكە شۇ ئان يېشىپ ئۇنى باغلاقتىن،
مىنىۋالدى ئوبدان پەيتىنى كەلتۈرۈپ.

كەلدى ئۇلار بىر بىدىشنىڭ ئاستىغا،
موزاي ياپراق يېدى، تۈلكە ئۈستىدە.

نەدىن بىلسۇن موزاي ئۇنى، "نىجاتكار"
شوتا قىلدى ئۈزۈم يېيىش قەستىدە.

موزاي ياپراق يالماش بىلەن ئاۋارە،
تۈلكە يېدى ئۈزۈملەرنى تويغۇچە.
چېچىلغاننى ئاتا قىلىپ موزايغا،
تىكىۋەتتى بىرەر شەپە بولغۇچە.

ئۇزۇن ئۆتمەي كېلىپ قېلىپ خوجايىن،
بولۇشىچە يېدى موزاي دۇمبىنى.
ئۇقماي ئۇرۇپ بولماس موللا قىلغىلى،
گۇناھنى بىلەلمىگەن جانۋارنى.

1981-يىلى 20-ماي، بېيجىڭ.

ئانا مېھرى

بالا يىغلاپ قىلسا قەغشلىق،
 ئانا ئۇرمايدۇ ئاغزىغا ھەرگىز.
 بەلكى ئوڭۇپ،
 باغرىغا بېسىپ،

دەيدۇ: "قوزام، نېمە بولدۇڭىز؟"

ئانا پەرۋانە ئۇنىڭ دەردىدە،
 بەخش ئېتىپ جىمى ئىشتىياقنى.
 بىردەم پەپىلەپ،

بىردەم ئەمدۈرۈپ،
 قۇرۇغدايدۇ بىردەم زاكىنى.

ئاچچىق دورىمۇ بېرىدۇ ھەتتا،
 ئاجرىمسۇن دەپ بالا باغرىدىن.

دورمۇ شىپا،
 بىراق دورمۇ ئاغىنىلىك.
 ئەلا ئەمەس ئانا مېھرىدىن.

بالا چوڭ بولۇپ ئەركىلىسىمۇ
كۆتۈرىدۇ مېھرىبان ئانا.
تۈزكۈر بولۇپلا كەتمەسە زادى،
بۇتئاشلارنى سانماس گۇنا.
ئاغرىق بولسىمۇ،
ياكى كەمبەغەل،
قەدىرلىكىدۇر ئۆز ئاناڭ يەنە.
ئۇنىڭسىز نەدە ساڭا سەھەتلىك،
ئۇنىڭسىز نەدە ساڭا تەنتەنە؟
تەڭ بەدەل بارمۇ ئانا ئەجرىگە؟
تەڭ باھا بارمۇ ئانا قەدرىگە؟
تەڭ ۋاپا بارمۇ ئانا مېھرىگە؟
تەڭ جازا بارمۇ ئانا قەھرىگە؟
كۆتۈرۈشلۈك ئانا ھەممىدىن،
بىراق بۇنىڭمۇ چېكى يوق ئەمەس.
بوزەك قىلغۇلۇق ئەمەس ئانىنى،
ئانا ھەرگىز بوسۇنچۇق ئەمەس.
دۇنيادا ئەڭ گۇناھ ئىش نېمە؟
ئانا قەرزىنى ئادا قىلمىغان.
دۇنيادا ئەڭ ئۇيات ئىش نېمە؟
ئانا دەردىگە دەرمان بولمىغان.

ياشاش نە قەدەر گۈزەل ، كۆڭۈللۈك ،
 ئانا ئالدىدا بولماي گۇناھلىق .
 ئۆلۈمۈڭمۇ بولدىكەن توي ،
 ئالالساڭ ئۇندىن رىزالىق .

1981-يىلى ماي ، بېيجىڭ .

ئاتمىش يىلىمىز

— جۇڭگو كومپارتىيىسى قۇرۇلغانلىقىنىڭ 60 يىللىقىغا
بېغىشلايمەن

ئۆتۈپ كەتتى ئاتمىش يىلىمىز،
ئارقىدا قالدى
دەل ئاتمىش يىل ماڭغان يولىمىز.
قايرىلىپ قاراپ ئىزلىرىمىزغا،
مەغرۇرلىنىمىز،
ھەيران قالىمىز.
بىر ھېسابتا
چوڭقۇر مەنىلىك
ئاتمىش توملۇق كىتاب يېزىپتۇق،
مولا بولۇپ قاپتۇق خېلى بىز.

ئاتمىش يىللىق بايان ئۆزگىچە،
نېمىشقا دەپسەڭ،
بولدى ئارىدا جاھان ئۆزگىچە.
جاھان نېمىشقا ئۆزگىچە دەپسەڭ،
بىز ياشىغان زامان ئۆزگىچە.

زامان نېمىشقا ئۆزگىچە دېسەڭ،
بىز يۈزلەنگەن نىشان ئۆزگىچە.

بۇ نىشاننى تاپتۇق شۇ يەردىن:
تارىخنىڭ ئۈلگە-ساۋاقلرىدىن.

ساقاللىق ئىككى دانىشمەن پۈتكەن
«ختاپنامە» نىڭ ۋاراقلرىدىن.

تاپتۇق بىز ئۇنى

پارتىدىكى قانلىق مەيداندىن.

تاپتۇق بىز ئۇنى

تەكەببۇر، سۈرلۈك قىشلىق ساراينىڭ
غۇلىغان ئوردا راۋاقلرىدىن.

تاپتۇق بىز ئۇنى

”4-ماي“ سىناقلرىدىن...

شۇ نىشان بويلاپ

ۋەتەندە يېڭىچە كۈرەش باشلىدۇق،

«ئىنتېرناتسىئونال» مارشنى توۋلاپ.

كۆمدۇق ئاخىرى

قان شوراپ ئەلنى مۈكچەيتىۋەتكەن

ئۈچ رودۇپاينىڭ گۆرىنى كولاپ.

قېرى جۇڭگو ياشاردى قايتا،

چۈنكى دەردكە دەرمان ياراتتۇق،

باھار چىراي دەۋران ياراتتۇق

باھار تېڭى ئاتقاچقا پارلاپ.

سەپ سېلىڭلار،

نېمىلەر يۈلۈنۈپ،

نېمىلەر ئۈندى؟

نېمىلەر ئۆچۈپ،

نېمىلەر ياندى؟

كۆرسىلەر پەقەت مۇزىپخاندا

ئادەم يەيدىغان

تەرىكتاپلارنىڭ تەختىنى ئەمدى.

ئەنە قاراڭ،

ئۈچ بالا تېغى غۇلىغان يەرگە،

رېئاللىققا ئايلىنىپ خىيال،

سوتسىيالىزم بىناسى قوندى.

كومپارتىيەم،

سادىغاڭ بولاي،

ئاتمىش يىللىق باشلامچىمىز سەن.

ئاتمىش يىللىق سەپەر ئۈستىدە

ئالغا ئۈندىگەن ئىلھامچىمىز سەن.

سەن بىلەن بىز تاپتۇق نىجاتلىق،

سەن بىلەن قوندى كۆڭۈلگە شادلىق،

سەن بىلەن مەنىلىك بىزگە ھاياتلىق،

شۇڭا بىز ئۈچۈن جاندىن ئەزىز سەن.

يۇرتۇمنى كۆرۈپ دېگەن گەپلىرىم

ئەي قەدىم جاي،
قورغاس بويلىرى—
كىندىك قېنىم تۆكۈلگەن تۇپراق!
سېنى سېغىنىپ كەلدىم يىراقتىن،
ھاياجاندىن ”تەنلىرىم ياپراق“.

ياش ئەگگەن كۆزلىرىم بىلەن
باغرىڭغا تويماي قاراۋاتىمەن.
ئوچۇمۇغا توپاڭنى ئېلىپ،
چوڭقۇر تىنىپ پۇراۋاتىمەن.

شۇ تاپتا ساڭا تامغان ياشلىرىم
بەلگە بەرگەنمىدۇ كىندىك قېنىمدىن.
ياكى سېنى پۇرىغان چاغدا
تونۇغانسەن تىنىقلىرىمدىن.

يا ره ئىگىگە قاراپ تىگرىقاپ،
بۇ چار ساقال كىمدۇ دەيدىڭمۇ؟
يا ئاۋازىم پەدە چاقاندەك
جىغىلىدىسا تونۇيالىمىدىڭمۇ؟

مەن ئەمەسمۇ،
بىر چاغدا سەندە
تال چىۋىقنى ئات قىلىپ مىنگەن.
داقىراتما لەڭلەك ئۈچۈرۈپ،
ئاسمىنىڭدىن ئۇن ئاڭلاپ كۈلگەن.

مەن ئەمەسمۇ،
”بويناقتا“نى باشلاپ،
چىغلىقلاردا توشقان قوغلىغان.
”چاقام-چاقام، يىلان-پاقام“ دەپ،
قايىناملارغا تاقلاپ شۇڭغىغان.

مەن ئەمەسمۇ،
بىنەملىكلەردە
تەتۈر قارماپ ئورما ئورىغان.
چوڭ كىشىدەك،

ئاكامنى دوراپ،
ئايغ سېلىپ خامان سورۇغان.

مەن ئەمەسمۇ،
مەكتەپلىرىڭدە
ھەر مەۋسۈمدە ئەلا ئوقۇغان.
نەزمە-قوشاق شەيداسى بولۇپ،
ئون تۆت ياشتا قوشاق توقۇغان.

مەن ئەمەسمۇ،
جەينەكتەك تۇرۇپ،
ھارۋا ھەيدەپ ھاشاغا ماڭغان.
چاك كەتكەندە ھارۋا شوتىسى،
تەمتىرەپ يۈرۈپ پوتامدا تاڭغان.

مەن ئەمەسمۇ،
رەگەتكە بەتلەپ،
سېپىل، پوتەيگە ئېتىپ ئوينىغان.
نان، چاي توشۇپ پارتىزانلارغا،
چوماق كۆتۈرۈپ "ھۇررا" توۋلىغان.

مەن ئەمەسمۇ،
قانچە قىلىسمۇ
زاھىد يولىغا زادى ماڭمىغان.

”پوشكالچى بولغۇم كەلمەيدىكەن“ دەپ،
خەلىپىتىمدىن قارغىش ئاڭلىغان.

مەن ئەمەسمۇ،
لۇتۇنى دوراپ،
قىزىل نۇرغا تەلپۈنۈپ ماڭغان.
پەرۋا قىلماي سوغۇق كۈلكىگە،
شېئىرىيەت ئىشقىدا يانغان.

مەن ئەمەسمۇ،
ئادەملىكىمنى
چۈشەنگەن سېنىڭ پەرۋىشىڭ بىلەن.
ئاخىر داغدام يولۇمنى تاپقان
سېنىڭ ئىملاپ ئۈندىشىڭ بىلەن.

ھازىرقىدە كىلا ئېسىمدە مېنىڭ
”خوش!“ دەپ قوينۇڭدىن ئايرىلغان كۈنۈم.
بۇرۇتلىرىم ئەمدىلا خەت تارتقان،
غارالغ-غۇرۇڭ چىقاتتى ئۈنۈم.

تالاي يىللار ئۆتتى ئارىدىن،
يوقلاپ تۇردۇم دەسلەپتە پات-پات.
تولغان ئىدىڭ ھۆسنۈڭگە شۇندا،
بەخت گۈلۈڭ ئېچىلىپ قات-قات.

ئاھ،
ئارىدا قۇيۇنلار قۇتراپ،
سالدى ساڭا سورۇقچىلىقنى،
ۋەيران قىلدى پەرزەنتلىرىڭنى،
ئايرىغاندەك سۇدىن بېلىقنى.

”ئوغلۇم شائىر بولۇپ قاپتۇ“ دەپ،
بىر مەھەل سەن قۇۋانغان ئىدىڭ.
بىراق تەتۈر شامال چىقسىلا،
چۈشۈڭ بۇزۇلۇپ، غېمىمنى يېدىڭ.

بەلكى مەلۇم بولغاندۇ ساڭا
تۆھمەت پەنجىدە بوغۇلغانلىقىم.
ھەتتا جىنايەت بولدى مەن ئۈچۈن
سېنىڭ قوينۇڭدا تۇغۇلغانلىقىم.

كۆرەلمىدىم سېنى تالاي يىل،
دىلنى ئۆرتىدى سېغىنىش، قاقشاش.
پالاندى بولۇپ يۈردۈم چۆلدىمۇ
لاچىن سوققان توشقانغا ئوخشاش.

ئاھ، قويغىنا،
ئۇنى ئەسلىسەك،

ئېچىشىدۇ ھەسرەتتىن يۈرەك .
يۇلۇندىغۇ كۈلپەت يىلتىزى ،
بۇزۇلدىغۇ نۇرغۇن چەمبىرەك .
كەلدىم بۈگۈن قوينوڭغا يەنە ،
تارتىمىدى مېنى ھېچكىم گۇناغا .
بارلارنى يوقلاپ ،
يوقلارنى يادلاپ ،
قول كۆتۈردۈم مەنمۇ دۇئاغا .
دىدارىڭغا قانىمدىم ، يۇرتۇم ،
ياققانسېرى باققۇم كېلىدۇ .
مېھرىڭ سىڭگەن باغرىمنى ساڭا
ياققانسېرى باققۇم كېلىدۇ .
ئاتام- ئانام دەسسەگەن يەردىن
توپا تۈگدۈم ياغلىقىمغا مەن .
ئاپىرىپ تۆكۈپ ئۆيۈم ئالدىغا ،
ئۈندۈرىمەن ئۇندىن گۈل- چېمەن .
مېنى بەزلە سۆيۈملۈك يۇرتۇم ،
ئۆكسۈمە سەنمۇ ئەسلەپ ئەلەمنى .
”يەر باغرى سوغۇق ، ئۇنتۇلۇپ كېتەر“ ،
ئۈمىدۋارلىق باسدۇ غەمنى .

كۆتۈردۇققۇ قايتىدىن يەنە
قۇتلۇق سەپەرنىڭ تۇغىنى ئەمدى.
ئەڭ ياخشىسى،
ئادالاپلىق بىز
سورۇقچىلىقنىڭ دېغىنى ئەمدى.

1981-يىلى 17-سېنتەبىر، قورغاس-غۇلجا.

يانبۇلاق

1

يامۇلدىن قېچىپ چىقىپ،
ياتقان يېرىم يانبۇلاق.
خۇدايمىدىن تىلەيمەن
ماڭا بەرسە بىر ئۇلاق.
— سادىر پالۋان قوشقى

يانبۇلاق، يان باغرىدىن چىققان بۇلاق،
كۆزى كۆزدىن نېرىراق، پىنھان بۇلاق.
قەھرىمان سادىر بوۋام يامۇل تېشىپ
قاچقىنىدا باشپاناھ بولغان بۇلاق.

شۇندا ئۇ كەلگەندە بويۇڭغا يېتىپ،
بەلكى ئىچكەندۇ سۇيۇڭنى دۈم يېتىپ.
تۈنگەندۇ ئۇ يۈيۈپ يۈز-كۆزىنى،
يولغا چۈشكەندۇ ئۆزىنى سەگىتىپ.

شۇ پېتى ئۇ قار كېچىپ، داۋان ئېشىپ،
دەۋرىگە ئۆچمەنلىكى قايناپ-تېشىپ؛
زوراۋانلاردىن قىساس ئالغان ئىدى،
كۆيدۈرۈپ يامۇلىنى ھەم سېپىل تېشىپ.

ۋاي ئېست، تەييارغا شېيخلار دەستىدىن،
شۇم بۇلاڭچى ھەمدە ساتقۇن قەستىدىن،
كەتتى سادىر ئەجرى توزاندەك توزۇپ،
كەتمىدى ئەمما زۇلۇم ئەل ئۈستىدىن.

ئارىدىن كەتتى تالاي يىللار ئۆتۈپ،
نەچچە ئەۋلادنى قارا تۇپراق يۈتۈپ.
ئەمما ياڭراپ تۇردى سادىر ناخشىسى،
كەتمىگەچ ئازادلىق ئارزۇسى يۈتۈپ.

يانبۇلاق، كەلدىم بويۇڭغا مەن بۈگۈن،
مەن ئەمەس قاچقۇن بولۇپ كەلگەن بۈگۈن.
بۇندا جاڭجۈن يامۇلى مىسكىن چىراي،
سادىر ئەۋلادى ئەمەس دەردمەن بۈگۈن.

قىلغىلى كەلدىم تاۋاپ، ئەي يانبۇلاق،
مەقسىتىم سادىر ئىزىنى ياقلىماق.
سۇ ئىچىپ سەزدىم ئۆزۈمنى بۇندا مەن
خۇددى بولغاندەك بوۋامغا ھەمتاۋاق.

سەن كۆرۈندۈڭ، يانبۇلاق، ئەينەك بولۇپ،
تۇرمەن سادىرنى كۆرگەندەك بولۇپ.
مەن پىغانسىز ناخشا ئېيتسام ئالدىدا،
كەتتى يايىراپ چېھرىسى گۈلدەك بولۇپ.

2

ئىلىدىن كۆچۈپ چىقىپ،
يانبۇلاقتىن قايرىلدۇق.
تۇغۇلۇپ ئۆسكەن جايلاردىن
ئۆلمەي تىرىك ئايرىلدۇق.
كۆچ-كۆچ ناخشىسى.

ئۆتكىنىمدە يانبۇلاقتىن قايرىلىپ،
خۇددى بىر ناخشا يىراقتىن ئاڭلىنىپ،
ئوي-خىيالىم كەتتى يۈز يىل ئالدىغا،
تىلدىغۇ باغرىمنى بىر ھەسرەت كېلىپ.
بۇ ئەمەسمۇ ئاشۇ كۆچ-كۆچ ناخشىسى،
تىڭشىغاچ، مۇڭ-زارىدىن ئالدىم بىلىپ.
ناخشىنى ئېيتقان ئاشۇ كۆچمەنچىلەر
ياش تۆكۈپ كەتكەن ۋەتەندىن ئايرىلىپ.
ماختىمالىك بۇنداق جۇدالىقنى پەقەت،

تىللىماڭ كۆچمەنچىنى بەتنام قىلىپ.
شۇ جۇدالىقنى، شۇ مۇدەھش خەيلىنى
شۇ زامان ئۆكتەملىرى كەلگەن ئېلىپ...
بەس، كۆڭۈل، ئالدىڭغا باق، دەۋرىڭ ئۇلۇغ،
قالمىغىن ھەسرەت بىلەنلا چىرمىلىپ.
ئەل كۈچەيسە بولمىغاي سەرسانچىلىق،
يۈرمىگەي پۇقراسى ھەر يان تاسقىلىپ.
چىقىمىغاي ھېچ ئەمدى كۆچ-كۆچ ناخشىسى،
خەق تاماشا قىلمىغاي دۇمباق چېلىپ.

1981-يىلى سېنتەبىر، قورغاس.

باياندايدىن ئۆتكەن چىغمدا

باياندايدىن ئۆتسەم بۇ قېتىم،
دوستلار توسۇپ ئالدى يولۇمنى.
قونۇپ كەتكىن بۈگۈن بۇندا دەپ،
مەھكەم تۇتۇپ ئالدى قولۇمنى.

كۆنمىسەم ئەگەر سۆكەتتى ئۇلار،
بار ئىكەن بەك تەرسالقىڭ دەپ.
”خېرىدارنىڭ بولمىسا ئەگەر،
نە ئەتمۇ زىبالقىڭ“ دەپ.

ئاخىر مېھمان بولدۇم بىر كېچە،
ئۆتتى قولدىن قەدەھلەر قولغا.
تازا توۋلىدۇق «خانلەيلۇن» نىمۇ،
چۈشۈپ كەتتىم مەنمۇ ئۇسسۇلغا.

خۇشاللىقنىڭ كەيپىنى سۈرگەچ،
ئىختىيارسىز چۆمدۈم خىيالغا.

دەل مەشەدە،
ئون تۆت يېشىدا
ئۇچرىغان ئىدىم بىر چوڭ كاشالغا.

* * *

تاۋۇز ئېلىپ ماڭغانتىم شۇ چاغ،
ئەگەر ئىزلىق ھارۋىغا بېسىپ.
مەقسەت ئۇنى ساتماق غولجىدا،
بىراق بۇنىڭغا بولمىدى نېسىپ.

باياندايغا كەلگەن چېغىمدا،
ئىككى ساقچى توستى يولۇمنى.
ئالماپسەن دەپ ھارۋا بېلىتى،
سولاپ قويدى باغلاپ قولۇمنى.

ئۆتكۈزدۈم بىر تۇننى سولاقتا،
داق زەي يەردە "ۋاي دات" نى توۋلاپ.
ئەلەم يۈتۈپ چىقتىم تولغىنىپ،
كۆز ياشلىرىم ئاقتى تاراملاپ.

ئەتىسى ئېلىپ چىقتى سولاقتىن،
يېسۇن دەپ مېنى تازا بۇرنىغا،
ئېلىۋالدى ھەممە تاۋۇزنى،
باشقا جازا بېرىش ئورنىغا.

دېدى يەنە: "ئەسلى ھاشاغا
تۇتماقچى ئىدۇق،

قىلدۇق كەڭچىلىك."
(بارالمىتتىم ھاشاغا، چۈنكى
ئات-ھارۋامنىڭ ھالى شۇنچىلىك.)

بايانداينى دەپتىكەن شۇڭا:
"ھارۋىكەشنىڭ سىرات كۆۋرۈكى".
ئۆتسە بۇ يەردىن نامرات ھارۋىكەش،
جىغىلدايتتى ئەنسىز يۈرىكى.

* * *

ئۆتتى ئارىدىن ئوتتۇز نەچچە يىل،
كەتتى جاھان تالاي ئۆزگىرىپ.
زوراۋاننى يىغلاتتى زامان،
بوزەكنى خۇش قىلدى كۈلدۈرۈپ.

شۇڭا مەنمۇ بۇندا بۇ كېچە
ۋاي دات ئورنىغا ناخشا توۋلىدىم.
ئەلەم يۈتۈپ تولغانغىنىم يوق،
بەلكى يايىراپ ئۈسسۈل ئوينىدىم.

1981-يىلى سېنتەبىر، غۇلجا.

ئادەم بىز، مەلەمگە مۇھتاجىمىز

مەۋجۇتتۇر كۈچىمىز، ئەقلىمىز،
ساغلاملىق بولسلا بەدەندە.
بىراق رايمىزنىڭ ئەكسىچە،
ساقلىققا كېسەللىك كۈشەندە.

ساغلاملىق ئاسرالىق دېيىلسە،
كېسەلنىڭ ئالدىنى ئالغۇلۇق.
كېسەلدىن ئالامەت كۆرۈلسە،
ھايالىسىز دوختۇرغا بارغۇلۇق.

قورقمىغىن كېسەلنى ئەملىسە،
“خەق بىلسە سەت” دېگەن گەپمىكەن؟!
ھېكىملەر: “ئاغرىقنى يوشۇرساڭ،
ئۆلۈمۈڭ ئاشكارە” دەپتىكەن.

* * *

شۇنداق بىر كېسەل بار ئادەمدە—
توغرىغا كۈشەندە—خاتالىق.
ۋاقتىدا شىپالىق تاپمىسا،
قىلىدۇ ئادەمنى گۇناھلىق.

شۇنداق بىر دورا بار ئۇنىڭغا،
”تەنقىد“ دەپ ئاتايمىز نامىنى.
جاھىللار ئىچىشتىن سەسكىنەر،
ئاقىللار بىلىدۇ تەمنى.

ھايات بىز، مۇھتاجىمىز مەلھەمگە،
ئادەم بىز، مۇھتاجىمىز تەنقىدكە.
مەلھەمسىز يەم بولۇپ كېسەلگە،
تەنقىدسىز پاتىمىز ئىللەتكە.

* * *

تەنقىدچى—پەزىلەت باغۋىنى،
ئىنسانلار خۇلقىنىڭ دوختۇرى.
توغرىنى خاتادىن ئاسرىماق
ئۇنىڭ پاك ۋىجدانىي دەستۇرى.

خاتادىن، ئىللەتتىن دەرد كەلسە،
 بۇ دەردنىڭ دەرمانى—تەقەدجى.
 ئەملىگىي ۋىجدانلىق دوختۇردەك
 بولمىغاي باخشىغا تەقەدجى.

1981-يىلى ئۆكتەبىر.

”ئالدى“نىڭ مەستانىسى

راست ئىكەن دەيدۇ بۇ ئىشنىڭ بولغىنى،
يوق ئەمەستۇ بەلكى راستى-يالغىنى.
مەيلى قانداق بولسا بولسۇن، گەپ ئىكەن،
كىم چىقارغان بولسىمۇ ئەپلەپتىكەن.

بوپتۇ بىر زات يۇرت بېگى—يۇرتنىڭ چوڭى،
يوق ئىمىش بۇ يۇرتتا بۇ بەگنىڭ تېڭى.
ھەممە باپتا ”مەنلا ئالدى“ دەيدىكەن،
يۈرسىمۇ يول، ئالدىنى بەرمەيدىكەن.
كىمكى ئۆتسە ئالدىغا، چەيلەيدىكەن،
ئاپىرىپ دەرياغا غەرق ئەيلەيدىكەن.

بىر كۈنى بەگ بىر تەرەپكە يول ئېلىپ،
كېتىۋاتقاندا ئىغاڭلاپ كېرىلىپ،
بولسا بىر چاغدا قاراپ سەپ سالغۇدەك،
سايىنى ئالدىدا ھە دەپ ماڭغۇدەك.

بەگكە بۇ ئىش بەكمۇ ھار كەلگەن چېغى،
ئۆلگۈدەكلا كەپتۇ قەھرى-ئاچچىقى.
ماڭ، يوقالغىن، بەھايا، شەرمەندە دەپ،
سەن مېنى قىلماقچىمۇ دەپسەندە دەپ،
بەرمسەم، دەپ، ئەدبىگىنى راست تېپىپ،
سايىسىغا تۈكۈرۈپ، دەسسەپ، تېپىپ.
قوغلىغانچە ھەر قەدەمدە تاش ئېلىپ،
قاپتۇ بىر دەرياغا ئاخىر دۇچ كېلىپ.
شۇندا بەگمۇ ياخشى پۇرسەت كەلدى دەپ،
غەرق قىلاي سايەمنى سۇغا ئەمدى دەپ،
تېخىمۇ شىددەت بىلەن قوغلاپتىكەن،
ئىتتىرەي دەپ سايىنى تاقلاپتىكەن؛
سايىسى سۇغا چۈشۈپلا، كەينىدىن-
ئۆزىمۇ جاي ئاپتۇ دەريا قوينىدىن.

1981-يىلى ئۆكتەبىر.

تەۋەرۈكنى كۆرگەندە

— «تۈركىي تىللار دىۋانى» نىڭ ئېلىمىزدىكى تۇنجى نەشرىگە بېغىشلىما

بۈگۈن قايتا ئۆز يۇرتىدا تۆرەلدى
بۈيۈك «دىۋان» — قەشقەر جاھاننەمەسى.
چاقنىماقتا ئەۋلادلارنىڭ ئىلكىدە
ئەجدادلارنىڭ دۇردانلىق مىراسى.

ياقىسىنى تۈتۈپ قالار كۆرگەنلەر
يولۇققانداك تىلىسماتتەك غەزنىگە.
تەمتىرەيدۇ تەڭداش-ئۆلچەم ئىزدىشىپ،
غەزنىدىكى جەۋھەرلەرنىڭ ۋەزنىگە.

دەيدۇ ھەممە: مۆجىزىكەن بۇ «دىۋان»،
قانداق ئادەم قانداقلارچە پۈتكەندۇ؟
ئەسىرلەرنىڭ ئەقلى لال بۇ ئەمگەككە،
بىر ئادەمنىڭ ئۆمرى قانداق يەتكەندۇ؟

مەلۇمغۇ، تىل مەيداندا قەشقەرنىڭ،
باغدات بىلەن چۈشكەنلىكى بەيگىگە.
جەۋلان قىلىپ شۇندا مەھمۇت چەۋەنداز،
شەرەپ ئېلىپ كەلگەن تاۋغاچ مۈلكىگە.

ۋەتەندىشىم، پەخىرلەن بۇ «دىۋان» دىن،
ئۇ تەۋەررۈك بىلىم كانى ئەمەسمۇ!
دەۋرىمىزدە ئۇنى ئوقۇپ چۈشەنمەك
مەرىپەتنىڭ بىر ئۇنۋانى ئەمەسمۇ!

باھار كېلىپ، يېڭىباشتىن چاقنىدى
ئەجدادلارنىڭ ئەقىل-بىلىم جەۋھىرى.
گويا بۈگۈن ئوقۇماقتا لېكسىيە
زامانىمىز مۇنبىرىدە قەشقەرى.

ئۇيغۇرلارمۇ ئەمەس گومۇش ئەۋلادى،
مىسنى تاللىۋۇن قىلالايدۇ گۈل قولى.
چىقىپ كېلەر يېڭى-يېڭى قەشقەرى،
ئامان بولسا ئېچىلىشنىڭ كەڭ يولى.

1981-يىلى 1-ئۆكتەبىر، ئۈرۈمچى.

”ھەپىرەڭ“گە نەزەر سالغاندا

”ناماز شام گۈل“نى ھەپىرەڭ دەيمىز،
چۈنكى مەجىزى-خۇلقى باشقىچە.
ئېچىلىدىكەن گۈلى غۇچچىدە،
گوگۇمدىن باشلاپ قۇياش چىققىچە.

سەۋەبىنى ئۇققىدەك بولسام،
ئۇ ئاپتاپتىن قەۋەت قورققىدەك.
قاراڭغۇ ھەم ئۇنىڭ شامىلى
مەجىزىگە بەكمۇ ياققىدەك.

ئۇ ئاپتاپتىن ئالسىمۇ ئوزۇق،
باقمايدىكەن ئاڭغا ئېچىلىپ.
كېتىدىكەن كېچىدە ياپراپ،
بەرگى-بەرگى كۈلۈپ، يېشىلىپ.

شۇندا ئويلاپ دەپىم ئىچىمدە:
كۈلگە ھەپىرەڭ ئەمەسكەن ئۈلگە.

كونىلار بىكار ئوخشاتماپتىكەن
يۈزسىزلىرىنى ھەپىرەڭ گۈلگە.

* * *

مىسالى، بىز گۈلشەننىڭ گۈلى،
ئېچىلايلى رەڭمۈرەڭ بولۇپ.
ئېچىلايلى قۇياشقا بېقىپ،
قالمايلى ھەرگىز ھەپىرەڭ بولۇپ.

1982-يىلى يانتۇار، ئۈرۈمچى.

مۇقام

سازچى ياغراق سازدا قىلسا سېنى ناخۇن، مۇقام،
جان قاناتلانغاي شۇ ئان بولغاچ ساڭا مەپتۇن، مۇقام،
سەن بىلەن دائىم ئۆمۈر گۈلزارىمىز گۈلگۈن، مۇقام،
دىلغا ئاتەشتەك ھارارەت بەرگۈچى يالقۇن مۇقام،
ئاد مۇقام، ئوتلۇق مۇقام، گۈلگۈن مۇقام، ئالتۇن مۇقام.

سەن ئۈچۈن چىقتى ساتار، تەمبۈر، فارابى قالدۇنى،
قوشتى نەغمەڭگە ناۋا ساھىر ناۋايىنىڭ ئۇنى،
تىزدى مارجاندەك قىدىرخان ھەم رەشىد خانىش سېنى،
سەندە بار بىرنەچچە مىڭ يىلنىڭ مۇسقى مەزمۇنى،
نەغمىلەر سورۇنىدا ئورنۇڭ شۇڭا ئۈستۈن مۇقام.

سەندە كۈيلەيدۇ كۆڭۈل كۈيىنى ئۇيغۇر مىللىتى،
سەندە ياغرايدۇ ئۇلۇغۋارلىق، پەزىلەت رىغبىتى،

• ساھىر—ئەرەبچە «سېھىرگەر» دېگەن سۆز. ئۇنىڭ يەنە ئادەمنى
ھەيران قالدۇرىدىغان ھۈنەرۋەن، ئاجايىپ سەنئەتكار دېگەن مەنىسىمۇ
بار.

سەندە روشەن سۆيگۈ ئەھلىنىڭ مۇھەببەت-نەپرىتى،
 سەندە ئۇرغۇيدۇ ئازادلىق ئاشىقىنىڭ جۈرئىتى،
 سەن ئازادلىق ھەم گۈزەللىك ئىشقىغا ئۇيغۇن مۇقام.

ھەر مۇقامنى خۇددى بىر دەريا دەپسەك، كۆپ تارمىقى،
 ئاقىدۇ شەرىپەت ئۇنىڭدا ھەمدە بار سۈت-قايىمىقى،
 ھەر مۇقامنى بىر دەرەخ دەپسەك، ئۇنىڭ كۆپدۇر شېخى،
 كۆزلىرىڭنى چاقىنتار ھەر شاختىكى گۈل، ياپرىقى،
 جانغا راھەت، دىلغا ئارام مېۋىسى نۇرغۇن مۇقام.

ھەممە ئادەم ئىنتىزار ساز ئوڭشىلىپ باشلانغىچە،
 ئويغا چۆمگەي بىر ھازا چوڭ نەغمىگە ئاتلانغىچە،
 دىل گويىا دەريا بولۇپ ئۆركەشلىنەر داستانغىچە،
 ئېيتسا بىر داستانمۇ پۈتمەيدۇ ھەتتا تاڭغىچە،
 مەشرىپى ئۈندەر ئۇسسۇلغا، پەيزى مول، جۇشقۇن مۇقام.

سەندە ياڭرايدۇ خەلقنىڭ ئەڭ ئېسىل كۈي-نەزمىسى،
 بارچە ئۇيغۇرنىڭ سېنىڭسىز قىزىماس توي-بەزمىسى،
 سەن خەلقنىڭ بىباھا، رەڭدار، ئۇلۇغۋار غەزنىسى،
 سەن بىلەنمۇ ئۆلچىنەر ئۇيغۇر دېگەننىڭ ۋەزنىسى،
 ئېسى بار ئادەم سېنى ھەرگىز دەپمەس يۈچۈن مۇقام.

بىر مەھەل سەن تاشلىنىپ ئەخلەتكە، بولدۇڭ زەپمۇ خار،
 يىغلىدى خەلقىم سېنىڭ ھىجرىڭدە قاقشاپ زار-زار،
 شۈكرى ئەمدى، سېنى قۇتقۇزدى زامانەم غەمگۈزار،

قايتىدىن چىقماقتا تۇرداخۇنغا ئوخشاش ئىز باسار،
ئەمدى ياپرا، سەن ئەمەس مەڭگۈ سېرىق، تۇنتۇن مۇقام.
ئەي مۇقام، ساز ئوردىسىنىڭ بەكمۇ كۆركەم قەسىرى سەن،
مۇرغىزارنىڭ زىننىتى، گويىكى بۇلبۇل، قۇمىرى سەن،
خەلقىمىزنىڭ مېھرى سەن ھەم قەھرى سەن ھەم پەخرى سەن،
سەندىن ئايرىلمايدۇ ئەل، چۈنكى ئۇنىڭ ئۆز ئەجرى سەن،
سەن گويى لەيلى، سېنىڭ ئىشقىڭدا ئەل مەجنۇن، مۇقام.

ئەي مۇقام، كەلدى زامانەڭ باشقىدىن نۇر ياغدۇرۇپ،
يېڭى ئەۋلادلار كۈيۈڭنى تېخىمۇ جانلاندۇرۇپ،
تەنتەنەڭگە تەنتەنە قوشقۇسى زىننەت قوندۇرۇپ،
چالدۇرار ئالقىش-چاۋاك ئالەمنى ھاڭ-تاڭ قالدۇرۇپ،
ياپقۇسى ئىنسانىيەت شەنىڭگە شاھى تون، مۇقام.

1982-يىلى 22-فېۋرال، ئۈرۈمچى.

لى بەينى كۆردۈم

ئوقۇسام شېئىرنى، كۆز ئالدىمغا كەلدى شائىرى،
بىر قولىدا يۇڭ قەلەم بار، بىر قولىدا ساغىرى.

مەي قۇياي دەسەم ئاڭا، دەسلەپتە باش لىڭشىتمىدى،
”ئىلى داچۇي“نى كۆرۈپ، كۆندى ئىچىشكە ئاخىرى.

”ئۆزلىرىنى تونۇغاندەك قىلىمەن، تەقسىر...“ دەسەم،
”مەنمۇ شۇ يۇرتلۇق“ دېدى، قىپتۇ سەپەر چاڭئەنسېرى.

كەپتۇ بالقاشتىن چىقىپ بويلاپ ئىلى دەرياسىنى،
پېتىدىن چۈشمەپتۇ قىلچە، ئارغىماقتەك ماغدۇرى.

مەن بىلەن ئۆلپەتلىشىپ ئىچكەچ، تۆكۈپ دۇردانە سۆز،
ئىلى بويى ھىدىنى تارقاتتى مېھرى ئەنسىرى.

يامردى شۇ ئان ۋۇجۇدۇمغا مېنىڭ لەززەت-ھۇزۇر،
مەيدىن ئارتۇق ئاچتى كەيپىمنى بۇ سەنئەت ماھىرى.

خوشلىشلاردا مەن تۇتاي دەسەم ئاڭا يوللۇق سوغات،
دېدى: ”مەن ئالدىم ئۇنى سەن ئېيتقىنىڭدىن ئىلگىرى.

سوغا ئالدىم يول بويى ئۆلپەت تېپىپ، ئىلھام يىغىپ،
ئۆلمىسەم تولغاي يېڭى كۈيلەرگە نەزمە دەپتىرى.

بۇ ئوڭۇمۇ يا چۈشۈم؟ قالدىم ھاياجان ئىلكىدە،
گەر چۈشۈم بولسا، ئۇنىڭ مۇنداق تۇ بەلكىم تەبىرى:

جانلىنىپتۇ شېئىرىيەت قايتا قەدىم يۇرتلاردا دەپ،
دەۋرىمىزگە ئاپىرىن ئەيلەپتۇ شائىرلار پىرى.

بولما ھەيران، دوستلىرىم، لى بەينى مەن كۆردۈم دەسەم،
بۇ غەزەلگە بولدى ئىلھام ئۇشبۇ دىدار تەسىرى.

1982-يىل مارت، ئۈرۈمچى.

گاچا دەپ قالغانىمىدۇ

مىڭ جاپادا خالىدا تاپسام ئۇنى،
ۋاي ئېسىت، قاچتى جىمى تاپقان سۆزۈم.
سېھرىلەنگەندەك ئۆزۈمنى ئۇنتۇدۇم،
چىرمىغاچ كۆڭلۈمنى بىر سىرلىق سېزىم.

چىقىمىغاچقا مەن ھودۇققاقتىن زۇۋان،
ئۇمۇ كەتتى مەلە ياققا يول ئېلىپ.
ئوت-پىراقتىن تېخىمۇ كۆيدى ئىچىم،
بىر قاراپ كۈلگەن ئىدى ئۇ قايرىلىپ.

يارنى دەسلەپ تاپسا شۇنداق خالىدا،
ھەممە ئاشىق مەن كەبى بولغانىمىدۇ؟
ئاد، ئەجەب غەش بولدىغۇ كۆڭلۈم مېنىڭ،
مېنى ئۇ، دۆت-گاچا دەپ قالغانىمىدۇ؟

1982-يىلى 12-ئاپرېل

قامچىنىڭ نە ھاجىتى ياخشى ئاتقا

تىزىلىپ چەۋەندازلار قاتار سەپكە،
ئات سالدى يەلپۈللىگەن تۇغ تەرەپكە.
كىم بۇرۇن كەلسە ئوزۇپ شۇ بەيگىدىن،
پەللىدە چۆمۈلىدۇ شان-شەرەپكە.

بەزىلەر قامچىغلا زورلىغاچقا،
ئاتلىرى چۈشتى سولۇپ پۇشۇلداشقا.
بىر قېتىم قامچا يىمەي چەۋەندازدىن،
بەيگىدە ئوزۇپ چىقتى جىرەن قاشقا.

ئېسىمگە كەلدى شۇ چاغ شۇ بىر ماقال:
”قامچىنىڭ نە ھاجىتى ياخشى ئاتقا“
”بەيگىنىڭ ئالدى“ دېگەن شەرەپلىك نام
باغلىقكەن پەرۋىشكە ھەم ئىجتىھاتقا.

1982-يىلى ئىيون، موڭغۇلكۈرە.

ناخشا ئېيتىپ ئەركە تۇتتى موڭغۇل قىزى

چىرايلىق بايىنبۇلاق يايلىقىدا
ناخشا ئېيتىپ ئەركە تۇتتى موڭغۇل قىزى.
مەن نىچۇن ئىچمەي ئۇنى،
ئىچ دەپ تۇرسا
ناخشىسى ھەمدە ئۇنىڭ خۇمار كۆزى.

ناخشا ئېيتتىم مەنمۇ، كۆزۈم خۇمارلاشتى،
بۇ ئەمەس ھەرگىزمۇ مەيپەرەسلىكتىن.
مەست قىلغان ئىكەن دوستلۇق مۇھەببىتى،
سەگىدۇ دېمەك مېنى بۇ مەستلىكتىن.

1982-يىلى 12-ئىيۇل، بايىنغۇلىن.

• ئەركە — موڭغۇللارنىڭ سۈت ھارلقى.

ئېلىم ئۈچۈن ئىلىم ئالىمەن

ئۆگەتتى ئىلىم-پەن مۇئەللىم ماڭا،
جېنىمدىن ئەزىزدۇر بۇ تەلىم ماڭا.

زامانەم بېرىپتۇ ئىلىمدىن ئۇلۇش،
ئەمەستۇر بەدەلسىز بۇ تەقسىم ماڭا.

ئېلىم پەنگە تەشنا، بولاي ئۈسسۈزلۈك،
بۇنىڭسىز خېرىدار بولار كىم ماڭا!

ئوقۇشتىن مۇرادىم ھەشەم-تاج ئەمەس،
شەرەپ ئەلگە بولماق مۇلازىم ماڭا.

كۆتۈرگەي گەر ئارتساڭ كىتابنى ئېشەك،
بۇ خىل يۈكچى بولماق نە لازىم ماڭا.

ئىلىمنىڭ ياۋۇز ئاپىتى ساختىلىق،
ۋاپا قىلماس ھەرگىز بۇ زالىم ماڭا.

ئوقۇپ بەرمىسەم دەپ، ئۇيات ھەم گۇناھ، ياشاشمۇ خەتەردۇر ۋە بەلكىم ماڭا.

1982-يىلى، ئىيۇل.

قېرىلارنىڭ قورۇقلىرىدا،
بالىلارنىڭ قىلىقلىرىدا،
يىگىتلەرنىڭ بۇرۇتلىرىدا،
قىز-چوكانلارنىڭ قاش-كۆزلىرىدە،
لەۋلىرىدە، زىناقلىرىدا
گويا شېئىر ئويىناپ تۇرىدۇ.

سەن گۈزەللىك ئۈلگىسىمۇ؟
سەن شېئىرىيەت سەھنىسىمۇ؟
سەن شائىرلار كەبىسىمۇ؟
ساخا كەلگەن شائىرلارنىڭ
زوق-ئىلھامى قايناپ تۇرىدۇ.

بۈگۈن يەنە قوينۇڭغا كەلدى
چۈيۈەن پۇشتى،
ھەم قوشۇلۇپ يۈسۈپ ئەۋلادى،
گۈزەللىكىڭگە قانمىدۇق زادى.
خۇددى بۇلبۇل بولۇپ كۆڭلىمىز،
خەندىن ئۇرۇپ سايىراپ تۇرىدۇ.

شېئىر مىسراسى-يۈرەك رىشتىسى،
چىڭدى ئۇلارنى دوستلۇق ئەھدىسى.
پاھ، نە قەدەر ھۇزۇر،

بۇ سورۇننى شۇنداق سۈرەتلەش:

خۇددى ماكدونچە سېلىق بىلەن ئالدىن كېلىپ

چەمبىرەك ئۇسسۇلغا ئوخشاپ تۇرىدۇ.

ئالدىن كېلىپ ئالدىن كېلىپ

1982-يىلى 19-ئاۋغۇست، سترۇگا (ماكدونىيە)

ئالدىن كېلىپ سەھىپىغا

ئالدىن كېلىپ سەھىپىغا

دىرىم كۆۋرۈكى ئۈستىدە

تىنىق دىرىم كۆۋرۈكىنىڭ ئۈستىدە،
بەش يۇلتۇزلۇق قىزىل بايراق ئالدىدا،
ئالقمىشلاندىم شېئىر ئوقۇپ ئۇيغۇرچە
ھەرخىل مىللەت، ھەرخىل ئايماق ئالدىدا.

ھاياجاندا يانغىنىمدا مۇنبەردىن،
ئىستانسكو ئۆز ① ئورنىدىن دەس تۇرۇپ،
”پراۋا“ ② دەپ مەھكەم قىستى قولۇمنى،
تەزىم قىلدى ئارقىدىن قول قوشتۇرۇپ.

ماڭا مەلۇم، بۇ ئالقىشنىڭ مەنىسى—
ۋەتىنىمگە، شېئىرىيەتكە مۇھەببەت.
بۇ مۇھەببەت ماڭا ھۇزۇر بەخش ئەتتى،
ۋەتەن، شېئىر غۇرۇرۇمدۇر تا ئەبەت.

1982-يىلى 28-ئاۋغۇست، ستروگا.

① نىكىتا ئىستانسكو—ئاناقلق رۇمىنىيە شائىرى.

② پراۋا— رۇمىنىيچە «يارايدۇ» دېگەن سۆز.

پەلەستىن شائىرى شېئىر ئوقۇدى

بالقاندىكى ئوخرىد كۆلى بويىدا،
قەدىمىي سوفىيا مۇناستىرىدا
پەلەستىن شائىرى شېئىر ئوقۇدى،
بۇ شېئىر تۇغۇلدى مۇشۇ توغرىدا.

پەلەستىن شائىرى شېئىر ئوقۇدى،
يېزىلغان بۇ شېئىر قىزىل قان بىلەن.
گوياكى زۇلپىقار ئۇنىڭ قەلىمى،
جەڭ قىلماقتا ئۆكتەم-زوراۋان بىلەن.

ئۇنىڭ ساداسىدىن ئاڭلىدىم ئېنىق
يالماۋۇز قاتىللار جىنايىتىنى.
ئاڭلىدىم بومبىنىڭ پارتلاشلىرىنى،
ئاڭلىدىم سەرسانلار شىكايىتىنى.

ئوخشاتقۇم كېلىدۇ گويا جەڭچىگە
شېئىر قۇرىدىكى ھەربىر ھەرپىنى.
قايتۇرۇپ ئېلىشقا ئانت ئىچكەن ئۇلار

ئۆز ئانا يۇرتىنى،
قۇددۇس شېرىپىنى.

شېئىرنىڭ سەرلەۋھە، نەقراتلىرى
ئوخشايدۇ قەھرىمان سەركەردىلەرگە.
قورشاۋلار ئىچىدە،
چېكىنىشلەردە
تۇغ بولۇپ قوشۇننى باشلار زەپەرگە...

پەلەستىن شائىرى شېئىر ئوقۇدى،
ھېچ ئادەم قالمىدى چاۋاك چالمىغان.
بەلكى بۇ مۇناستىر بۇنداق مەنىلىك-
چاۋاكنى ئەزەلدىن ئاڭلاپ باقمىغان.

بۇ چاۋاك ئالقىش دۇر ھەققانىيەتكە،
بۇ چاۋاك لەنەت دۇر ئۆكتەم جۇھۇتقا.
بۇ چاۋاك تارىخنىڭ ئىرادىسىدۇر،
ئۇ ھەققانىيەتنى تەختكە چىقىرىپ،
تارتىدۇ ئاخىرى ئۆكتەمنى سوتقا.

1982-يىلى 31-ئاۋغۇست، سترۇگا، ئىسكوپىيە.

گۈل

بىلەيى پولىيە شەھىرىدە

جۇشقۇنلۇق شېئىرىيەت ئاخشىمى.

قېرىلار ھەم ياشلار ئالدىدا

ئوقۇدۇم «تۈگمەس ناخشا» نى.

قېرىلار كۈلۈشتى زوقلىنىپ،

كۈلكىدىن پۈرۈشتى يۈزلىرى.

گۈل تۇتۇپ يۈگۈرۈشتى ئالدىغا

بىر تۈركۈم قارا تاغ قىزلىرى.

ئالقىشلار ئىچىدە گۈل تۇتتى،

يۈزلىرى يۈزۈمگە يانداشتى.

تولدۇرۇپ كۆكسۈمگە گۈلدەستە

ھەم ئىككى مەڭزىمگە گۈل باستى.

چۈشەندىم بۇ گۈلنى دوست ئەلنىڭ
جۇڭگولۇق قەلبىگە مېھرى دەپ.
چۈشەندىم بۇ گۈلنى شېئىرىمغا
بېسىلغان رازىلىق مۆھرى دەپ.

1982-يىلى 3-سېنتەبىر، قارا تاغ

جۇمھۇرىيىتى بىلەن پولىيە شەھىرى.

تارا كۆۋرۈكى

يۇگوسلاۋىيىنىڭ «كۆۋرۈك» دېگەن كىنو
فىلىمىدىكى تارا كۆۋرۈكىنىڭ ئەسلىگە
كەلگەن قىياپىتىنى كۆرگەندىن كېيىن

ئىگىزلىكتە تارا كۆۋرۈكى
ياۋروپادا ئىككىنچى كۆۋرۈك.
بىر يۈز سەكسەن مېتىر كېلىدۇ
ئۇنى قوندۇرۇپ تۇرغان ھەر تۈۋرۈك.

يۇگوسلاۋىيە ئۆز قولى بىلەن
مىڭ بىر جاپادا ياسىغان ئۇنى.
كېيىن يەنە ئۆز قولى بىلەن
پارتلىتىپ بۇزۇپ تاشلىغان ئۇنى.

ئۆزى ياسىغان ئېسىل نەرسىنى
بۇزۇشقا قانداق قىيغاندۇ كۆزى؟!
جاۋاب بەردى قېرى پارتىزان،
(شۇ بۇزۇشقا قاتناشقان ئۆزى):

ئاشۇ ھايات-مامات پەيتىدە

نېمە ئىدى بۇنچىلىك زىيان.

چۈنكى ئۆزىمەي فاشىست يولىنى،

ئازادلىق يولى بولمايتتى راۋان.

كۆۋرۈك قانچە ئېسىل بولسىمۇ،

ئۇنىڭدىن مىڭ ئەلا ئازادلىق.

ئازادلىق ئۇنى تىكلىدى يەنە،

ئازادلىق ئەلگە بەردى ئاۋاتلىق.

1982-يىلى 5-سېنتەبىر، بىلەيى پولىيە.

رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە
رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە
رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە
(رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە)

سەنچىنىڭ سۆزى

مەن ئىكەنمەن ئىكەنمەن ئىكەنمەن

مەن ئىكەنمەن ئىكەنمەن ئىكەنمەن

رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە

رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە

رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە

رەئىس ئەل-مەدىنىيە رەئىس ئەل-مەدىنىيە
يۈزىنى يۇيغاننىلا پاكىز دەپمە.
سەنچىلاشنى بىلمىسەڭ ھۆكۈمىڭ خاتا،
كۆرگەن ئايرىپ، "سانماي سەككىز دەپمە".

ئوخشىمايدۇ دەل-دەرەخنىڭ بارلىقى،

مېۋىگە كېپىل بولالماس ياپىرقى،

كىملىكىدىن بەلگە بەرمەس قالپىقى،

قالپىقى چوڭ بولسىلا قىرغىز دەپمە.

قەھرىمانمۇ تېرە تاراقاتقىنى؟

ئىچى كاۋاك نەرسىنىڭ كۆپ شاۋقۇنى،

چوڭ ئەگەر پىشسا، چىقامدۇ ئۇچقۇنى؟

ھەيۋىسىز بولغاننىلا ئاجىز دەپمە.

قۇدرىتىڭ چەكلىك، مەدەتكار بولمىسا،
 ئۈزلۈكۈك چاغلىق، خېرىدار بولمىسا،
 گەرچە سورۇندا تەلەپكار بولمىسا،
 سۆزۈڭ ئالتۇن بولسىمۇ ھەرگىز دېمە.

ئىمتىھاندۇر ئات ئۈچۈن مۈشكۈل سەپەر،
 مەرد بىلەن نامەردنى ئايرىيدۇ خەتەر،
 تويدا بار، ماتەمدە يوقتىن قىل ھەزەر،
 ئۇندىن ھېچ ئىنسانىي خىسلەت ئىزدەمە.

1982-يىل.

تەلۋە تەنقىدچى "ئاكام" غا مەسلىھەت

تېلىما ئادەمنى ئاغزىڭنى بۇزۇپ،
مۇنچە ھەيۋە قىلمىغىن سەن ھۈرپىيىپ.
سەن جازالاشقا تۆرەلگەن جانمىدىڭ،
ھە دەپسە توقماق ئۇرۇپ، خەنجەر سېيىپ؟
"خام سۈت ئەمگەن، دەپتىكەن، ئادەم دېگەن"،
بۇ جاھاندا كىمدە يوق دەيسەن ئەيىب.
دوستىنى ئاسراپ ئەملىمەك بۇرچۇڭ ئىدى،
نە ئۈچۈن ھاجەت ئۇنى قىلماق مېيىپ؟
ياخشى باغۋەن ئۆرسەس، بەلكىم يولەر،
بىر كۆچەتمۇ قالسا باغدا قىڭغىيىپ.
ياۋا ئوتلارنى يۇلۇش لازىم دەپسە،
سەت ئەمەسمۇ گۈلنىمۇ يۈرسەڭ قىيىپ!
قالمىغان كىم كۈلكىگە ئۆز دوستىنىڭ
چاۋىسىنى زورمۇزور چىتقا يېيىپ.
سەن ئۆزۈڭنى ئۈنچە راۋۇرۇس چاغلىما،
كەتمىگەنمۇ نەچچە مەيداندا قېيىپ.

كىم ئىشەنگەي بولۇۋالساڭ قەھرىمان،
 دائىما جەڭدىن كېيىن ساۋۇت كىيىپ.
 ھۈرپىيشلا قەھرىمانلىق شەرتىمۇ،
 بولساڭ ئاقىل، سۆزلە لەۋزىڭنى تىيىپ.
 چىڭقىلىپ كىم رەڭگىنى قىلسا قىزىل،
 كېتىدۇ تېز سالپىيىپ ھەم سارغىيىپ.
 نە كېرەك روھىي گادايللىق-تەلۋىلىك،
 چۈنكى ئەلنىڭ روھى بارماقتا بېيىپ.
 ئەلگە نەپ بەرمەكچى بولساڭ ئەمدى سەن،
 قالغىنىڭ خوپ تەلۋىلىكتىن يالتىيىپ.

1982-يىلى كۈز.

بىر ئىمامنىڭ ئەرزى ۋە قازىنىڭ جاۋابى

بىراۋدىن ئاڭلاپ بۇ ھېكايەتنى مەن،
پۈتتۈم ئاق قەغەزگە قارا خەتنى مەن.

قاراڭ، بىر ئىمامنىڭ بېشى بەك قېتىپ،
قازىنىڭ ئالدىغا كەپتۇ ھال ئېيتىپ.

— . . . پەقىرگە ئۆزلىرى ئېتىماد قىلىپ،

ئىماملىقنى بەرگەن ئىلتىپات قىلىپ.

ۋە لېكىن بۇ مەسچىت جامائىتىنىڭ

تايىنى يوق ئىكەن ساداقىتىنىڭ.

يىل ئۆتمەي شەكلىنىپ مېنىڭدىن كېچىپ،

بۆلەك مەسچىتلەرگە كېتىشتى كېچىپ.

ھەممىدىن يامىنى، تەخسىر، سىلىنى

يامانغا يانتايلاق بولدى دېگىنى.

شۇڭا بەك قاينىدىم، ئۆتمىدى لەۋزىم،

ئەمدى مۇشۇ ھەقتە سىلگە ئەرزىم:

جازاسىنى تاپسا بىرنەچچە مۇرتەد،

جامائەت ئالاتتى بۇنىڭدىن ئىبەرەت...

قازى ئىش تەكتىدىن خەۋەردار ئىدى،

ئۆزىمۇ پۇشايماغا گىرىپتار ئىدى.

”خام ئويلاپتىمەن“ دەپ سۆكۈپ ئۆزىنى،

جاۋابەن ئىمامغا دەپى سۆزىنى:

—قىلالمايمەن ئەمدى بۇ ئىشقا سايى،

قايتىپتۇ سېنىڭدىن جامائەت رايى.

ئىلىم بابىدىمۇ تومتاق ئىكەنسىن،

جىنازا نامازغا ئامراق ئىكەنسىن.

”ئېلىپ“ تىن ئۆزگىنى بىلمەيدىكەنسىن،

مىڭ قىلساممۇ كارغا كەلمەيدىكەنسىن.

لەت قىلار ئادەمنى رىياكارلىقى،

نەپسىنىڭ كەڭلىكى، كۆڭۈل تارلىقى.

بۇنى سەزگەنلەرنى تارتسام جازاغا،

سەۋەبكار بولمەن چوڭراق نىزاغا.

شۇڭا سەن ماڭا ھال ئېيتىشتىن بۇرۇن،

ياخشىسى، جامائەت قېچىشتىن بۇرۇن،

قېچىپ كەتكەن بولساڭ ئۆزۈڭنى سوراپ،

بولمايتتى ھالىڭمۇ بۇنچىلا خاراب...

1983-يىل

ئەمدى

ئېست، ياشلىق گۈلۈم تۈزدى ھەۋەستىن، پەندىيات ئەمدى،
پۇشايماندىن ئۆزۈم ئوردۇم يۈزۈمگە مىڭ كاجات ئەمدى.

ئۆمۈر تىللاسىنى نەپسىز بازاردا سانماي خەجلەپ،
سۇنۇق يارماققا زار بولدۇم، مېنىڭ سودام كاسات ئەمدى.

كېچە مەيخاندا "ھە-ھۇ" دېيىشكەنلەر قايان كەتتى،
"سۆيۈملۈك، مەرد يىگىتكەنسز" دېگەنلەر ماڭا يات ئەمدى.

ھايات شەترەنجىسىدە لاپ ئەمەس، لازىم ئىكەن ئىدراك،
بولۇپ قالدۇم كۆرەڭلەپ ئالدىراپ "شاھ" دەپلا مات ئەمدى.

تالاي تەڭتۈشلىرىم ئۈچتى سامادا خۇددى شۇڭقاردەك،
تىپىرلايمەن نېچۈن يوق دەپ ماڭا شۇنداق قانات ئەمدى.

دېدىم شۇندا: بۇ دۇنياغا نېچۈن كەلدىم، كېتەي قانداق،
زامانىنىڭ ئىمتىھانىدىن قېچىپ ئۆتمەك ئۇيات ئەمدى.

پۇشايمايمىم ماڭا شۇنداق دېدىكى: مەرىپەت ئىزدە،
پەقەت كۈتمە ھەۋەستىن، خام خىيالدىن ئىلتىپات ئەمدى.

كېچىكسەممۇ ھاياتنى باشقىدىن باشلاشقا بەل باغلاي،
ماڭا بەرگەي نىجاتلىق ئۇشبۇ يولدا ئىجتىھات ئەمدى.

1983-يىلى باھار، ئۈرۈمچى.

تەشەككۈر

ئەسكىشەھىرىدە تۈركىيە فولكلور كۆرگەزمىسىنىڭ
ئېچىلىش مۇراسىمىدا ۋالى ئۆمەر خالىل ئوغلى مېنى
لېنتا كېسىشكە تەكلىپ قىلدى. ئۇنىڭ ھۆرمىتىگە
جاۋابەن بۇ شېئىرنى يازدىم.

تەشەككۈر ۋالى، تەشەككۈر سىزگە،

تەشەككۈر، ساھىبخان ھۆرمىتىڭىزگە.

تەشەككۈر، قولۇمغا قايچا تۇتقۇزۇپ،

لېنتا كەس دېگەن دەۋىتىڭىزگە.

ھاياجان ئىلكىدە ئالدىم قايچىنى،

لېنتا كېسىلدى،

ئىشىك ئېچىلدى،

ھەممە ياندىن ياغردى ئالقىش،

ئۈستىمىزگە چېچەك چېچىلدى.

لېنتا ئۈزۈلدى ئالقىش ئىچىدە،

چۈنكى بۇ ئۈزۈش—

باغلاش ۋاستىسى.
ئۈزۈلگىنى راۋانلىق دېمەك،
باغلانغىنى دوستلۇق رىشتىسى.

دوستلۇق رىشتىسى—كوڭۇل رىشتىسى،
ئىككى ئۇچى ئىككى تەرەپتە.
بىر يۈرەك بېيجىڭ،
بىرى ئەنقەرە،

ھەر ئىككىسىگە دوستلۇق كېرەك-تە!

لېنتا كېسەلەر دوستلۇق ئىلكىدە،
ئېچىلار دوستلۇق ئىشىكى داغدام.
دوستلۇق—جاھاننىڭ ئەڭ چوڭ راھىتى،
دوستلۇق زامانى ھەمىشە بايرام.

* * *

تەشەككۈر ساھىبخان، تەشەككۈر سىزگە،
تەشەككۈر، تۈركىيە، ھۆرمىتىڭىزگە.
بېغىشلىدىم مىسرالىرىمنى
راۋان دوستلۇق رىشتىسىنى چىڭ—
باغلايلى دېگەن دەۋىتىڭىزگە.

1983-يىلى 9-ماي، تۈركىيە ئەسكىشەھىرى.

يىراقتىن خەت

(بىر مۇساپىر ۋە تەنداش نامىدىن)

ئانا يۇرتۇم، سېغىنىدىم سېنى،
سەنمۇ بالام دەپ ئەسلەمسەن مېنى؟
مېنى سورىساڭ ياتنىڭ يۇرتىدا،
باغرىم كاۋاپ پىراق ئوتىدا.
مەن تاڭ ئالدىدا يولدىن ئاداشقان،
ئېزىتقۇغا ئەگىشىپ قاچقان.
مېھرىڭدىن ئاجراپ، ھەر يان باش ئۇرۇپ،
مۇساپىر ئۈچۈن تەلەي ئاقتۇرۇپ،
كەزدىم، يولۇقتۇم ياخشى-يامانغا،
گاھى ھايانغا، گاھى زىيانغا.
غۇربەتچىلىكنىڭ مۈشكۈللۈكىدىن،
ئۆزۈمنىڭمۇ ئەپچىللىكىدىن،
خۇددى تاشتىن ئۈنگەن گىيادەك
ياكى تەلۋە ئۇرغان شىنادەك،
گاھى ئۆرلەپ، گاھى تولغۇنۇپ،

گامى شۇڭغۇپ، گامى يۇلقۇنۇپ،
گامى داچىپ، گامى تىركىشىپ،
گامى يىقىلىپ، گامى تىرمىشىپ،
ھۈنەرلىك بولۇپ، ئوقەتمۇ تاپتىم،
بايلارغا خاس سۆلەتمۇ تاپتىم.
باغ-ۋارانلىق ئۆيۈم ھەشەملىك،
بىسات، زىننىتى قىلمايدۇ كەملىك!
لېكىن بولمىغاچ ئانا يۇرت، ياران،
كۆڭلۈم ئۆيىدە ھۇۋلايدۇ بوران.
بولسىمۇ ياقۇت زۇننار ئېسىقلىق،
بوينۇم مېنىڭ ھامان قىسقىلىق.
بۇندىكى نى-نى ئويۇن، كۆرگەزمە
ياكى شاھانە زىياپەت-بەزمە
دەيدەبىلىك بولسۇن قانچىلىك،
مەن ئۈچۈن يوق مەشرىپىڭچىلىك.
بۇندا قايناتتى گېزەك زەردەمنى،
سېغىنىمەن دوغاپ، گىردەڭنى.
بۇندا ئازادە لۆم-لۆم تۆشەكتە
سېزىمەن تەننى گويا چۈشەكتە.
بولسىمۇ مامۇق ياستۇقۇم پۈزۈر،
كېسىكىڭدەك بەرمىدى ھۈزۈر.
چۈشۈمدە كۆرىمەن لەززەتلىرىڭنى:
سەيلىلىرىڭنى، مەشرەپلىرىڭنى،
گۈللۈك ھويلا-ئاراملىرىڭنى،

چۆمۈچلەر چۈشكەن باراڭلىرىڭنى،
قوغۇنلۇق ھەم باغچىلىرىڭنى،
شېكەر سۈيى، كۆكچىلىرىڭنى،
بادام، ئەنجۈر، گىلاسلىرىڭنى،
ئانار، ئۈزۈم، توغاچلىرىڭنى،
پۇچىلىغان كۆكباشلىرىڭنى،
چامغۇر سالغان سۇيقاشلىرىڭنى،
پىژىلداپ تۇرغان كاۋاپلىرىڭنى،
شېرىن مۇسەللەس-مەيزاپلىرىڭنى،
باغلىرىڭنىڭ بۆلبۈللىرىنى،
راۋاپلىرىڭنىڭ مەرغۇللىرىنى،
جەۋلان قىلغان ئۈسۈللىرىڭنى،
مېھماندۇستلۇق يۈسۈنلىرىڭنى...
ئاد، شۇ چۈشلىرىم بۈزۈلمىسىدى،
بەلكى ئۇ مېنىڭ ئوڭۇم بولسىدى...
ھەرىكىتىمدە ئوڭلۇق مەرزە يوق،
ئارامىمنىڭ راھەت پەيزى يوق...
سېنىڭ قوينۇڭدا ئۆگەنگەن ناخشام
ماڭا ھەمراھ ئۇيقۇسىز ناخشام...
ئوقۇيمەن ئۇنى ئۆكسۈپ ئارانلا،
شۇمۇ كۆڭلۈمگە بىر ئاز تەسەللا...
تۇرنىلاردىن سورايمەن سېنى،
شاماللاردىن پۇرايمەن سېنى...
سەن تەرەپتىن ئالسام خەت-خەۋەر،

ياكى كەلسە بىرەر ھەمشەھەر،
سېنى كۆرگەندەك راھەت ئالسىمەن،
قىن-قىنىمغا سىغماي قالسىمەن.
ھالىڭ ئالدىمدا بولدى نامايان،
ئىلىكىگە ئالدى مېنى ھاپچان.
قۇۋاندىم يېڭى قىياپىتىڭدىن،
قۇۋاندىم بەخت-سائادىتىڭدىن.
قۇۋانسام گەرچە بىر جەھەتتە مەن،
بىر جەھەتتە خىجالەتتە مەن...
ئانا يۇرتۇم، ئەپۇ قىل مېنى،
ھىجرىڭدە سەرسان مەجنۇن بىل مېنى.
چۈشەندىم چىن مۇھەببەتنى مەن،
ئوقۇيمەن دائىم شۇ ھېكمەتنى مەن:
گاداھقا ئۆز تۇپرىقى تەختدۇر،
شۇ تەختتە تۇرماق ئۇلۇغ بەختدۇر!
سەن ماڭا ئەڭ ئەزىز ئانا سەن،
جىمى يۇرتتىن ئەزىزانە سەن.
ئىشقىڭ-ئىمانىم، قىبلىم سەن مېنىڭ،
تاۋاپگاھىم-كەئبەم سەن مېنىڭ.
ۋەسلىڭ ئۈچۈن ئالسام دالالەت،
قالغايىمۇ مەندە ھەسرەت-نادامەت.
بېشىم بىلەن ماڭساممۇ مەيلى،
يول ئازابى مەن ئۈچۈن سەيلى.
بوسۇغاڭغا قويغاندا قەدەم،

بەلكى ھوشۇمدىن كېتەرەن شۇ دەم. شۇندا سۈيۈڭدىن ئىچسەم بىر يۈتۈم،
 تېنىم يايىپ، سەگىمەن چوقۇم. سالامنى ئالساڭ ئىلىككە،
 يەتكۈزەتتىڭ بېشىمنى كۆككە. باغرىڭغا قويۇپ ئاشۇ بېشىمنى،
 ئۆكسۈپ-ئۆكسۈپ تۆكسەم بېشىمنى؛ شۇندا بېقىپ ئىللىق نەزەردە،
 بەزلەپ بېشىمنى سۈرتسەڭ ئەگەردە، قالاتتىم خۇددى قۇشتەك يېنىكەلپ،
 كىم يەكلىسۇن مېنى غېرىپ دەپ. ئاڭلىسام بىر-بىر داستان سۆزۈڭنى،
 كۆزۈمگە سۈرتسەم باسقان ئىزىڭنى. خىزمىتىڭنى قىلسام قۇل بولۇپ،
 يايىماسمۇ كۆڭلۈم گۈل بولۇپ. ئوينىسام ھېيت-بايرامنى بىللە،
 ئاڭلىسام سۇناي، ناغراڭنى بىللە؛ تەڭكەش قىلىپ ياغراق ساداغا،
 ھېيتگاھ ئالدىدا چۈشسەم ساماغا. قوشۇلۇپ جۇشقۇن پەيز-زوقۇڭغا،
 سالام بەرسەم شانلىق تۇغۇڭغا.

1983-يىلى ماي-ئىيۇن، ئۈرۈمچى.

تاڭ ئاشىقى

(قازاق ئاقىنى تاڭخارىقىنى ئەسلەپ)

سەن جاھالەتنى غەزەپلىك قامچىلاپ،
مەرىپەتنىڭ ئالدىدا قول قوشتۇرۇپ،
ئۈندىدىڭ ئەلنى گۈزەللىك ۋەسلىگە،
گاھى رەنجىپ، گاھ كۈلۈپ، گاھ ئاھ ئۇرۇپ.

يوق بۈگۈن يۇرتۇڭدا زۇلمەت ئوردىسى،
كەلدى سەن كۈتكەن زامان، تاڭ يورۇدى.
دەۋرىمىزدە ئاچتى گۈل ئارمانلىرىڭ،
مەرىپەت بۆلبۇللىرى شوخ سايىردى.

ھەق-ئادالەت ئالدى جاي تۆردىن بۈگۈن،
كۆزلىرى ئالاق-جالاق تۆھمەتچىنىڭ.
توپىدا ياتساڭمۇ، ئەي تاڭ ئاشىقى،
مەڭگۈ چاقنايدۇ گۈھەر تۆھپەڭ سېنىڭ.

1983-يىلى ئىيۇن.

“قوزئۆي”

“قوزئۆي” نامى بىلەن داڭ چىقارغان لەززەتلىك
ئىلى تاۋۇزى ئارىلىقتا يوقاپ كېتىپ، بۇ يىل
يەنە پەيدا بولۇپ قاپتۇ.

مانا ئالدىدا بىر جۈپ قوزئۆي
ھېلىلا ئۈزۈلۈپ كەلگەن پېلەكتىن.
تاپقاندەك يوقالغان قەدىناسنى مەن،
سۆيۈنۈپ يايىراپ كەتتىم بۆلەكتىن.

سوقچاق، يېشىل، يوللۇق سىياقى
چاقىنتار كۆزۈڭنى، گويىكى زۇمرەت.
پوستىغا پىچاق تېگە-تەگمەيلا
تارسىلداپ يېرىلدى چاچرىتىپ شەربەت.

ئېلىپ بىر تىلىمنى،

ئىككى-ئۈچ شوراپ

ۋە تولدۇرۇپ قوۋۇزلىرىمنى،

تاڭلىيىمغا بېسىپ سۈمەرگەن ئىدىم،
لەززىتى ئىچىمگە ئاقتى غۇرقىراپ.

يۈرىكىم باشقىچە سەگىپ كەتتىغۇ،
تاۋۇزلارنىڭ سەرخىلىنى يەپ.

ئاد،

ئۇزۇن يىللىق تەشنىلىقىمنى

باستىغۇ، قوزىۋاي،

باستىغۇ ئەجەپ.

1983-يىلى

توۋا،

ھەيرانمەن،

ئەي قەدىناس شەرىبەت،

ئارىدا نەگە يوقالغان ئىدىڭ؟

بەلكى "تۆت كونا" تىزىملىكىگە

پۈتۈلۈپ ئەۋرەزگە تاشلانغانىدىڭ؟

ھېلىمۇ قۇرۇپ كەتمەپتىكەنەن،

تېپىپسەن ئاخىر پەسلىڭنى يەنە.

ئازاد دېھقان دوقالدىن كېيىن

ياشنىتىپتۇ نەسلىڭنى يەنە.

قوزىۋاي،

قەدىناس تىيانشان شەرىبىتى،

ھەقىلىق سەن تىيانشانغا ئوخشاش ياشاشقا.

سەنمۇ ھەقدار يەر، سۇ، ھاۋاغا، سەنمۇ ھەقدار ئىللىق قۇياشقا.

ئوخشىغىن، قوزىۋاي، يەتكىن ۋايىغا. ئانا تۇپرىقىڭدىن ئوزۇق-تەم ئېلىپ. ئورۇن ئال بېيجىڭ كۆرگەزمىسىدىن، كۆمۈلگەن داڭقىڭنى نامايان قىلىپ.

1983-يىلى ئاۋغۇست، قورغاس.

ياماتۇننىڭ تويى

ئىلى دەرياسىنىڭ ياماتۇ كېچىكىگە سېلىنغان
زامانىۋى كۆۋرۈك بۇ يىل 26-ئاۋغۇستتا پۈتۈپ،
داغدۇغا ئىچىدە قاتناش باشلاندى.

ھەي ئوماق بالىلار،
سەكرەپ-تاقلاپ، چۇۋلاپ-چۇرقىراپ،
نەگە ماڭدىڭلار مۇنچە ئالدىراپ؟
— كېتىۋاتىمىز دەريا بويىغا،
”بارىكالا“ توۋلاپ بەرگىلى
ياماتۇننىڭ تەبرىك تويىغا!

— ھەي نۆۋەر يىگىتلەر،
ماڭدىڭلار ئاتلارنى قامچىلاپ نەگە؟
ياكى بارمىكەن بىر يەردە بەيگە؟
— كېتىۋاتىمىز دەريا بويىغا
”يۈلەن“ تارتقىلى
ياماتۇننىڭ تەبرىك تويىغا!

— ھەي قىز-چوكانلار،
ماشىنا ئۈستىدە توۋلىشىپ،
نەگە ماڭدىڭلار بۇنداق ئولشىپ؟
— كېتىۋاتىمىز دەريا بويىغا
”يار-يار“ ئېيتقىلى
ياماتۇنىڭ تەبرىك تويىغا.

— ھەي بوۋاي-ھەي مومايلار،
نەگە، ھارۋىنى چاپتۇرۇپ شۇنچە؟
نېمە ئاۋارە ئىسسىقتا مۇنچە؟
— كېتىۋاتىمىز دەريا بويىغا
پەتە بەرگىلى
ياماتۇنىڭ تەبرىك تويىغا.

— كىمىنىڭ تويى،
قانچە تويدۇ بۇ؟

ئەجەپمۇ بىر داۋىرىڭى چوڭغۇ!

— بەللى، ئەپەندىم،
نەلىك ئۆزىڭىز؟
نېمىسى ”قانداق توي“ دېگىنىڭىز؟
بۇ شۇنداق داغدۇغىلىق ئۆتىدىغان توي،

ئىككى ياقتىن "ھاي يۆلەن" تارتىدىغان توي.
سېلىپ گاڭدىن پايدانداز دەريا ئۈستىگە،
ئۇقات بىلەن بۇ قاتنى چاتىدىغان توي.

1983-يىلى 27-ئاۋغۇست، غولجا.

پىئونېرنىڭ سۆزى

بىر توپ پىئونېر تاغقا ياماشتۇق
چوققىنى كۆزلەپ.
ياماشقانچە،
تىرماشقانچە
باردۇق ئېگىزلەپ.

ھەر سىلجىشتا
يېقىنلاشتۇق بىر قەدەم
مەنزىلىمىزگە.
كۈمۈش تەرلەر بەدەل بولدى
مەرتىۋىمىزگە.

ئويناپ كەتتى يۈرەكلىرىمىز
تۇغىمىز چوققىدا لەپىلىدىگەندە.
يوللىرىمىزغا باقساق قايرىلىپ،
ئاق بۇلۇتلار قاپتۇ تۆۋەندە.

دېدۇق شۇندا:
ئاددى نەرسىمۇ
خۇراپات ئالدىدا تىلىسمات ئىكەن.
چۈشەندۇق شۇنى:
"بۇلۇت ئۈستىمىزدە تۇرىدۇ دائىم" -
دېگەن سۆزمۇ خۇراپات ئىكەن.

1983-يىلى 31-ئاۋغۇست، نىلقا.

شېئىر مەشرەپى

شەخەنزىدە ئۆتكۈزۈلگەن «بوستان شامە-
لى» شېئىرىيەت يىغىنىغا بېغىشلايمەن.

جەم بولدۇق ۋەتەننىڭ يۈزلەپ شائىرى،
جۇڭغار باغرىدا

ئالدى بىزنى قوينغا بوستان.
سالاملىرىمىز خۇددى مەسنەۋى،
پاراڭلىرىمىز تۈگمەس داستان.

سورۇنىمىز گويىكى مەشرەپ،
شېئىر ئۇنىڭ نەغمە-ناۋاسى.
سىمفونىيە بولۇپ ياڭرايدۇ بۇندا
خۇاڭخې، چاڭجياڭ،
جۇجياڭ، خېيلوڭجياڭ
ھەمدە تارىمنىڭ جۇشقۇن ساداسى.
ئاقباش بوغدا كۈلمەكتە ئەنە،
ئىجابەت بولغاندەك تەلەپ-دۇئاسى.

ئالىپ تىيانشان سەنەمگە دەسسەپ،
دىلكەشلىك بىلەن تارتتى ئۇسۇلغا
تەيشەن بىلەن ھىمالايانى.
كۆرۈۋاتىمەن "مىڭ ئۆي" تېمىدىن
پەسكە چۈشۈپ جەۋلانغا كىرگەن
كۈيچى، ئۇسۇلچى بۇلبۇلگويانى.

بۇ يەردە ئېچىلدى بۈگۈن گۈل بولۇپ
مۈتەللىپنىڭ چاچرىغان قېنى
ۋە ئەي چىڭنىڭ ئاققان تەر-يېشى.
شۇ گۈللەرنىڭ ئىغاڭلاشلىرى
ئەمەسمۇ شېئىر سىڭگەن زېمىننىڭ
نەغمىمىزگە تەڭكەش ئالقىشى.

دەۋرىمىز باھار،
ئاشىقلارچە كۈيلەيلى ئۇنى
بۇلبۇل بەرگەندەك ئىشقىنى گۈلگە.
يۈرەك سۆزىنى گىرەلەشتۈرۈپ،
باراۋەر، سەمىمىي ئىناقلىق ئۈچۈن
ئورنىتايلى جىلۋىدار ئۈلگە.

1983-يىلى 2-سېنتەبىر، شىخەنزە.

تۇرپان مېھمانخانىسى

مانا، تۇرپان مېھمانخانىسى،
نەزىرىمنى ئۈزەلمىدىم مەن
قالغاندەك ئاڭغا كۆزۈم باغلىنىپ.
ئەركىم قېچىپ ئىلكىمدىن مېنىڭ،
كېتەلمىدىم يېنىدىن ئۇنىڭ
ئۇ يان ئايلىنىپ،
بۇ يان ئايلىنىپ.

قاراپ راۋاق، مۇنارلىرىغا،
گويا بېشىم تاقاشتى كۆككە،
ئۆزۈم يەردە تۇرساممۇ گەرچە.
كەشتىدەك نەپىس نەقىشلىرىدىن
ھۇزۇرلىنىپ كۆزۈم تورلىشىپ،
پىچىرلايمەن مەستانىلەرچە.

كۆردۈم گويا مۇشۇ تاپتا مەن
زامان غۇرۇرىدا كۆكسىنى كەرگەن

مەغرۇر گەۋدىنى .
كۆردۈم گويا
بەقەسەم تونلۇق ،
بادام دوپپىلىق
خۇشال ئۇيغۇرنىڭ ھۆسنى ، قەددىنى .

ئۇ شۇ تاپتا بويىنىنى سوزۇپ ،
تەبەسسۇم بىلەن
تيەنئەنمېنىگە قاراۋاتىدۇ .
”ئەزان ئېيتقاندا ك تۇرىدۇ“ دەمسىز؟
يوقسۇ ،
ئەنە ، تىڭشاپ بېقىڭا ،
زامان مۇقامىنى توۋلاۋاتىدۇ .

ئەنە ،
پۈركىنىپ ئۈزۈم باراڭلىرىغا ،
جالا ئېسىپ ئىشىكلىرىگە ،
ئېگىلىپ تۇرىدۇ كېمىر سارايلار .
”مەرھەمەت“ دەپ ،
ھۆرمەت لەززىتىگە تولدۇرار دىلنى
شەربەت يۇرتىنىڭ پەرىزاتلىرى —
كۈلكە يېغىپ تۇرغان چىرايلار .
ھەم ”رەھمەت“ كە چۆمۈلەر دائىم
داستىخان يېپىپ يىلىقمايدىغان
ئۇيغۇر يوسۇنلۇق مېھماندۇستلۇقى .

ھۆكەرلەر ئېسىلغان باراڭ ئاستىدا
قىزىپ تۇرىدۇ كەچكى بەزمىسى،
تۈگمەيدۇ نەغمە-ئاۋاسى،
ئۆكسۈمەيدۇ كۆڭۈل خۇشلۇقى.

ئېيتىڭا،

بۇ مېھرى ئىسسىق سارايدا
قايسى ئۆلكىدىن مېھمان كەلمىدى؟
يەتتە ئىقلىم سەيياھلىرىدىن
كىم ئۇنىڭغا ھەۋەس قىلمىدى؟
ئاڭلىمىدۇق دېمەڭلار يەنە،
كۆرۈپ ئۇنى زوقمەن كۆز بىلەن
جۇڭنەنخەيمۇ ئاپىرىن دېدى.

ھەر گۈلنىڭ ئۆزىگە تۇشلۇق ھۆسنى بار،
مىللەتنىڭ ئۆزىگە لايىق شەكلى بار.
مېمارچىلىق گۈلىستاندا
ھەممە گۈللەر تەكشى ئېچىلسا،
بۇنىڭ كىمگە،
نېمە دەخلى بار؟

ئەي گۈزەل تۇرپان مېھمانخانىسى،
قەدىم تارىخىنىڭ يېڭى بالىسى.
سۇنۇلدى ساڭا مىسرالار بىلەن
يۈرىكىمنىڭ تەبرىكىنامىسى.

شۇ سۆزگىمۇ قۇلاق سالسنا،
 گۈزەل ئۈلگەڭنى كەڭرى يايسنا،
 ئەي ئازاد سەنئەت نامايەندىسى!

1983-يىلى 15-سېنتەبىر، تۇرپان-ئۈرۈمچى.

ئېتىزدا باھار

قۇياشنىڭ ئۆزلىگەنچە ھارارىتى،
باشلاندى ئىللىق شامال زىيارىتى.
ئاق توننى چۆرۈپ، يېشىل لباس كىيىپ،
زېمىننىڭ جىلۋىلەندى قىياپىتى.
قۇشلارنىڭ نەغمىسىدىن سۆيۈندى جان،
ئەمەسمۇ نەغمە دېگەن جان راھىتى.
ئېتىزدا بەس-بەس بىلەن ئىش قاينىدى،
دۇچاڭنىڭ لازىم ئەمەس نازارىتى.
دېھقان خۇش مايسىلارغا كۈلۈپ قاراپ،
بۇ يىلمۇ ئوخشايدۇ دەپ زىرائىتى.
ئوغلغا تاپلايدۇ دېھقان بوۋاي:
"باشلاندى ئەمدى يۇرتنىڭ پاراغىتى.
ياراشتى ھۆكۈمەتنىڭ ھالال ئىشلەپ،
باي بولغىن دېگەن يېڭى سىياسىتى.
پاتقاننى جېنىمىزغا نامراتچىلىق،
قوش ئىدى جاپا بىلەن ئاھاننى.
ئەمدىغۇ ئىشلىگەننىڭ قەرزى تۈگەپ،

كۆپەيدى بانكىدىكى ئاماننى .
 باي بولغىن، بىراق ئاچكۆز بولما، بالام،
 بەك يامان ئاچكۆزلۈكنىڭ خىجالىتى .
 باھارنىڭ ھەر كۈنىنى يىلغا تەڭ دەپ،
 چىڭ تۇتۇش-مول ھوسۇلنىڭ كاپالىتى .
 دوقالمۇ ئىللىق پەسىل كۈشەندىسى،
 نەدە يوق ياخشى-يامان رىقابىتى؟
 دوقالنى ئۆتكۈنچى دەپ سەل چاغلما،
 غاپىلغا چوڭدۇر ئۇنىڭ تالاپىتى .
 تەق قىلساڭ تەييارلىقنى سەگەك بولۇپ،
 چاغلىقتۇرۇر دوقالنىڭمۇ كارايتى .“

1984-يىلى ئاپرېل، ئۈرۈمچى .

پەشتاقتا

بىز تۇرۇپ ھەيران بولىمەن،
بىراق
خۇشاللىقىمىدىن قىزاردى بېتىم.
ئالقىشلىنارمەن دەپمىگەن ئىدىم
پەشتاققا چىقىپ ئىككىنچى قېتىم.

دەل بۇنىڭدىن سەككىز يىل بۇرۇن
مۇشۇ مەيداندا،
مۇشۇ پەشتاقتا
لەنەتلەنگەن ئىدىم "بۇزۇق ئۇنسۇر" دەپ،
بوينۇمدا تاختاي،
قولۇم باغلاقتا.

ئۇ چاغدىكى گۇناھىم شۇكى:
"كاپىتاللىزم يولغا ماڭغان."
بىرنەچچە قېتىم كۆكباش ساتقىنىم
بۇنىڭ ئىسپات-دەلىلى بولغان.

سورايتىمەن مەنمۇ ئۇلاردىن: ماڭا ئوخشاش
"كاپتالسىز دېگەن ئويقانمۇ
ماڭا ئوخشاش
ئىككى پۇل يەرگە
قوناق تېرىپ كۆكباش ساتقانمۇ؟"

گۇناھ بولدى گۇناھ ئۈستىگە
شۇ مەيداندا مېنىڭ بۇ سۆزۈم.
ئەۋجىگە چىقىپ تەستەك ئويۇنى،
قانغا بويىلىپ كەتتى باش-كۆزۈم...

* * *

ئۇزۇن ئۆتمەي جاھان ئوڭشىلىپ،
تاپتى مېنىڭ كۆڭلۈمۈم ئېمىن.
ئىش-ئوقتىم كەتتى يۈرۈشۈپ،
"ئىشلەپ باي بول" دېگەندىن كېيىن.

تېرىلغۇدا مىڭ جىڭچى بولدۇم،
باغۋەنچىلىكتە ئۈلگە ئاتالدىم.
تاپاۋىتىمنىڭ ئۈستىگە يەنە
ھۆكۈمەتتىن مۇكاپات ئالدىم.

يەتتە جان بىز،
ئۈچ ئەمگەكچى بار،

بۆلۈشۈۋالدۇق ۋەزىپىمىزنى .
پېقىر باغنى ھۆددىگە ئالدىم ،
خوتۇن كۆكتاتنى ،
ئوغلۇم ئېتىمىزنى .

قوشنامغىمۇ يار-يۆلەك بولۇپ ،
دۇئاسىنى ئالدىم بوۋاينىڭ .
دېدى ئۇ: ”تېخىمۇ ئامىتى كەلسۇن
ساڭا ئوخشاش يېڭىچە باينىڭ.“

بارغانسېرى ئۇزاردى قولۇم ،
ئۆتۈۋاتىدۇ ھەر كۈنۈم تويدەك .
كېلىپتۇ بۇلتۇر دارامتىمىز
جان بېشىغا ئىككى مىڭ كويدەك .

”يېڭىچە باي“ دەپ مۇبارەكلەندىم
ئىككىنچى قېتىم پەشتاققا چىقىپ .
يىغلىۋەتتىم

تاختاي ئورنىغا
تەقدىر نامىنى كۆكسۈمگە يېقىپ .

* * * * *

بۇ يىل پەشتاققا
يېڭىچە بايلار

بۇلتۇرقىدىن ئارتۇق چىقىدۇ.
شۇ قاتاردا بولمىدىن مەنىمۇ،
بولمىسا، قانداق ھاردۇق چىقىدۇ.

1984-يىلى.

يېشىلزارلىق ئالدىدا

يېشىل ۋادىنى كۆرگەن چېغىمدا
يىگىت سېزىمەن خۇددى ئۆزۈمنى.
كۆرۈپ ئاقارغان ساقلىمىنى سەن،
يالغان دېمە بۇنداق سېزىمنى.

يېشىلزارلىق—ياشلىق باھارى،
يايرايدۇ كۆڭلۈم ئۇنىڭ زوقىدىن.
ئانا تۇپراق بولسا يېشىلزار،
قايغۇم يوق مېنىڭ ساقال ئېقىدىن.

يېشىلزارلىققا سىڭمىسە ئەجرىڭ،
ئانا تۇپراققا يوق ئىكەن مېھرىڭ.
زارلىنىشقا ھەققىڭ يوق سېنىڭ،
يوپۇرماقچىلىك بولمىسا قەدرىڭ.

1984-يىلى ماي.

كېزىلمە ، ئەي چۆل

لەنجۇدىن تا ئۈرۈمچىگىچە
قانداق بېسىپ كەلدىمكىن يولنى ،
كۆڭلۈم شۇنچىلىك غەش بولدى كۆرۈپ
ئىككى ياقتىكى قەدىمىي چۆلنى .

ئەسلىتىدۇ چۆلنىڭ تېلەتى
كۈرمىك ئاۋاق ، ئاچ تىلەمچىنى .
كۆرۈپ تۇرۇپ ئۇنى ،
قانداقمۇ سىڭسۇن
ئادەمنىڭ يېگەن ئاش-نېنى !

شورتاڭ ھاڭلار ،
قاقاس چوققىلار
سانامدۇ باتۇر بىزدىن ئۆزىنى ؟
دەۋرىمىزنى مازاق قىلغاندەك ،
پۈرۈشتۈرىدۇ خۇنۇك يۈزىنى !

كۆرۈپ ئاشۇ سۆرۈن تېلەتنى،
ماڭا بۈگۈن ھار كەلدى بەكمۇ.
دېدىم: ئەي چۆل، كېرىلمە ئانچە،
ئەمدى بىز ساڭا يەنە بوزەكمۇ؟

* * *

قىلساقمۇ شۇنچە يەرلەرنى ئاۋات،
ئاز ئەمەس ئىكەن ۋەيرانچىلىق تېخى.
ئاز ئەمەس ئىكەن ئۆتمۈشنىڭ يۈكى
ۋە بېھۋەدە پالاكت دېغى.

ئالدىمىزدا تۇرۇپتۇ مانا،
چوڭ چۆل تېمىسى—
چىگىش سوئاللىق.
جاۋاب بېرىشكە تېگىشلىك ئەمدى
ئېتى ئۇلۇغ غەربىي شىماللىق.

بىز پەقەت تارىخنىڭ شاھىدى ئەمەس،
بەلكى كۈرەشچان ئىشتىراكچىسى.
بىز كونا داغلارنى ئېرىغدىغۇچى
ۋە يېڭىلىقنىڭ ياراتقۇچىسى.

ئەي سۆرۈن چۆل،
كېرىلمە ئارتۇق،

بوزەك بولمايمىز ساڭا ئەمدى بىز .
 چۆلنى گۈل قىلىمىز ،
 زەھەرنى ھەسەل ،
 چۈنكى دوست تۇتتۇق ئىلىم-پەننى بىز .

1984-يىل ماي .

پېشلىقنى قەدىرلە

بىكەت رايونى - 1981

پېشلىقتىن جېنىم ئالغاچقا راھەت،
دېگەنتىم: “بار ئۇنىڭدا نە كارامەت؟”
“پېشلىق - ئاننى ئىنسانىيەتنىڭ... -”
دېدى ئورمانشۇناس باشلاپ ھېكايەت.
دۇرۇس، ئادەم پېشلىقتىن تۆرەلگەن،
پېشلىق بەھرىمەن تاپقان كامالەت.
نېچۈن كۆكلەم دېدۇق ئىللىق باھارنى،
پېشىل - كۆكسىز باھاردىن يوق كالامەت.
خىزىرنى نە ئۈچۈن ئۆلمەيدۇ دەيمىز،
بۇ نام شەرىھى پېشلىقتىن ئىبارەت.
سالام قىلغىن پېشلىققا ھەمىشە،
ئۇنىڭسىز ھېچ كىشى بولماس سالامەت.
ئەگەر ئەتراپ قاقاس بولسا، نە پايدا
قۇرۇلسا قانچە كۆپ يۈكسەك ئىمارەت.
پېشلىقنى ئەگەر سۆيمەيدىكەن كىم،
ئۇنىڭدا بولماس ئىنسانىي لايقەت.

كۆچەت تىكمەك ئۇلۇغۋارلىق نىشانى،
ئۇنى نابۇت قىلىش جەزمەن جىنايەت.
ئۇجۇقسۇن بۇ جىنايەت ئەھلى، چۈنكى
تىلەيدۇ ئەلگە ئۇ ئاپەت-پالاكەت.
غازاڭنى دەسسەمە، دوستۇم، قاراپ ماڭ،
ئۇ بىر چاغلاردا بەرگەن ئەلگە راھەت.
كۆچەت تىككىن، يېشىللىقنى قەدىرلە،
دېسەڭ: راھەت كۆرەي بولماي خىجالەت.

1984-يىلى ياز.

چەكمىگىن غەم مەن ئۈچۈن

ئەي رەبىق، كۆڭلۈڭگە رەھمەت، چەكمىگىن غەم مەن ئۈچۈن،
ئۆلگىنىم يوققۇ، تىرىك مەن، تۇتما ماتەم مەن ئۈچۈن.
مەن بىراۋنى دوست دېسەم، ساتماق بولۇپتۇ ئۇ مېنى،
يەتكۈزەر كەن جۈت-بالا نادان ئەقىدەم مەن ئۈچۈن.
كىمكى تۆھمەتنى دەلىل دەپ يەكلىسۇن، مەيلى مېنى،
بولمىغاي بۇ ۋەجىدىن ھېچبىر نېمەم كەم مەن ئۈچۈن.
ئۆزگىنىڭ نېسىۋىسىدىن ھېچ تەمەيىم يوق مېنىڭ،
بۇ رەزىللىكنى راۋا كۆرمەس ئىرادەم مەن ئۈچۈن.
دوزىخى دېسە مېنى كۆيدۈرگىلەر، مەن جەننەتتى،
قارغىسا خەلقىم مېنى، لايىق جەھەننەم مەن ئۈچۈن.
ئەلنى رەنجىتمەس ئۈچۈن ئالغان ئانام مەندىن قەسەم،
ئەل بىلەن ھەمدەملا بولسام، ئەلمۇ ھەمدەم مەن ئۈچۈن.
مەنمۇ نۇقسانسىز ئەمەس، دوستۇم ماڭا بولغىن تېۋىپ،
ئاغرىتىپ قىلغان سۆزۈڭ بولغۇسى مەلھەم مەن ئۈچۈن.

1984-يىلى.

چوغلۇق يېنىدا چاققاق بار ئىكەن

چوغلۇققا قول ئۇزاتقان ئىدىم،
چېقىۋالدى چاققاق شۇ ھامان.
”نېمە قىلغىنىڭ؟“ - دېسەم، دەيدۇكى:
”مەن بۇ يەردە گۈلگە پاسىبان.“

چوغلۇق دېگەن سۆيۈملۈك بىر گۈل،
چوڭ بىر زىننىتى باھارنىڭ، يەرنىڭ.
توۋا، نېمە لايىقتى بار
پاسىبان بولۇشقا گۈلگە زەھەرنىڭ؟

ھەيران بولۇپ ھەيرانلىقىمغا،
دېدى ھېكم كېلىپ يېنىمغا:
”زەھەر ئوتىنىڭمۇ رەڭگى سەت ئەمەس،
گۈلگىمۇ خېلى ئوخشاپ قالدۇ.
گۈلگە ئوخشاش ئۇمۇ ھەمىشە
تەبىئەتتىن ئوزۇق ئالىدۇ.
شۇ خىسلىتى ئاجايىپ ئۇنىڭ:

گۈلنىڭ يېنىدا ئۈنۈۋالىدۇ.
ياشاپ گۈلنىڭ باھانىسىدا،
گۈلگە پاسىبان بولۇۋالىدۇ.
گۈل ئاشقى سەگەك بولمىسا،
بارمىقىنى چىشلەپ قالىدۇ...“

* * *

مەن ھېكىمدىن ئاڭلاپ بۇ سۆزنى،
بىخۇتلۇقۇمنى يەنە بىر سەزدىم.
بۇ ئەتىۋار، ئاچچىق ساۋاقنى
چاققاق چاققان يېرىمگە يازدىم.

1984-يىلى 4-ئىيۇن، قورغاس.

سالامەت بولۇڭ

— ھۆرمەتلىك پېشقەدەم سەنئەتكارىمىز زىكىرى ئەلپەتتاغا ئاتا پ

ساز ئۈچۈن بەخشەندە بولغاچ بارىڭىز،
سازغا ئوخشايدۇ گويا دىدارىڭىز.
ناخشىغا جور ئەيلىدى ئادەم تۈگۈل
مەست قىلىپ بۇلبۇلىنىمۇ دۇتارىڭىز.
چەكتى ئەلنىڭ قەلبى تارىنى ئەجەب
ساز بىلەن قىلغان كۆڭۈل ئىزھارىڭىز.
يېڭى باب بولدى مۇقام دىۋانىغا
جانغا راھەت جىلۋىدار "روخسارى" ڭىز.
تاش بىلەن گۆھەرنى پەرق ئەتمەيدىغان—
بىناۋالار بولمىسا خۇشتارىڭىز،
كارى چاغلىق بولسىمۇ ھاتەم ئۇلار،
شۇ غەنىمەت— بولسا خەلق دىلدارىڭىز.
نەغمىمىز ئەۋجى ئۈچۈن ساغلام بولۇڭ،
ئوڭلىنىپ كەتسۇن كېسەل دىشۋارىڭىز.

1984-يىلى 2-ئىيۇل.

چوققىدىكى قارىغاي

يىراقتىن قارسام،
گويا تاغدهك ئېگىز بىر ئادەم
چۈشمسۇن دەپ بېشىغا ئاپتاپ،
يېشىل كۈنلۈك تۈتۈپ تۇرىدۇ.
ياق،
بۇ بەلكى ئۇنىڭ يامغۇرلۇقىدۇ،
چۈنكى ئۈستىدە
بىر پارچە ئاق بۇلۇت ئۈزۈپ يۈرىدۇ.
قارسام ئايلىنىپ يەنە بىر ياندىن،
كۈنلۈكمۇ ئەمەس،
ياكى يامغۇرلۇق.
بەلكى بىر ھەيۋەتلىك ئەزىمەت بۈركۈت.
ئۇ كېرىپ يېشىل قاناتلىرىنى،
سوزۇپ يېشىل بويۇنلىرىنى،
ئىنتىلىپ تۇرىدۇ پۈتىنى جۈپلەپ،
گويا ئۇچۇشقا قلىپ تەرەددۇت.

يېقىنراق بېرىپ قارىغان ئىدىم،
ئادەم دېگىنىم بەلەن بىر چوققا.
كۈنلۈك، يامغۇرلۇق، بۈركۈت دېگىنىم
تاشنى يېرىپ چىققان قارىغاي ئىكەن.
پاھ،

تەبىئەت نەقەدەر ئۇلۇغ سەنئەتكار،
ھەر بىر نەقىشەدە سانسىز جىلۋە بار،
ئۇ ھۈنەرگە چەكسىز باي ئىكەن.

1984-يىلى 4-ئاۋغۇست، خۇاڭشەن.

خۇاڭشەنگە چىققاندا

بۇ يىل ئاۋغۇستنىڭ باشلىرىدا ئېلىمىزنىڭ
مەشھۇر، گۈزەل مەنزىرىلىك تېغى —
خۇاڭشەندە زىيارەتتە بولۇپ، بەكمۇ لەز-
زەتلىك تەسىرات ئالدىم.

خۇاڭشەن، سېنىڭ تەرىپىڭ
يېتەكلەپ زوق-مەيلىمنى،
ئېلىپ كەلدى ۋەسلىڭگە.
قەدەم قويۇپ باغرىڭغا،
يوقاتقاندەك ھوشۇمنى،
مەپتۇن بولدۇم ھۆسنۈڭگە.

ئاتلاپ كۈرمىڭ پەلەمپەي،
ئاسمان كۆلى^① بويىغا
باردىم ئاخىر يېتىپمۇ.
باقسام راۋاق ئۈستىدىن،

① ئاسمان كۆلى — خۇاڭشەندىكى بېيخەي كۆلى.

ئايغا يېقىن قايتىمەن،
پەستە قايتۇ "قۇتۇپ" ① مۇ.

ئولتۇرغانچە قۇياشمۇ،
ئاق بۇلۇتلار ئايلاندى
ئاستا-ئاستا قىزىلغا.

بۇلۇت ئەمەس، پەرىزات
كۆڭلەك كېيىپ شەپەقتىن،
چۈشتى لەرزىن ئۇسسۇلغا.

پەسكە باقساڭ ئېگىزدىن،
كۆرۈنىدۇ زېمىندىن—
ئاسمانغىچە باراقسان.
بۇ گۈزەللىك ئالدىدا
تەنگە سىغماي قالىدۇ
ھاياجاندىن تىرىك جان...

خۇاڭشەن، سېنىڭ باغرىڭدا
بولۇپ گويا قوزچاق،
ئويناقلغۇم كېلىدۇ.
بۇلۇت بولۇپ بىر تۇرۇپ،

① قۇتۇپ—خۇاڭشەندىكى يۈكسەك بىر چوققىنىڭ نامى.

ئاسمان-پەلەك چوققاڭنى
قۇچاقلىغۇم كېلىدۇ.

بۇلبۇل بولۇپ بىر تۇرۇپ
قۇشلىرىڭغا جور بولۇپ،
خەندان ئۇرغۇم كېلىدۇ.
بولۇپ گويا كېپىنەك،
خۇش پۇراقلىق گۈلۈڭنى
شوراپ سۆيگۈم كېلىدۇ.

بېلىق بولۇپ بىر تۇرۇپ،
كۆللىرىڭنىڭ قوينىدا
شۇڭغۇپ ئۈزگۈم كېلىدۇ.
ئاق قۇ بولۇپ بىر تۇرۇپ،
بالتىچىدەك تولغىنىپ
جەۋلان قىلغۇم كېلىدۇ.

خۇاڭشەن، سېنىڭ پەيزىڭدىن
ئۆچمەس گۈزەل ئىز قالدى
مېنىڭ يۈرەك-قەلبىمدە.
ياندەم قاراپ تىيانشانغا
سالىمىڭنى قۇچاقلاپ،
قالدى كۆزۈم كەينىمدە.

1984-يىلى 7-ئاۋغۇست، خۇاڭشەن.

يۈرەك سوۋغىسى

— شىنجاڭ ئۇيغۇر ئاپتونوم رايونى ئىلى قازاق ئاپتونوم

ئوبلاستىنىڭ 30 يىللىق تويىغا

سالام قازاق، سالام تۇغقان قېرىنداش،

سالام ساڭا، قىزىل تۇغلۇق ۋەتەنداش.

شېئىرىم بىلەن چاچقۇ چاچاي تويۇڭغا،

بولغاچقا مەن سېنىڭ بىلەن يوسۇنداش.

تەبرىكلىدى ئاستانىمىز تويۇڭنى،

تەبرىكلىدى دوستلار كېلىپ ئويۇڭنى.

بىر سورۇندا دومبىراڭغا جور بولاي،

ئىچىپ تۇرۇپ قىمىزىڭنى، چېپىڭنى.

بىز ئەمەسمۇ بىر قازاندا قايىنغان،

بىر كۆيۈكتە يۈرەكلەرنى تاۋلىغان.

مۇسبەتتە بەلگە بىردەك ئاق باغلاپ،

توي-تۆكۈندە بىللە ئۆلەڭ توۋلىغان.

بىز ئەمەسمۇ مۈلكىمىز تەڭ بۇلانغان،
بىز ئەمەسمۇ يامۇلغا تەڭ سولانغان.
تەڭ پالاق يەپ، بىللە ئېقىپ قېنىمىز،
ئوخشاش دەردتە دىل رىشتىمىز ئۇلانغان.

بىز ئەمەسمۇ جەڭدە بىللە يەڭ تۈرگەن،
بىز ئەمەسمۇ يىرتقۇچلارنى تەڭ سۈرگەن.
بىز ئەمەسمۇ قىزىل تۇغقا تەلپۈنۈپ،
ئازادلىقنىڭ لەززىتىنى تەڭ كۆرگەن.

بىز ئەمەسمۇ يېڭى، ئۇلۇغ سەپەرنى -
بىللە كەزگەن يېڭىپ چاپا، خەتەرنى.
بىللە تارتىپ زىيانداشنىڭ دەردىنى،
بىللە كۈلگەن قۇچۇپ يېڭى زەپەرنى.

مەيلى قانچە بولسۇن مىللىي پەرقىمىز،
ھەرگىزمۇ يات ئەمەس نىيەت، خۇلقىمىز.
تەقدىرىمىز تا ئەزەلدىن بىر ئىدى،
بۈگۈن ئۇلۇغ سوتسىيالىزم خەلقى بىز.

بۇ ئورتاقلىق مۈشكۈللەرنى ئۆڭتۈردى،
بۇ ئورتاقلىق بىزگە دۈلدۈل مىندۈردى.
بۇ ئورتاقلىق قوغلاپ قايغۇ-ئەلەمنى،
بۇ ئورتاقلىق بىزنى بىللە كۈلدۈردى.

بۇ ئورتاقلىق بىزنىڭ ھايات ئۆتىمىز،
مۇشۇ ئۆتىمىز ئىللىمايدۇ يۇرتىمىز.
بۇ ئورتاقلىق بىزگە قانات ھەمىشە،
بۇ قاناتىمىز جەزمەن غۇلاپ كېتىمىز.

بۇنى ئۇنتۇپ قالساق ئىشلار ئاقامدۇ،
ئورتاق ئارزۇ ئورتاق ئۈنۈم تاپامدۇ؟!
قىتىغىرلار بازار تاپسا مۇبادا،
قۇربانلارمۇ قەبرىدە جىم ياتامدۇ؟

پاسىبىنى بىز بىرلىكىڭىز، ئۇتۇقىڭىز،
سۈيى ئورتاق بىللە قازغان قۇدۇقىڭىز.
ھوقۇق ئورتاق—گۈللىنىشىڭىز دەستۇرى،
مەستانىسى بولۇپ قالمايلى ھوقۇقىڭىز.

قازاق دوستۇم، مېنىڭ سۆزۈم ئەمەس بۇ،
ماڭىمۇ سەن شۇنداق دېگەن ئەمەسمۇ!
راست دېگەندەك ئۇتۇلسا بۇ ھەقىقەت،
يەتتە ئاتىمىز بىزنى نامەرد دېمەسمۇ.

قازاق دۇستۇم، ئاق ئۆيۈڭدە ئولتۇرۇپ،
ئاق قىمىزنى ئاق كاسىغا تولدۇرۇپ،
ئىچىۋېرىپ سۆزلەپ قالسام ئەيىب ئەتمە،
ئوشۇق كەتسە، ئالاي ئۆزۈم ياندۇرۇپ.

قىمىتىنى مۇكەممەلەشتۈرۈش ۋە ئۆزگەرتىش
 قىمىتىغا بەكمۇ لەززەت كىرىپتۇ،
 بۇ لەززەتتىن كۆڭلۈم شۇنداق ئېرىپتۇ،
 مەنمۇ مەڭگۈ سادىق دوستلۇق شەرتىگە،
 ۋەدە-ۋەدە، ئالدىدا ئاق تۇرۇپتۇ.

1984-يىلى 31-ئاۋغۇست.

كىلىپ ماڭىم
قولىنى كىمىگە مۇشۇ يۇرتىدا
ئۇنىڭ رەھبەرلىكىدە "ئىت" دىگەن
مەيدانىم شۇ ئان

بىر سۈرەتنىڭ تارىخى

تۈنۈدۈڭمۇ، بۇ كىمىنىڭ سۈرىتى؟
سېنىچىلاپ قارا،
ئوخشامدۇ ماڭا؟

"ئوخشايدىكەن ساڭا" دەيسەن،

ئوخشايىمەن ئەلۋەتتە ئۆزۈمگە ئۆزۈم.

سوراپ قالدىڭ،
تارىخىنى دەپ بېرەي ساڭا.

ئۇچامدىكىسى
گىمناستىيوركا—يېڭلا كىيگەن.
بېشىمدىكىمنىڭ ئېتى "ئىسپانكا"،
ئاسقان تاپانچام ئولجىغا كەلگەن.
مەيدەمدىكى يۇلتۇز—مىدالىم،
بۇنى گېنېرال ئۆز قولى بىلەن
شخودا بەرگەن...

بىر ئاخشىمى

بۇيرۇق بويىچە

ئاتلاندىم "تىل" تۇتقىلى مەنمۇ.

بۇنداق پەيتتە

تمسىقلاپ ماڭماي بولامدۇ،

ئېپى-جېپى بىزگە بۇ يەرنىڭ

بەش قولىدەك ئېنىق بولغان بىلەنمۇ.

تىڭشاپ ماڭمىز شەپە چىقارماي؛

تىڭشايدۇ يالغۇز قۇلاقلا ئەمەس،

باشتىن تارتىپ تاپانغىچىلىك

پۈتۈن بەدەنمۇ.

... سېپىل تۈۋىگە

بىرەر چاقىرىم قالغان ئارىدا

ھويلىدىن بىر قىز قاچتى چىرقىراپ.

ھايال ئۆتمەي ئۇنىڭ كەينىدىن

كەلدى بىرى قوغلاپ ھاسىراپ.

تونۇۋېلىپ قوغلىغۇچىنى—

گومىنداڭچى ھەربىي "نوچى"نى،

ئۆمىلەپ باردىم ئالدىنى توراپ.

دومىلىتىپ بىر چىرماق بىلەن

گەجگىسىگە مىنىۋالدىم—دە،

تارتىۋېلىپ تاپانچىسىنى،

ئاغزىغا پاختا كەپلەپ نىقتاپ،

ئېلىپ ماڭدىم
قولنى كەينىگە ماتاڭ پۇختىلاپ.

سەپدەشم شۇ ئان
”بۇخەيپا“ دەپ ئىللىق پىچىرلاپ،
توختاتتى قىزنى.

ئۇ تېڭىرقاپ تۇرۇپ بىر ھازا
يىغلىۋەتتى كېيىن بۇقۇلداپ.
نىجاتكار دەپ چۈشىنىپ بىزنى.

ئۇ بىر يېتىم خەنزۇ قىز ئىكەن،
ئىسمى لى دا،

بىلىدىكەن ئۇيغۇرچە سۆزنى.
دېدى ئۆپكىدەپ:

”ماقۇل دېسەڭلار
مەنمۇ سىلەرگە قوشۇلۇپ كېتەي.
ماقۇل دېسەڭلار،

ئۆز قولۇم بىلەن
جىمىقتۇراي ماۋۇ دەيۈزنى! . . .“

ياندۇق ئاستا كەلگەن تەرەپكە،
يول بويى ئېنىق ئەھۋالنى بىلدۈق.

بىز تۇتقان ”تىل“ مۇھىم ”تىل“ ئىكەن،
ئۇنىڭ ئۈستىگە باسقۇنچى مەخلۇق.

سەھەردە شتابقا تاپشۇرۇپ ئۇنى،
باشلىقلاردىن تەشەككۈر ئالدۇق.

كېيىنچە لى دا
ئۆزى قاتتىق تەلەپ قىلغاچقا،
روتىمىزغا سېستىرا قىلدۇق.

بىر ھەپتىمۇ ئۆتمەي ئارىدىن،
شېخو ئېلىنىپ بولغاندىن كېيىن
غەلبە شەنىگە ئېچىلدى يىغىن.
ئالغىش ئىچىدە
قەھرىمانلارغا مېدال تاقالدى
ياغردى قىزغىن تەبرىك،
”ئاپىرىن!“

ئاشۇ يىغىندا
كېنېرال ئىسھاقبېك ئالدىغا كېلىپ،
”ئەزىمەت!“ - دەپ قولۇمنى قىسىپ،
ئۆز قولى بىلەن مۇشۇ مېدالنى
قويغان ئىدى مەيدەمگە ئېسىپ.
مەن مۇنبەردىن چۈشۈۋاتقاندا،
مۇخبىر تارتىپ مۇشۇ سۈرەتنى،
كېيىن گېزىتكە چىقاردى بېسىپ.

بۇ يادنامە غۇرۇرۇم مېنىڭ،
شەرىپىم مېنىڭ.
چۈنكى بۇنى
ئىنقىلاب ماڭا ئەپلىدى ئېسىپ.

ۋەسىيەت

ئاڭلىشىمچە، چەت ئەلدىكى بىر
دوستۇم مۇنداق دەپ ۋەسىيەت
قىلغانمىش.

مەن ئۆلسەم ئەگەر
ئېڭىكىمنى لەڭمەن بىلەن چېتىپ قويۇڭلار.
جەستىمنى مەنتىڭى بىلەن يۇيۇڭلار.
يەرلىكىمنى سادىر^① سوققان ئەسۋابتا
ئېگىز دۆڭدىن ئويۇڭلار.
يۈزۈمنى خانىتەڭرىگە قارىتىپ ياتاي،
قىبلە-پىبلە دېگەن گەپنى قويۇڭلار.

1984-يىلى.

① سادىر ئۇستام — مۇشۇ ئەسىرنىڭ باشلىرىدا ئىلىدا ئۆتكەن مەشھۇر تۆمۈرچى. ئۇنىڭ ياسىغان پولات ئەسۋابلىرى بەك پۇختا بولغاچقا، "سادىر سوققان" دېگەن سۆز "پۇختا" دېگەن مەنىنى ئېلىپ قالغان.

قالتىس مەسلەھەت

چىقىدىغان بولسا قېزىلار تۆرگە،
قويۇۋەت ھەم ئاققا بويى ساقالىنى.
ئەگەر ئۇ مەنەپكە پۈتلىشىدىكەن،
يوقاتقىن يۈلۈپلا بۇنداق كاشالىنى.

1985-يىل.

تۇرپان شارابى كەلتۈرۈڭ

ساقى، ھالىمغا راپاۋەت بىلدۈرۈڭ،
 تولدۇرۇپ تۇرپان شارابى كەلتۈرۈڭ.
 بولمىسۇن شەرمەندە مەست دەپ غەم يېمەڭ،
 كەيپىنى سۈرگەندە پەيزىمنى كۆرۈڭ.
 ھەر يۈتۈمغا بىر بېيىتتىن ھەق تۆلەي،
 قالمىسۇن نېسى، شۇ ئانلا ئۈندۈرۈڭ.
 ئۆرلىمەكتە ھېسلىرىم ئىچكەنسېرى،
 مېنى ئىلھام سۇمرۇغىغا مىندۈرۈڭ.
 ئىزدىمەيمەن كۆكتە جەننەت كەۋسرى،
 بۇ سەپەردە مەن بىلەن بىللە يۈرۈڭ.

1985-يىلى 18-فېۋرال،
 تۇرپان مېۋە ئىچىملىك زاۋۇتى.

بولمسا

شان-شەرەپ ئەھلى بولۇش مۇمكىنمۇ باغۋەن بولمسا،
كۆرسىتىلەمدۇ ئۆزىنى مەردمۇ مەيدان بولمسا.
كۆردى كىم ئالتۇن قەپەسكە بەندە بۇلبۇل پەيزىنى،
ياغرىتالماس ئۇ غەزەل ئەركىن گۈلىستان بولمسا.
بۇ جاھاندا كىم تەلەپ قىلمايدۇ ئەركىنلىك، بىراق،
كەلمىگەي شانلىق ئۈنۈم بىر توغرا مىزان بولمسا.
تەك-باراۋەر ھەممىمىز ئىجادىي ئەمگەك ئالدىدا،
ياخشى شۇ: مەسلىھەت كۆپ بولسا، پەرمان بولمسا.
”ئايدىمۇ داغ بار“ دېگەن سۆزنى چۈشەنگەن ھەر كىشى
دېمىگەي: ”ھەر نەرسە كامىل بولسا، نۇقسان بولمسا“.
مېھرىبان باغۋەن، سېنىڭدىن گۈل ئۈمىدى شۇ يەنە:
بىر ئوسال چۆپ دەستىدىن گۈلزارمۇ پايخان بولمسا.
كەلسە قىش ئۆز پەيتىدە چاغلىق ئۈنىڭمۇ تەشۋىشى،
ئەمما چوڭى تەشۋىش شۇكى سۈنئىي زىمىستان بولمسا.
ھەممىمىزلا ياخشى سۆز قىلماقنى خالايمىز ھامان،
ياخشى شۇ: ياخشى سۆزلەر زادى يالغان بولمسا.

مەن شۇنداق بىر ئوغۇل بالا مەن

(ساختىپەزگە ھەجۋىي رەسىم)

مەن ئۆزۈم شۇنداق بىر ئوغۇل بالا مەن،
ھەر يەردە ھەر ياغزا بولۇۋالسىمەن.
قول ئۇزاتمايمەن زىيان تەرەپكە،
قەيەردە نەپ بولسا يۇلۇۋالسىمەن.

كىم ماڭا نەپ بەرسە كۈچۈكى بولۇپ،
مىنىمەن دەپسە ئېشىكى بولۇپ،
بارغانچە تەڭداش شېرىكى بولۇپ،
كېيىنچە ئۆزىنى مىنىۋالسىمەن.

بىراۋنىڭ تارتىش ئۈچۈن دىلىنى،
ياكى كولىماق بولسام ئۇلىنى،
دەسلەپتە ئەپلەپ ياغلاپ گېلىنى،
تېلىنى قىسقا قىلىۋالسىمەن.

گۇمانخورنى تاپسام غەيۋەت تۆكىمەن،
ئىچى كاۋاكىلارنى كولدۇرلىتىمەن،

كۆرۈنۈپ ئۇلارغا سادىق پېتى مەن،
قەلبىنى قىلتاققا ئىلىۋالسىمەن.

مەدھىيە جامىنى دەسمايە سېلىپ،
ماختانچاق زاتلارغا تۈتۈپ ئېگىلىپ،
بۇ شېرىن كەيپىتىن سېخىي-مەرد قىلىپ،
يانچۇقلىرىنى ئورۇۋالسىمەن.

مۇبادا دوست تۇتماق بولسام بىرىنى،
ئىزدەيمەن ھەمىشە ئاجىز يېرىنى،
ئەگەشتۈرگەندەك گويا بۆرىنى،
قايقاننى ئالدىدىن قۇرۇۋالسىمەن.

ھاۋانىڭ راينى سېزىمەن ئالدىن،
بەرمەيمەن پايدىلىق پۇرسەتنى قولدىن،
شۇڭلاشقا چىقىپ ھەمىشە "سول"دىن،
ساداقەت تاجىنى كىيىۋالسىمەن.

زىيالى نامى بولغاندا يامان،
ئېتىلىمەن ئاڭا بولۇپ بىر قاۋان،
زىيالى قەدىرلىك سانالغان ھامان،
دەرد تارتقان زىيالى بولۇۋالسىمەن.

گامى بەزى قەلەم ئەھلىنى ياللاپ،
(بىرىنى قورقىتىپ، بىرىنى ئالداپ)،

كىتابلاردىنمۇ كۆچۈرۈپ جايلاپ، ئىلىم-پەن شېخىغا قونۇۋالسىمەن.

كىمكى چۈشىنىپ قالغاندا مېنى، دوستۇم دېمەيمەن ھەرگىزمۇ ئۇنى؛ بەلكى پېيىگە چۈشۈپ بىر كۈنى، بەتتەزەر كۆزىنى ئويۇۋالسىمەن.

ئەگەردە ئۈستۈمدىن بولسا ئەرزىسى، شۇ ھامان تەيياردۇر ئۇنىڭ ئەنزىسى، دەلىلدىن كەم ئەمەس تەھلىل ۋەزىنىسى، شۇڭلاشقا دەۋادا يېڭىۋالسىمەن.

رەقىبىنى جايلاشتا ئالدىم يول تېپىپ، ”رەھبەرلىككە قارشى“ قىلىپ كۆرسىتىپ، ئىلاج بار سىياسىي گۇناھقا چېتىپ، يامپاشقا كەلتۈرۈپ ئۇرۇۋالسىمەن.

قورقمايمەن ھەرگىزمۇ ھوقۇقى يوقتىن، قورقمايمەن تامغىسىز ئاھانەت، دوقتىن؛ يار-يۆلەك تاپساملا بىرەر ئەر بابتىن، مەيدەمنى مەغرۇر كېرىۋالسىمەن.

تومۇر تۇتۇپ تاپتىم تاغدەك يار-يۆلەك، ساھەمىزدە ئۇنىڭدىن چوڭى يوق بۆلەك؛

ئۇنىڭ پاناھىدا بولۇپ توم يۈرەك، پالانىنى
قانغىچە دەۋران سۈرۈۋالىمەن. ۲۰۰-بېسىم

ئۇ كىمگە غادايسا، مەنمۇ غادىيىپ، ۲۰۱-بېسىم
ئۇ كىمگە ئالايسا، مەنمۇ ئالىيىپ، ۲۰۲-بېسىم
ئۇ كىمگە ھىجايىسا، مەنمۇ ھىجىيىپ، ۲۰۳-بېسىم
پوستىغا چوڭقۇر كىرىۋالىمەن. ۲۰۴-بېسىم

رەت قىلىپ ئۇنىڭغا قارشى پىكىرنى، ۲۰۵-بېسىم
مەدھىلەپ يازدىم ئىككى شېئىرنى، ۲۰۶-بېسىم
ئۆستۈردى بۇ يىل يەنە پېقىرنى، ۲۰۷-بېسىم
ئىز باسارلىقىنىمۇ ئېلىۋالىمەن. ۲۰۸-بېسىم

باشلىقىمىدىنمۇ نوچى خوتۇنى، ۲۰۹-بېسىم
ئېرىگە "مەرد" دەپ ماختايدۇ مېنى، ۲۱۰-بېسىم
شۇڭا سوۋغات بىلەن يوقلىغاچ ئۇنى، ۲۱۱-بېسىم
پات-پات ئۆيىگە بېرىۋالىمەن. ۲۱۲-بېسىم

باشلىقتىڭ نەۋرىسى قويسا ئىنتىلىپ، ۲۱۳-بېسىم
كۆتۈرىمەن ئۇنى بېشىمغا ئېلىپ، ۲۱۴-بېسىم
كىيىملىرىنى قويسا ھۆل قىلىپ، ۲۱۵-بېسىم
"قىلىقى تاتلىق" دەپ سۆيۈۋالىمەن. ۲۱۶-بېسىم

باشلىقىمۇ رازى سادىقلىقىمىدىن، ۲۱۷-بېسىم
ھەندەپەسلىككە لايىقلىقىمىدىن، ۲۱۸-بېسىم

شۇڭلاشقا ئۈزۈلمەي تۇردۇم بېغىمدىن،
بارغانچە تېخىمۇ چىڭىۋاتىمەن.

باشلىقنىڭ ماڭا مۇھەببىتىدىن،
قىزغانسا كىمكى مەرھىمىتىدىن،
پايدىلىنىپ بىر زىددىيىتىدىن،
يۈرىكىنى شۇنداق... مۇجۇۋالىمەن.

”رەتلەش“ خىزمىتى باشلىنىپ قالسا،
باشلىقنىمۇ سوراققا ئالسا،
پىكىر بەر دەپسە، ئىلاجى بولسا،
كۆزۈمنى مۆشۈكتەك يۇمۇۋالىمەن.

باشلىقنىڭ ئىشى ئوڭمىسا ئەگەر،
يۈزلىنىپ قالسا ماڭىمۇ خەتەر،
قىلماپتىمەن دەپ ياماندىن ھەزەر،
قايمۇققان ئادەم بولۇۋالىمەن.

بولغاچقا ھەر ياڭزا ھۈنرىم مېنىڭ،
ئوتتۇز ئالتە چوڭ تەدبىرىم مېنىڭ،
ئۆز ئىلكىمدە ئۆز تەقدىرىم مېنىڭ،
يىقىلساممۇ دەرھال تۇرۇۋالىمەن.

1985-يىلى.

يانتۇلۇق

يۈرۈشى يانتۇ دەپ،

ھەيران بولماڭ قەلەمگە،

چۈنكى شۇنداق ئۇنىڭ ئادىتى.

گەپ شۇ يەردە:

تېكمۇ، يانتۇمۇ

ئۇنىڭدىن پۈتۈلگەن پىكىر قامىتى.

ئۇنىڭ تىكلىكى-

سەمىمىيەتنىڭ كۈچ، جاسارتى.

يانتۇلۇقى-

ئەگرى كۆڭۈلنىڭ پەس خۇشامىتى.

1985-يىل.

كۆچۈرمىچى ئوغرىلار

مايسا كۆچۈرسە بىراۋ ئوغرىلاپ،
(بۇمۇ پەسكە شلىك)،
سېزىلىپ قالسا،
يا خىجىل بولسا،
ھوسۇلىدىن زاڭ تۆلەيدىغاندۇ.
پىكىر ئوغرىسى—

كۆچۈرمىچىلەر
خىجىللىقنى بىلمەيدۇ ئەسلا،
زاڭ تۆلەي دەپسە ئۆز ھوسۇلى يوق،
كىمدىنمۇ قەرز تىلەيدىغاندۇ؟

1985-يىل .

يېڭى باي كۆۋرۈك ياسىدى

يېڭى باي نۇرۇللا كۆۋرۈك ياسىدى،
ئۆز ساخاۋىتىدىن كۆڭلى شادىمان. بىر لىزىلە
كۆۋرۈكتىن ئۆتكەنلەر ئېيتتى تەشەككۈر،
ئوقتىڭ شۇ يولدا بولسۇن دەپ راۋان.
ھەمدۇل بوۋاي دۇئا قىلدى ئۇنىڭغا:
”سىراتتىن غۇيۇلداپ ئۆتكەيسەن ئامان!“

تۇرپان، 1985-يىلى باھار،

“... ئىسلاھات دوستلۇق شەنىگە”

كىم كۆرۈنگەي، ئەي كۆزۈم، دوستتىنمۇ سۇمباتلىق ساڭا،
 ئەي تىلىم، سۆز بارمىدۇ دوست لەۋزىدىن تاتلىق ساڭا.
 ئەي كۆڭۈل، ئاۋۇنغىلى ھەر يەردە شادلىق ئىزلىرىڭ،
 ئېيتقىنا، تېپىلدىمۇ دوستلۇق كەبى شادلىق ساڭا.
 ئەي ئۆمۈر، بىلىدىڭمۇ، بولدى دوستى يوقلار ئەڭ خاراب،
 دوست كۆپەيتكىن، قانچە لازىم بولسا ئاۋاتلىق ساڭا.

1985-يىلى باھار.

“باشقىلار ئاۋۋال باي بولسا...”

شۇڭلاشقىمۇ داستان ئۇنىڭ تەرىپى، گەپنى ئازراق قىلىپ، كۆپرەك ئىشلىدى. كىم تۆھپىكار بولۇپ، ئالسا مۇكاپات، ئۇ، تۆھپىكاردىنمۇ بەكرەك خوش ئىدى. “زىيانغا كىم مەسئۇل؟” دېگەن چاغدىلا، “مەن!” دەيتتى، باشقىغا “مەن” دېمەس ئىدى. ئۇنىڭ قوشنىلىرى دەيدۇ: “ئۇنىڭسىز ئىل قاتارى ئۆتمەك بىزگە تەس ئىدى.” ئۆزىدىن سورىدىم: “قولۇڭ گۈل تۇرۇپ، نېمىشقا بايلىقنىڭ ئانچە ئۆسمىدى؟” ئۇ: “باشقىلار ئاۋۋال باي بولسا مەن خوش، نېمىشقا دەمەن؟ مەن—كوممۇنىست” دېدى.

1985-يىلى 15-ئاپرېلى.

ھەممە دېگۈدەك سەن بىلەن ئاراز .
بىردەم بىرىگە داڭگال ئاتسەن ،
بىردەم بىرىگە پاتقاق چاچسەن .
بىردەم بىرىگە چىرماق سالسەن ،
بىردەم بىرىنى گالدىن ئالسەن .
“ھاي” دېگەنگە ھۈرپىيىپ تۇرسەن ،
قېرىلارنى تېرىكتۈرسەن .
يا ئەدەبلىك دوستۇڭ يوق سېنىڭ ،
ئەدەبلىككە خۇشتۇڭ يوق سېنىڭ .
نەلەردىكى سەك-سەكلەر كېلىپ ،
نەلەرگىدۇر كېتىدۇ ئېلىپ .
ئۇنداقلارنىڭ ئەجەب ئېپى سەن ،
ھەتتا كۈنلەپ يوقاپ كېتسەن .
مەن بىچارە تىترەپ جالاقلاپ ،
سېنى ئىزدەپ ھەريان پالاقلاپ ؛
كېچىسىمۇ ھالىم پەرىشان ،
دەمسەن بۇنى ئاناڭغا ئاسان ؟
تىمسىقلاپ قارشىڭ غەيرى ،
بولغان چېغى قولۇڭمۇ ئەگرى .
تېخىمۇ ئېغىر ماڭا شۇنسى :
بەزىلەرنىڭ تاپا-تەنسى .
ياخشى ئىشتا سېنىڭ ئېتىڭ يوق ،
ھېچ ئېغىزدا ياخشى گېپىڭ يوق .
ئۆلتۈردۈڭغۇ نومۇسقا مېنى ،
ئايمايسەن نېمىشقا مېنى ؟

بەرمىدىڭغۇ جېنىمغا ئارام،
كىمنى دوراپ قالغانسەن، بالام. ياۋاش
ياۋاش ئىدى ئاتاڭغۇ بەكلا،
خۇددى قوينىڭ قوزسىدە كىلا.
كىچىكىدە غۇربەتتە ئۆتكەن،
ئۆمرىنىڭ بەك قەدىرىگە يەتكەن.
يەكشەنبە ھەم تەتلىدە ئىشلەپ،
تاپقىنىنى ئوقۇشقا خەجلەپ؛
دائىم دېگۈدەك يۈز نومۇر ئالغان،
ئاخىر ياراملىق ئىنترېنېر بولغان.
بىراق ئۆلتۈردى ئۇنى ئەسكىلەر،
جاھانغا پاتماس قۇلاقكەستىلەر.
رەھمەتلىك كۆز يۇمۇش ئالدىدا
دېگەن: ”بۇرچۇم بولمىدى ئادا.
بېسىپ چىقسا ئوغلۇم ئىزىمنى،
ئۆلدۈم دېمەيتتىم ھەرگىز ئۆزۈمنى.
ئوقۇت، ئاسرا شۇملۇق دەستىدىن،
بولۇپ قالمىسۇن قۇلاقكەستىدىن...“
ئاتاڭنىڭ شۇ ۋەسىيىتىنى،
ياخشىلارنىڭ نەسەپىيىتىنى
پىسەنتىڭگە ئالاي دېمىسەڭ،
تۈزۈك ئادەم بولاي دېمىسەڭ،
بارمۇ ياخشى ئاقىۋەت ساڭا؟
ئۆزۈڭگىمۇ ئېچىن ھەم ماڭا.
دوراپ زامان چۈپرەندىسىنى،

ياخشىلارنىڭ كۈشەندىسىنى،
بىرى بولساڭ ئالتە ساراڭنىڭ،
قورۇنما سۇ روھى ئاتاڭنىڭ؟
مېنىڭ مۈكچىيىپ تاپقان-تەرگىنىم،
ئوقۇسۇن دەپ ساڭا بەرگىنىم،
بېغىشلىغان ئانىلىق مېھرىم،
تەلەكلىرىم، ئەقىدەم، ئەجرىم
قىلچىلىكمۇ بەرمىسە ئۈنۈم،
زەھەر يۇتقاندەك ئۆتمەمدۇ كۈنۈم؟
جېنىم بالام، سۆزۈمنى ئاڭلا،
كۆزۈڭنى ئېچىپ، ئۆزۈڭنى ئوڭلا!
كۆرسەم سېنىڭ ئوڭلانغىنىڭنى،
زامانغا لايىق بولغانلىقىڭنى،
كۆرسەم بوخچا ئاسقانلىقىڭنى،
مەكتەپكە قەدەم باسقانلىقىڭنى،
بېشىم كۆككە يەتمەسۇ مېنىڭ،
ئۆمرۈم گۈلدەك ئۆتمەسۇ مېنىڭ.
يېتەر، ئارتۇق زەخمىمنى ئويما،
جېنىمنى ئېلىپ يېنىمدا قويما.
ئاڭلا، بالام، نەسىتىمنى،
ئاقلاي دەسەڭ بەرگەن سۈتۈمنى.

1985-يىل.

لەلبىب پىيولەك نىلەم
 ئەلە نالەمە ئەلە رەببىلە

رەببە نەمە مەتەلەتە نەمە مەتەلەتە

ئاھ ياشلىقىم
 نەمە مەتەلەتە نەمە مەتەلەتە
 پىيەتتە مەتەلەتە مەتەلەتە

كەتتىڭ ئەجەب تېز، ياشلىقىم، ئەلە ئەلە
 قالدىمغۇ تۇيماي ئايرىلىپ. ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە
 كەتتىڭ ئاشۇ كەتكەن پېتى، مەنە مەنە
 يا باقىدىڭ بىر قايرىلىپ. ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە

يانمايدىكەن سەن ئارقىغا، مەنە مەنە مەنە مەنە
 بەرمەيدىكەن سەن ھېچ تۇتۇق. مەنە مەنە مەنە مەنە
 توختاتقىلى بولسا سېنى، ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە
 ئاھ، كىمدە باردۇر بۇ ھوقۇق؟ ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە

ئەمدى يىراقتىن قارىسام، ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە
 سالىدىڭ بۆلەكچە ئوت ماڭا. ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە
 قانداقچە باققان بولغىدىنمۇ، ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە
 ئالدىمدا ۋاقتىڭدا ساڭا. ئەلە ئەلە ئەلە ئەلە

ئاھ، سەن ئىكەن سەن بەخت قۇشۇم،
 ئون نەچچە يىل قونغان ماڭا.

كەلگەن ئاجايىپ بىباھا
بايلىق ماڭا، ئىمكان ماڭا.

ئەپسۇس، تۈگەتتىم مەن ئۇنى،
بىنەپ تىجارەتتە سېتىپ.
يوق ئىپتىخارلىق ئىزلىرى،
قالدىم خىجالەتكە پېتىپ.

ئاھ ياشلىقىم، ئاھ ياشلىقىم،
نەلەرگە كەتتىڭ قول سېلىپ.
ھەر قانچە دەشەنم ئاز ماڭا،
دۆشكەلدى ئەقلىم كېلىپ.

قويدى بۇ ھەسرەتكە مېنى
بەغباشلىقىم، بىخۇدلۇقۇم.
كەلدى بۈگۈن قەھرىم بىلەن
بۇ ئىللىتىمنى سوتلىغۇم.

ئاچچىق پۇشايماندىن بۆلەك،
تاتلىق تەسەللا يوق ماڭا.
ئالسا ساۋاق مەندىن بالام،
بەلكىم بولار بايلىق ئاڭا.

1985-يىلى ئاپرېل.

ئۇلارنىڭ ئىچىدە بىر قىسىمىنى

ئانا تىلىم

ئانا تىلىم،
مۇھەببەت بابدا چەكسىز يېقىملىق،
جىلۋىدار تىلىم.

نەپرەت بابدا شۇنچە شىددەتلىك،
زۇلپىقار تىلىم. سالماق زۇلۇم رايونىمىزدا
مىللىتىمىزنى،
خىسلىتىمىزنى،
ئىززىتىمىزنى مەن بىلەن بىرلىشىۋاتقان،
ساقلاپ كەلگەن تۆھپىكار تىلىم. "بىقىشە"

ئانا تىلىم،
سەن ئاچقان ئەقىل كۆزىمىزنىمۇ.
سەن بىلەن چۈشەندۈك مۇشۇ دۇنيانى
ھەم چۈشەندۈك،
چۈشەندۈردۈك ئۆزىمىزنىمۇ.

سەن بولغاچقا،
ئۇزاق تارىخىمۇ شۇنچىلىك يېقىن.
سەن بولغاچقا،
نەچچە مىڭ يىللىق ئابدۇلەردىن
ياغرايدۇ سادا
چاقىنغاندەك گويىكى چېقىن.
سەن بولغاچقا،

ئالدىمدا ھازىر ھايات ئادەمدەك
شېئىر ئوقۇيدۇ ئاپرىنچۇر تېكىن^①.
سېنىڭ بىلەن
ئالەمشۇمۇل سۆز قىلالدى
ئۇيغۇر بالىسى.
سەندە جەملەنگەن جەۋھەرلەر بىلەن
ئىلىم دۇنياسىنى ھەيرەتكە سالدى
”قەشقەرى“نىڭ ئۇلۇغ قامۇسى.
سېنىڭ جىلۋىدار نەقىشنىڭ بىلەن
يارالدى نەزمىلىك ئىنسانى دەستۇر—
بوۋام يۈسۈپنىڭ بەخت نامىسى^②.

① ئاپرىنچۇر تېكىن—قەدىمقى ئىدىقۇت ئۇيغۇر خانلىقى دەۋرىدە
ئۆتكەن ئۇيغۇر شائىرى.

② بەخت نامى—«قۇتادغۇبىلىك» كۆزدە تۇتۇلدى.

سېنىڭ "فۇسەھا"، "بۇلەغا" لىرىنىڭ^①
سېنى مىسرالارغا تىزىپ ياراتتى
ئۇيغۇرچە غەزەلنىڭ نەمۇنىسىنى.
سېنىڭ بىلەنمۇ
ناۋايى قېزىپ بەخش ئەتتى ئەلگە
ئېسىل مەنىلەرنىڭ خەزىنىسىنى^②،
نامايىش قىلدى يۈكسەك چوققىدا
داستانچىلىق تەنتەنىسىنى.

سەن بولغاچقا
تۇغدى زەلىلىنى يەكەن دىيارى.
(ئۇنىڭ غەزىلىگە تالاي شائىرنىڭ
مۇخەممەس باغلاشقا^③ تۇتتى خۇمارى.)
سەن بولغاچقا،
نەۋبىتى شۇنداق گۈلدەستە تۈزدى،
خۇش بۇيى خوتەن ئىپارى.

① "فۇسەھا" — (تىل ساھەسىدە) گۈزەل ئۇسلۇبقا ئىگە، "بۇ-
لەغا" — توشۇق، كامالەتكە يەتكەن دېگەن مەنىدە. ئەلشىر ناۋايى ئۆز
ۋاقتىدا سەككىز ۋە لۇتقىلارنى "ئۇيغۇر ئىباراتىنىڭ فۇسەھاسى، تۈرك
ئەلفازىنىڭ بۇلەغاسى" دەپ ئاتىغان ئىدى.
② بۇ يەردە ناۋايىنىڭ «خەزائىنۇلمەئانى» ناملىق دىۋانى كۆزدە
تۇتۇلدى.

③ شائىر زەلىلىنىڭ بىر قىسىم غەزەللىرىگە ئۆز دەۋرىدە بىر-
قانچە ئۇيغۇر، ئۆزبېك شائىرلىرى مۇخەممەس باغلىغان.

سەن بولغاچقا، "كەسپ" نامى،
خىرقىتىشنىڭ سولمىدى گۈلى،
قالمىدى سايراشتىن توختاپ بۆلبۈلى،
گۈم بولمىدى گۈمنا مۇنارى،
سەن بولغاچقا،
ماڭدى ئۇلاپ داستان يولنى،
نازىم بلال ھەمدە نىزارى،
مىللەت نامىنى ياڭراتقان "ئۇيغۇر"،
سايرامنىڭ پۇشتى ئارمىيە
مەرىپەتكە ئۈندەپ يۇرتىنى،
يېقىپ جاھالەتكە ئىسيان ئوتىنى،
ئاچتى شېئىرىيەتنىڭ يېڭى بېتىنى،
سەن بولغاچقا،
خاتىجىنىڭ بۆلبۈلى لۇتۇن
كۈيلىدى باھار ئەلچىسى بولۇپ

سەن بولغاچقا،

مىللەت نامىنى ياڭراتقان "ئۇيغۇر"،

سايرامنىڭ پۇشتى ئارمىيە

مەرىپەتكە ئۈندەپ يۇرتىنى،

يېقىپ جاھالەتكە ئىسيان ئوتىنى،

ئاچتى شېئىرىيەتنىڭ يېڭى بېتىنى.

سەن بولغاچقا،

خاتىجىنىڭ بۆلبۈلى لۇتۇن

كۈيلىدى باھار ئەلچىسى بولۇپ

ماركىسىزم ھەقىقىتىنى.

ئەي بىباھا ئانا تىلىمىز،

سەندىن ئاڭلىدۇق

دانالارنىڭ نەسىھىتىنى،

ئەجدادلارنىڭ ۋەسىيىتىنى.

سەن ئارقىلىق چۈشەندۈق ئېنىق
تارىخنىڭ قانۇنى بىشارىتىنى
ۋە ئىنقىلابقا دالالىتىنى.
شۇڭا قوغلىدۇق زۇلمەتنى سۆكۈپ
ۋە سەن بىلەن ئالقىشلار تۆكۈپ،
قۇچتۇق ئازادلىق پاراغىتىنى.

ئانا تىلىم،
ئۆمۈر كۆردۈڭ شۇنچە كۆپ يىل سەن،
بەردىڭ بىزگە نۇرغۇن ئەقىل سەن.
ئەزەلدىن بېرى
قەلبىمىزنىڭ ئەزىز ۋەكىلى ئىدىڭ،
بىز مەۋجۇد ئىكەنمىز
يەنىلا شۇنداق ئەزىز ۋەكىل سەن،
مەۋجۇتلۇقىمىزغا ئەڭ چوڭ دەلىل سەن.
بىز بۈگۈن يېڭى مەنزىلگە ماڭدۇق،
سەنمۇ جەۋھەر ئېلىپ جىمى زۇۋاندىن،
بېيىپ، تېخىمۇ بولغىن ئېسىل سەن!

ئانا تىلىم،
سۆيىمەن سېنى،
سەن ئۆمرۈمنىڭ جېنى-زىنىتى.
ياپىرايدۇ جېنىم،

ئاڭلىسام سېنى باي، ئۆز، پاك پېتى.
قاقشايدۇ جېنىم
يېپىشسا ساڭا مايىمۇن ئىللىتى.
تېخىمۇ ھار كېلىدۇ ماڭا،
تاپسا ئىناۋەت ئورلىپ ساڭا
كاززاپلارنىڭ ئىغۋا-تۆھمىتى،
بىشەملەرنىڭ ھازازۇللۇقى،
ئالدامچىلارنىڭ ساختا ھىممىتى،
ئوغرىلارنىڭ ھارام ئوقىتى.
لېكىن بىز يەنە ئېمىن شۇنىڭغا:
ئىنسانىيەت تاپار كامالەت.
دەيدىغىنىنى ھامان دەپ بولۇپ،
ئۇچۇقىدۇ ئاخىر لەت بولۇپ
ئەقىل ئالدىدا خۇنۇك جاھالەت،
پاكلىق ئالدىدا مەشئۇم قاباھەت.
ئەنە شۇ چاغدا
قىلار تەنتەنە
ئىنسان تىلىدا راۋان لاتاپەت.

ئانا تىلىم،
چىللايدۇ سېنى
تىل دۇنياسىنىڭ بەس-بەس مۇنبىرى.

يىلتىزنىڭ چىڭ سېنىڭ،
زېمىننىڭ مۇنبەت،
مېۋەڭگە تېخىمۇ تولدۇ شەربەت
قانچە پەرۋىش ئەيلىگەنسېرى،
ئۆسكەنسېرى ئەقىل - زوقىمىز،
ئۆچۈپ نادانلىقنىڭ غەلدە - غەشلىرى،
جىلۋىلىنىدۇ سەندە مۇكەممەل
سەممىيەتنىڭ سۈزۈك ساداسى،
پەن ئىپادىسى،
سەنئەت تەسۋىرى . . .
ئاھ، ئۇنداق بولمىسا،
نېمە دېگۈلۈك،
ياراتمىسا تارىخ مۇھەررىرى؟
بۇ بىز ئۈچۈن ئۆلۈم ئەمەسمۇ
ۋە "نەس باستمۇ سېنى" دېمەسمۇ
قەبرىدە تولغىنىپ مەھمۇت قەشقىرى . . .

1985 - يىلى ئاپرېل .

مېنىڭ تەبرىكنامەم

— ئىلى قازاق ئاپتونوم ئوبلاستلىق تۇنجى نۆۋەتلىك
ئەدەبىيات-سەنئەتچىلەر قۇرۇلتىيىغا بېغىشلاپ

چوڭ بولغان شۇ تۇپراقتا مەنمۇ ئاڭلاپ
دولقۇنلۇق ئىلى، ئېرىتىش شاۋقۇنىنى.
زۇلمەتتىن قۇتۇلۇشقا چىراغ قىلغان
ئىسيانكار ناخشىلارنىڭ يالقۇنىنى.

ئۆھ تارتقان مەنمۇ تىڭشاپ كىچىكىمدە
”چىن تۆمۈر باتۇر“ دېگەن ھېكايىنى.
كۆيگەنتىم ئىختىيارسىز قىز جىبەككە،
ئوخشىتىپ مەختۇمخانغا چىرايىنى.

مېنىڭمۇ نەققاش بولغۇم كەلگەن ئىدى
ئارىلاپ شۇ قەدىمىي ئالمالىقنى.
مەردلىككە زوقمەنلىكىم ئاشقان ئىدى،
كۆپ ئاڭلاپ ”ئالپاش“ ھەم ”ئارقالىق“نى.

سۆيۈملۈك "كۆرپەش-بايان" داستانىدىن
مېنىڭمۇ يالقۇنچىغان سۆيگۈ-ئىشقىم.
سادىرنىڭ ناخشىسىنى ئاڭلىغاندا،
كەلگەننى مېتىن بولۇپ سېپىل تەشكىم.

ماڭىمۇ لۇتۇن تىرىك ئۇستاز ئىدى،
قەلبىمدە ئۇنىڭ قاينام ئۇدۇمى بار.
تاڭخارىق ئىلھامىغا ئىلھام قوشقان،
شېئىرىمدا راۋان ۋەزنى-رېتىمى بار.

مەن يۈسۈپ خاس ھاجىپنىڭ ئەۋلادى مەن،
قېنى بار ۋۇجۇدۇمدا نىزارىنىڭ.
ئۇيغۇرنىڭ مۇڭلۇق غەزەل-ناخشىسىدا
كۈيى بار قازاقنىڭمۇ مۇڭ-زارىنىڭ.

بۇ يۇرتتا ھەممە مىللەت مۇڭداش ئىدۇق،
تۇتاشقان ئىدى يۈرەك رىشتىمىزمۇ.
كۈيلىسەك خۇشاللىقنى يا قايغۇنى،
ئۆز ئارا جور بولاتتى ناخشىمىزمۇ.

ئازادلىق ئەكەلدى تەڭ بىزگە شادلىق،
شۇڭلاشقا كۈلمەكتىمىز تەڭ شادلىنىپ.
سەنئەتنىڭ سۈزۈك باھار ئاسمىنىدا
ئۇچماقتا ئىلھامىمىز قاناتلىنىپ.

ئەجدادلار ئۇدۇمغا مىراسخور بىز، قانداق قىلىپ
ئىلھامنىڭ بۇلىقىدۇر ھاياتىمىز. قانداق قىلىپ
قاندىر سۇن شەربەت بولۇپ ئەل قەلبىنى بەك
بەدىئىي ھوسۇلىمىز، ئىجادىمىز.

بار بىزنىڭ ئۆز تىلىمىز، خىسلىتىمىز،
كىم دەيدۇ بىزنى "لايىق پەگاغىلا"؟
ئىجتىھات ھەم ئىجادىي روھ بولسىلا،
تۆر دېگەن يارشىدۇ ھەر كىمگىلا.

1985-يىلى 21-ئاپرېل.

ۋىسال يولىدا

يار ۋىسالى يولىدا يىللار ماڭا بىر كۈنچە يوق،
كەلسمۇ سانسىز مۇشەققەت مەن ئۈچۈن ھېچقانچە يوق.
بارچە قۇشلار سايرىشۇر گۈللەر ئېچىلغان باغ ئارا،
بارچە قۇشنىڭ ئىشتىياقى گۈل ئۈچۈن بۇلبۇلچە يوق.
ناخشا توۋلاپ مەلىڭىزدىن زادى كەتكۈم يوق مېنىڭ،
مەن كەبى بۇلبۇلغا باغدا سىز كەبى گۈل-غۈنچە يوق.
بىباھادۇر سۆيگۈمىز ئەل ئىشقىغا بولغاچ تۇتاش،
ئۇ كۈن ئايرىلغان مۇھەببەتنىڭ باھاسى قىلچە يوق.

1985-يىلى.

ئۇيغۇر قىزى، جەۋلان قىل

ئۇيغۇر قىزى، كۈلگىن قېنىپ،
باقتى كۈلۈپ دەۋران ساڭا.
زوقۇڭچە چۈشكىن بەزمىگە،
كەڭرى بۈگۈن مەيدان ساڭا.

ھۆسنۈڭگە تولدۇڭ شۇنچە سەن،
دەۋرىڭ باھار، گۈل-غۇنچە سەن.
قۇچتۇڭ سائادەت ۋەسلىنى،
ھاكىم ئەمەس ھىجران ساڭا.

كۈن تەپتىدەك مېھرىڭ سېنىڭ،
ئايدىن سۈزۈك چېھرىڭ سېنىڭ.
ھەر تاڭدا چاقناپ ناز بىلەن،
تازىم قىلار چولپان ساڭا.

ياڭراپ زامان شادىيانىسى،
ئۇرغۇپ كۆڭۈل خەندانىسى،

جەۋلانغا چۈشكەن دەپ جورۇپ،
ياغدى چاۋاك-چۇقان ساڭا.

سۈمبۇل چېچىڭنى ئوينىتىپ،
ئوينا پىرىلداپ، قىيغىتىپ.
كۆرگەندە كەكلىك ھەم كېيىك،
قالغاي چوقۇم ھەيران ساڭا.

لەززەت قوشۇپ توي پەيزىگە،
توۋلا مۇقامنى ئەۋجىگە.
ئادەم تۈگۈل، بۈلبۈل كېلىپ،
تەڭكەش قىلار خەندان ساڭا.

كۈيلە ئېلىمىنىڭ بەھرىنى
ھەم جىلۋىلەندۈر پەخرىنى.
بەزمەڭگە مەپتۇن ئاشىقىڭ
دېسۇن: تەسەددۇق جان ساڭا.

جۇش ئۇرسۇن ئەلنىڭ خۇشلۇقى،
دوستلارغا ئىللىق دوستلۇقى.
ئېيتسۇن كۆڭۈلدىن ئاپىرىن
كەلگەن جىمى مېھمان ساڭا.

جەۋلان قىل، ئەي ئۇيغۇر قىزى،
سەندە خالايتىنىڭ كۆزى.

بېيجىڭ ئۈچۈنمۇ ئىپتىخارلىق بولغاندا
ياراشقىنى جەۋلان ساڭا. ئۇ - ئاۋۇل رەھبەر

جەۋلان قىل، ئەي ئۇيغۇر قىزى، ئاھىدە
تەييار ساڭا شائىر سۆزى: *بۇ يىلى ئۇيغۇر قىزى*
مىسراغا ئۈنچە - دۇر تىزىپ، *بۇ يىلى ئۇيغۇر قىزى*
تەقدىم قىلاي مارجان ساڭا. *بۇ يىلى ئۇيغۇر قىزى*

1985 - يىلى سېنتەبىر .

بايرىمىڭنى تەبرىكلەيمەن، مۇئەللىم

سۆيۈملۈك مۇئەللىم، مەيدەڭنى
تەبرىك گۈلدەستىسى چۈمكەپتۇ.
تۈنۈگۈن ئۈمچەيگەن لېۋىڭگە
بۈگۈن خۇش تەبەسسۇم يۈگرەپتۇ.

كۆردۈم مەن، بايرىمىڭ پەيزىدىن
ئېلىمىنىڭ ئىلىمگە زوقىنى.
ئاڭلاندى ناخشىدەك يېقىملىق
دولقۇنلۇق ئالقىشلار شاۋقۇنى.

لايىق سەن ئەڭ يۈكسەك ھۆرمەتكە،
ھەقىلىق سەن ئەڭ ياڭراق ئالقىشقا.
تاپتۇق بىز، تاپمىز ئەجرىڭدىن
لاياقەت، ئىقتىدار ھەر ئىشقا.

سېنىڭدەك تۆھپىكار باغۋەنسىز
ئېچىلماس مەرىپەت گۈللىرى.

سېنىڭسىز نېمە دەرد سالماق
ئەل-يۇرتقا جاھالەت سەللىرى.

سېنىڭسىز ئويلايمىز (غەلتە)
قۇدۇقنىڭ ئاغزىچە دۇنيا دەپ،
سېنىڭسىز توۋلايمىز (كۈلكىلىك)
سايراشتىن ھاڭغراشنى ئەلا دەپ.

سېنىڭسىز ئوچۇق كۆز قارىغۇ بىز،
سېنىڭسىز غەپلەتكە بەندە بىز.
سېنىڭسىز بېيىماس روھىمىز،
سېنىڭسىز تىكلەنمەس قەددىمىز.

سېنىڭسىز يورۇماس دىلىمىز،
سېنىڭسىز ئۇزارماس تىلىمىز.
سېنىڭسىز يوق پارلاق پەللىمىز،
سېنىڭسىز يوق راۋان يولىمىز.

خارلانساڭ سەن نەدە ھەم قاچان،
خارايدۇر شۇ ماكان، شۇ زامان.
سەن ئامان، شادىمان بولمىساڭ،
بولامدۇ ئەل ئامان، شادىمان؟

ئېسىمدە ھېلىمۇ شۇ پېتى،
ئاھ، سېنىڭ خارلانغان چاغلىرىڭ.

ئۇنتۇلماس پالاكەت ئۇنىڭنى
دەپسەندە بولغاندا باغلىرىڭ.

قالدىغۇ تارىختا داغ بولۇپ
پالاكەت پۈتۈلگەن ۋاراقلار.
يەتكۈزدى تېخىمۇ قەدرىڭگە
شۇ ئاچچىق، ھەسرەتلىك ساۋاقلار.

بۈگۈن لەت بولغاچقا جاھالەت،
قوغلاندى مەرىپەت دۈشمىنى.
قايتىدىن ياشىنىدى ۋەتەندە
جانىجان ئىلىم-پەن گۈلشىنى.

جانلاندىڭ سەن، ئەلمۇ جانلاندى،
كەلگەچكە ئىلىم-پەن باھارى.
نامىڭغا ئاتالغان بۇ بايرام
تارىخنىڭ قانۇنىي قارارى.

يۇيالماس ھېچ كىشى ھېچقاچان
ئىلىمنى خارلىغان گۇناھنى.
كىم ساڭا ھاقارەت ياغدۇرسا،
تۇتۇلماي قالمايدۇ زۇۋانى.

گەر بالام لەۋزىڭنى ئالمىسا،
يوق مېنىڭ ئۇنىڭدەك پەرزەندىم.

گەر ساڭا كىم سالام بەرمىسە،
ئۇ ئادەم بولسىمۇ يىرگەندىم.

مۇنبەرگە چىققانلار كىم بولسۇن،
ئۇلارنى شۇنداقمۇ سىنايمەن:
سەن كەلسەڭ ئورنىدىن تۇرمىسا،
قانداقمۇ ئىنسان دەپ سانايمەن.

سالدىڭ سەن شېئىرىيەت ئىشقىنى
ھەم سۇندۇڭ ئىلھامبەخش جام ماڭا.
شۆھرەتتىن غادايسام ئالدىڭدا،
ھارامدۇر شائىرلىق نام ماڭا.

دۇنياغا كەلدى ھەر ئۇلۇغلار،
سەن بارلىق ئۇلۇغدىن ئۇلۇغ سەن.
ئاسماندا ئەڭ يورۇق كۈن بولسا،
زېمىندە سەنلا ئەڭ يورۇق سەن.

تۆھپىسى ئۆلمەسلەر سەپ تۈزسە،
ساڭا ئەڭ لايىقدۇر باش ئورۇن.
ئۆلمەسلەر نامزادى تۈزۈلسە،
يېزىلغاي نامىڭمۇ ئەڭ بۇرۇن.

ئورتاق سەن جىمى شان-شەرەپكە،
ئەجرىڭ بار ئۇتۇقنىڭ بەرىدە.

ياشاشقا لايىق سەن ھەمىشە
جاي ئېلىپ قەلبىمىز تۆرىدە.

تەبرىكلەپ كەلدىم مەن تويۇڭنى،
ئەسسالام، ئەي ئۇلۇغ تۆھپىكار!
شۇ نەزمەم سوۋغاتقا يارسا،
بۇ ماڭا ئەڭ ياخشى ئىپتىخار.

1985-يىلى ئاۋغۇست، سېنتەبىر.

گىلەمچى قىزغا

جان سىرىمنى ئەمدى ئېيتاي مەن ساڭا،
مەن پۈتۈن ئىشقىم بىلەن زوقمەن ساڭا.
سەن ياراشقان دەستىگاھقا شۇنچە خوپ،
دەستىگاھمۇ ھۆسن بەخش ئەتكەن ساڭا.
لەۋلىرىڭ غۇنچە گويا، مەڭزىڭ ئانار،
قىپتۇ پەرۋىش ئۆزگىچە باغۋەن ساڭا.
كۆزلىرىڭ ئاھۇ، قارا زۇلپىڭ ئىپار،
سىڭدۈرۈپتۇ پەيزىنى خوتەن ساڭا.
قىلدى جەۋلان قوللىرىڭدىن مۆجىزە،
بوپتۇ ئادەت بۇ ئۇدۇملۇق پەن ساڭا.
تۇرغىنىڭدا سەن توقۇپ گۈللۈك گىلەم،
مەھلىيا بولغاي كۈلۈپ گۈلشەن ساڭا.
بىر قاراپ بۇلبۇلغا ئايلاندىم شۇ ئان،
ئاشۇ گۈلنى ئوخشىتىپ ئەينەن ساڭا.
كىم گىلەمدىن پەيز ئېلىشنى خالىسا،
ئىلتىماس قىلغاي كېلىپ جەزمەن ساڭا.
ئاشتى ئەجرىڭدىن سارايلار قىممىتى،

چۈشمىگەچكە مۈشكۈلى ئەرزەن ساڭا.
 سەن گويا دولقۇن يېرىپ ئۈزگەن قېيىق،
 دەستىگاھىڭ جىلۋىدار يەلگەن ساڭا.
 شان-شەرەپنىڭ ساھىلى تەزىم قىلىپ،
 ئەل غۇرۇرلاندى بولۇپ خۇرسەن ساڭا.
 ئاز ئەمەستۇ مۆجىزەڭ مەپتۇنلىرى،
 بارمىدۇ مەندەك كۆڭۈل بەرگەن ساڭا.
 بولما ھەيران چۆڭلەپ يۈرسەم سېنى،
 خالىساڭ شاگىرت بولاي دەيمەن ساڭا.

1985-يىلى سېنتەبىر.

قۇيغىنا، ساقى، ماڭا گۈلگۈن شاراپ،
مەن ئۇنى قويماي ئىچەي تامشىپ، شوراپ.
”گۈپ“ قىلىپ شۇنداق ئىچەيكى زوق بىلەن،
ئىچ-ئىچىمگە لەززىتى كەتسۇن تاراپ.
شۇنچە ياخشى، قانچە تېز قۇيساڭ ئۇنى،
ھەممىدىن مەن ئىنتىزار بەك ئالدىراپ.
بار جاۋابىم ”بۇ شارابقا نە ئۈچۈن
مۇنچە تەشنا“ دەپ بىراۋ قالسا سوراپ.
چۈنكى بايراملىق ئىكەن بۇ، شىشى-
بويىغا ئاپتۇ قىزىل لېنتا ئوراپ.
بۇ شارابنىڭ تەم، ھىدى بەك ئۆزگىچە،
خېلى يەرلەردىن سېزىپ كەلدىم پۇراپ.
مەن ئۆزۈم شۇنداق شارابنىڭ ئاشىقى،
قانچە يىل ھىجرىدە يۈردۈم قاغىراپ.
كەلسە دەريا بويىغا تەشنا كىشى،
سۇغا ئىنتىلمەي تۇرالامدۇ قاراپ.
ساقىيا، قەستەن كېچىكتىم بەزمىگە،
كەينى-كەينىدىن ماڭا سال ئىشتىراپ.

1985-يىلى ئۆكتەبىر.

بىر ئاق قۇ قونۇپتۇ جۇجياڭ بويغا

1985-يىلى گۇاڭجۇ شەھىرىدە—جۇجياڭ دەرياسى بويىدا ئاجايىپ ھەشەمەتلىك ”ئاق قۇ“ مېھمانخانىسى قەد كۆتۈرۈپتۇ. ئۇ دۇنيا بويىچە ئەڭ ئېسىل مېھمانخانىدە. لارنىڭ بىرى ھېسابلىنىدىكەن. مەنمۇ ئۇنىڭ مېھمانى بولدۇم.

بىر ئاق قۇ قونۇپتۇ جۇجياڭ بويغا،
بېشىنى بۇلۇت ئارا كۆردۈم كۈندۈزى.
ئاخشىمى قارساڭ،
نۇردىن ياسلىپ،
ئاسمانغا تىرەلگەن تۇۋرۇكنىڭ ئۆزى.
ھەممە ئادەم دەيدىكەن ئۇنى:
گويا ئېچىلغان ياڭچېڭنىڭ كۆزى^①.

* * *

ياڭچېڭ— گۇاڭجۇ شەھىرىنىڭ قەدىمىي ئىسمى.

بىر ئاق قۇ قونۇپتۇ جۇجياڭ بويغا،
قوينى بىر شەھەر،
قەسىرگە تولغان،
سانىيالىمدىم سانى قانچىلىك.
بېغىدا كەۋسەر شاقىراتمىسى،
چاچرىتار ئۈنچە،
نەغمىسىگە بۆلبۇل قىلار كۈنچىلىك.
شۇنچە ئېسىل نازۇ نېمىتى،
ئېسىلىقتا ئۇنىڭ قىممىتى،
تاپالىمدىم زادى كەمچىلىك.
مەن بېھىشنى كۆرۈپ باقمىغان،
بېھىش بولسىمۇ بولار شۇنچىلىك.

بىر ئاق قۇ قونۇپتۇ جۇجياڭ بويغا،
قوينى ئۇنىڭ باھار دائىمى.
كۆرىدىكەن سەن دۇنيانى بۇندا،
بۇ گويىكى بىر جاھانناما.
سۇدىن چىقتىمۇ،
كۆكتىن چۈشتىمۇ؟
ياق،

ئۇ ئىسلاھات ئاتلىق مۆجىزات—
كارامىتىدىن تۆرەلگەن ھۇما.

* * *

ئەي ئىسلاھات شامىلى،
 قۇتلۇق شامال سەن،
 سېنىڭ پەرۋازىڭ بىز ئۈچۈن نامەت.
 سەن بىلەن ئېلىم
 كۆتۈرمەكتە باشقىدىن قامەت.
 يائىرا،
 تېخىمۇ يايغىن كەڭ قانات،
 كۆرسەت يەنىمۇ يېڭى كارامەت.
 پەرۋازىڭ پەيزىدىن
 تۈمەنلەپ ئاق قۇ،
 قونۇپ ۋەتەننىڭ ھەممە يېرىگە،
 جەۋلان قىلسۇن يېڭى قىياپەت.

1985-يىلى نوپۇس، گۇاڭجۇ.

دەستىداق رەتتە زىننەتتە
رەتتە زىننەتتە رەتتە زىننەتتە
رەتتە زىننەتتە رەتتە زىننەتتە
رەتتە زىننەتتە رەتتە زىننەتتە

گۈل ئارا

گۈلچىلىك
مەيداندا سەيلە قىلىپ، گۈلگە
بولغان ئىشتىياق دەم تېخىمۇ
ئاشتى.

بولدى زوقۇمنىڭ بۇ جاي بىر مەنزىلى،
باغقا كىردىم ئايلىنىپ گۈل كۆرگىلى.
كىردىمۇ، كۆزۈم قاماشتى گۈل ئارا،
بۇندا گۈلنىڭ بار ئىكەن ئۈچ يۈز خىلى.
ھۆسننى كۆز-كۆز قىلار بىر-بىرىگە،
بىر-بىرىنى مەست قىلار بۇ باغ گۈلى.
شېئىرىيەت تولغان ئۇنىڭ ھەر بەرگىگە،
نە قەدەر تاغىساق گۈزەللىكىنىڭ تىلى.
ھىدى مەست قىلدى مېنى ئالغاچ نەپەس،
بارمۇ مەستلىكىنىڭ بۇنىڭدىن ئەۋزىلى.
گۈل بىلەن ئۈلپە تىلىشىپ ئۆتكەن مەنۇت
ھەر ئۆمۈرنىڭ خۇددى ياشلىق مەزگىلى.
شۇندا كۆڭلۈم تۆكتى كۈي بىئىختىيار،
سايىرىغاندەك گۈلنى كۆرسە بۇلبۇلى.

يۆتكىدىم گۈلدىن كۆزۈمنى گۈلچىگە،
 قول ئۇزاتتىم ئاپىرىن ياغدۇرغىلى.
 شۇندا سېزىلدى جىمى گۈلدىن گۈزەل
 گۈلچىنىڭ يايىراپ ماڭا سۇنغان قولى.

1985-يىلى نوپا، جۇڭشەن.

گۈيشەن

گۈيشەن (دالچىن تېغى) ئارىلىدىكى
بېلىقچىلار بېيشقا باشلاپتۇ.

”گۈيشەن“ دەپ ئاتالغان بۇ تاغلىق ئارال
”ئەخلەت قۇيرۇقى“ دەپ نام ئالغان بۇرۇن.
شياڭگاڭ ھەم ئاۋمېنىڭ ئەخلەت-لاتقىسى
ئېقىپ شۇ ئەتراپتىن ئالغاچقا ئورۇن.

ئۆتەتتى بېلىقچى تىرىكچىلىكى
يامغۇرلار ئاستىدا،

دېڭىز ئۈستىدە،
ھالال تۇرمۇش بۇندا دەككە-دۈككىدە،
قاراقچى چېرىك ھەم بوران دەستىدە.
بىر چاغ...

كەلدى ”گۈيشەن“ ناملىق بىر كېمە،
قادالدى ئارالغا ئازادلىق تۇغى.
قۇربانلار قېنىدىن خوشبۇي گۈل ئۈنۈپ،
”گۈيشەن“ گە ئايلاندى ئەخلەت قۇيرۇقى.

پىشقەدەم شۇجى سۆزلىدى تەمكىن:
"ئازادلىق باھارى كەلمىگەن ئاسان.
ئەپسۇس، ئۇزۇن ئۆتمەي سولاشتۇق يەنە،
ئويلىماي، چاغلىماي ئېسىپ داشقازان..."

ئۇ كەلگەن بىر چاغدا گۈيشەنگە چۈشۈپ،
دالچىغا ئايلانغان ئۇنىڭمۇ قېنى.
شۇڭا ئازادلىقنىڭ ئەلچىسى بىلىپ،
بېشىدا كۆتۈرگەن بۇ ئارال ئۇنى.

ئۇ پەيدا بولغاندا ئىككىنچى قېتىم،
"داجەي" شامىلىنى ئەكەلگەن باشلاپ.

گۈيشەنمۇ سەتلىشىپ،

ياشلار بىر-بىرلەپ

قاچقىلى تۇرغان يۇرتىنى تاشلاپ.

ئۇ پەيدا بولغاندا ئۈچىنچى قېتىم،

جىلۋىلەندى بۇندا يېڭى كەيپىيات.

بېلىقچى قەۋەتلىك بىناغا كىردى،

كۆز توق ھەم كۆڭۈل توق ئۆتمەكتە ھايات.

بىر چاغدا جاپادىن قېچىپ كەتكەنلەر

ئەمدى بۇ يان قاراپ ئېقىۋاتىدۇ.

بۇ يۇرتتىن ئادەمنى قاچۇرغان جاپا
ئەمدى ئۆزى قېچىپ كېتىۋاتىدۇ.

ھەشەملىك كېمىگە چۈشكەن ئەجنەبىي
سەسكىنىپ ئۆتەتتى بۇرۇن بۇ يەردىن،
قاراڭ، ئەمدى سالام بېرىپ چۈشىدۇ
كەلگەندە نەپ ئېلىپ ھەربىر سەپەردىن.

شۇڭا دەيدۇ شۇجى: ئەمدىكى گېپىم
گۈيشەنلىك قەلبىگە يېقىۋاتىدۇ.
ئىسلاھات قۇتقۇزدى مېنى تەندىن،
ھاردۇقۇمۇ ئوبدان چىقىۋاتىدۇ.

1985-يىلى نوياىبر، جۇخەي-شېنجىن.

ئەي كۆڭۈل، كەڭ تۆت ئۆزۈڭنى

ئەي كۆڭۈل، كەڭ تۆت ئۆزۈڭنى، ياقمىغاي تارلىق ساڭا،
قانچە كەڭ بولساڭ يىغىلغاي شۇنچە دىلدارلىق ساڭا.
بىپايان دەيمىز جاھاننى، ئاز ئەمەس تار يەرلىرى،
بولمىسا شۇ تارلىقى يەتكەيمۇ دىشۋارلىق ساڭا.
بىۋاپالىق زەربىدىن سۆكمە جاھاننى بىر يولى،
تېتىماس بۇ زەربىسىز شېرىن ۋاپادارلىق ساڭا.
قانچە كەڭ بولساڭ ئۆزۈڭ، قالماس ھەسەتكە سەندە جاي،
گەر ھەسەت ئالسا ئورۇن، يوق ياخشى ھەمكارلىق ساڭا.
ساختىپەزنىڭ مەرتىۋە، ئۇنۋانغا قىلما ھەۋەس،
بولسا يات تاشلاندى ئەخلەتكە ھەۋەسكارلىق ساڭا.
قىلمىغىن پەس تۆردىكى ئورنۇڭنى سەن، ئەجرىڭنى بىل،
ھەر ئەمەلدارلىقتىن ئەۋزەلدۇر جاۋابكارلىق ساڭا.
ئەل ئۈچۈن تارتقان زىياننى شۈبھىسىز دۆلەت سانا،
كەلتۈرەلمەس خار-زارلىق بۇ چىقىمدارلىق ساڭا.
خۇشلۇقۇڭدا تەنگە سىغماي قالما، دەردتە قورۇلۇپ،
زادى كەڭ بولساڭلا ھامىيدۇر ئۈمىدۋارلىق ساڭا.
1985-يىلى دېكابىر.

زۇغۇيلار توغرىسىدا

1

سۆزۈڭنى خۇش تەبەسسۇم ئىچرە باشلايسەن
ۋە يا مۇڭداش بولۇپ كۆزۈڭنى ياشلايسەن.
ساڭا لازىم قۇلاق سالغۇچىنىڭ كەيپى،
تومۇر تۇتقاچ ئۇنىڭ قەلبىنى تىڭشاپسەن.
ئېرىپ كەتسە، ئاڭا ئامراقلىقنىڭ ئۇرغۇپ،
ئېغىزدا بارچە مېھرىڭنى بېغىشلايسەن.
شۇ ئەجرىڭگە ئۆزۈڭنى داڭلىتىپ ھەمدە
رەقىبىڭنى ئۇنىڭ مۇشتىدا مۇشتلايسەن.
سېزىپ قەستىڭنى، رەت قىلسا بولۇشماقنى،
ئۇنىڭدىنمۇ ئېۋەن ئىزدەپ شاپاشلايسەن.
مۇبادا بىر ئېۋەن تاپساڭ، قوشۇپ ئوننى،
دەلىل نەق دەپ، "شەرىئەت" كە دۇرۇسلايسەن.
بىرەر ئەر باققا دۈشمەن كۆرسىتىپ، ئاندىن
ئېلىپ دەستەك، ئۇنىڭغا ئورا راسلايسەن.
ئەقىللىق بولسا ئەر باب، سەن ئۈسۈپ مىخقا،
ئىچىڭ ئۆرتەنسە دەردىتىن، كىمگە قاقشاپسەن؟

كېچە شىلتىپ قولىڭنى، باشقا مىنگەنتىڭ،
بۈگۈن نېچۈن بېشىڭنى مۇنچە قاشلايسەن؟
مۇخالىپلارنى سەن ھايۋانغا ئوخشاتقان،
ئۆزۈڭ زادى نېچۈك مەخلۇققا ئوخشايسەن؟

2

تىرىق ئاستىدىن كولاپ مەينەت تېپىپ،
باشقىلاردىن زورمۇزور ئىللەت تېپىپ،
پىتىنخورلۇقنى ھۈنەر قىلىدىڭ، گويا
ئالغىنىڭدەك بىباھا ھېكمەت تېپىپ.
پىتنە بازاردا جىق ئالدىڭ ھايان،
چوڭ خېرىدارلىق بولۇپ، بەرىكەت تېپىپ.
ئۈزدى كېمەڭمۇ تەۋەككۈل بەھرىدە،
”سول“ شامالغا ماسلىشىپ، رىغبەت تېپىپ.
بىگۇناھلار يۇتسا دەستىڭدىن زوقۇم،
سەن بۇنىڭدىن ياپىرىدىڭ لەززەت تېپىپ.
بولدى سەندىن پىتنە دوكاسى رىزا،
سەنمۇ كېرىلىدىڭ مەدەت، ھۆرمەت تېپىپ.
”سول“ شامال پەسكويغا چۈشكەن چاغدىمۇ،
سەن پېتىڭدىن چۈشمىدىڭ پۇرسەت تېپىپ.
قانچە دوكا سىندى، لېكىن سەن يەنە
قۇتىرىدىڭ ئالغاج يېڭى چوپقەت تېپىپ.
خەلق ئالەم نەپرىتى كار قىلمىدى،
ئالمدىڭ بۇندىن بۆلەك خىزمەت تېپىپ.

ئۈلگۈرەلمەيسەن پۇشايمانغا چوقۇم،
شۇ پېتى ماڭساڭ رەزىل قىسمەت تېپىپ.
سۈرىتىڭنى سىزغىنىمىدىن مۇددىئا:
ئالسا بۇندىن باشقىلار ئىبىرەت تېپىپ.

3

يېيىپ جىڭ ماركىلىق، يالغان تاۋارنى،
قارا ئىغۋاغا نام ئەيلەپ ئىپارنى،
ئۈزۈڭچە باي بولۇپ قالغان چېغىڭ بار،
ئېلىپ ئىلكىڭگە بەش كۈنلۈك بازارنى.
سېنى دەرمىش تېخى چوڭ شەيخۇ دەرۋىش،
تىمىقلاپ ياقلاپ يۈرسەڭ مازارنى.
(بىلىپ-بىلمەي تاۋاپ قىلغۇچى ئازمۇ،
تۈزەيدۇ دەپ ھېسابلاپ ئىش بۇزارنى).
ئۇيالىماي تۆھپىكار توندا تەرلەپ،
يامانلاپ داغدا قويدۇڭ تۆھپىكارنى.
ساقاڭ ئالچۇ ھامان، ھېچبىر قىمارۋاز
سېنىڭدەك ئوينىيالماس بۇ قىمارنى.
جېنىڭ ئونمۇ سېنىڭ، چەكسىزمۇ ئەقلىڭ،
قەيەردىن تاپتىڭ، ئەي، بۇ ئىقتىدارنى؟
“تادان تۈلكە ئىلىنغاي تۇمشۇقىدىن”
دېگەن ھېكمەتكە بەرمەي ئېتىبارنى،
شاپاشلاپ، ئاخىرى قان يىغلىغايىسەن،
كۈلەر ئاڭلاپ كىشى بۇ نالە-زارنى.

ئاچاي بىر سۆز، زۇغۇي دوستۇم، رەزىللىك خاتىرە ئىدىن،
كى ۋىجدان ھەققىدە تاپقان "ئىجادىي پەلسەپە" ئىدىن.
راۋاندۇر سۆھبەتنىڭ يالغۇز كىشىنى ئالدىغاندا،
قايار سۆھبەتدەشنىڭ كاللىسى ماز سەپسەتە ئىدىن.
سېنىڭچە يوق ئىشىش ۋىجدان، قۇرۇق گەپمىش دىيانەت،
بۇنىڭغا نەچچە ئىسپات كەلتۈرەرسەن تەجرىبە ئىدىن.
لەئىن شەيتان ئىكەنسەن خۇش تەبەسسۇمغا مۆكۈنگەن،
ئۇدۇم ئوخشايدۇ مەككارلىق زاكاڭدىن ھەم چىنە ئىدىن.
ئاۋايلاپ مۇڭدشارسەن ئىككى-ئۈچ ئادەم بىلەن گاھ،
سۆز ئاچمايسەنكى ۋىجدانغا تۈكۈرگەن ئەڭگىمە ئىدىن.
نومۇسنىڭ يىلتىزى ۋىجدان، ئۇنىڭسىزمۇ ھايات سەن،
شۇڭا بولساڭمۇ رەسۋا، تامچە تەر چىنقىماس چېكە ئىدىن.

1985-1986-يىللار.

كەچمىگىن، دوستۇم، سەممىيەتتىن

كەچمىگىن، دوستۇم، سەممىيەتتىن،
قويسىمۇ سېنى كەمبەغەل قىلىپ.
بىراق ئاشدۇ كۆڭۈل بايلىقىڭ،
ئاسرىغىن ئۇنى جېنىڭدەك بىلىپ.
ئۇنىڭسىز سېنىڭ تويمايدۇ كۆزۈڭ،
رەسۋا قىلىدۇ ھەر كويغا سېلىپ.

كەچمىگىن، دوستۇم، سەممىيەتتىن،
مەرۇم قىلىسىمۇ مەنسەپ-ئەمەلدىن.
ئۇنىڭسىز زەرباب بولسىمۇ تونۇڭ،
بەربىر، لەنەت ياغىدۇ ئەلدىن.
ھامان يۈكسەك مەرتىۋەڭ سېنىڭ،
ئورۇن بەرسىلا خەلقىڭ كۆڭۈلدىن.

كەچمىگىن، دوستۇم، سەممىيەتتىن،
قويسىمۇ سېنى ئەخمەق كۆرسىتىپ.
ئۇنىڭسىز ئاقىل بولساڭ، ئۆزۈڭنى

دېتسىز مەخلۇققا قويسەن چېتىپ .
پەرق ئېتەلمەي يولۇڭنى ھامان ،
قالسەن چوقۇم پاتقاققا پېتىپ .

كەچمىگىن ، دوستۇم ، سەممىيەتتىن ،
يۈز ئۆرۈتسىمۇ يارىڭنى سەندىن .
سۆيگۈ بېغىڭ ئادالىنىدۇ ،
قۇتۇلسەن زەھەر تىكەندىن .
سۆيگۈ ئىزدەيدۇ سەممىيەتنى ،
بۇلبۇل بەھرىمەن خۇشبۇي چىمەندىن .

كەچمىگىن ، دوستۇم ، سەممىيەتتىن ،
تۇتۇپ بەرسىمۇ خەنجەرگە سېنى .
ئۇنىڭسىز ھايات نېمىگە لازىم ،
ئۇنىڭسىز شەرەپ تاپتى كىم ، قېنى ؟
جان قەدىرلىك ۋىجدان بىلەنلا ،
سەممىيەت ۋىجداننىڭ جېنى .

1986-يىل .

ئانام قۇچاقلدى "ئانام" دەپ مېنى

سابق سوۋېت ئىتتىپاقىدا ئولتۇراق-
لىشىپ قالغان ئانام بىلەن 24 يىلدىن
كېيىن كۆرۈشتۈم.

مەن بۇ ياقتا،
ئانام ئۇ ياقتا،
ئارىدىن بىر ئەر ئۆمرى ئۆتۈپتۇ.
مەن ئۇنى ھەر دەم سېغىنغىنىمدەك،
ئۇمۇ ھەر دەم مېنى كۈتۈپتۇ.

ئايانغلىشىپ ھىجران تۈنلىرى،
چاقىندى تاغدەك ۋىسال جۇلاسى.
شۇنداق ئىكەن تارىخ تەقدىرى،
قوبۇل بولۇپتۇ ئانا دۇئاسى.

يېتىپ كەلگەن دىدار پەيتىدە،
ئانام ئالدىغا كىردىم سالام دەپ.

مەن "ئانا" دەپ باغرىمغا باسام،
ئۇمۇ باغرىغا باستى "ئانام" دەپ.
(بالىسىنىمۇ "ئانام" دەپ ئاتاپ،
سۆيۈنىدۇ ئەزەلدىن ئۇيغۇر.
"ئانا" بىر ئىسىم بولسىمۇ، بىراق
مەنىسى ئۇلۇغ،
مەزمۇنى چوڭقۇر).

ئانا مېھرى كۆيدۈردى بىزنى،
ئانا مېھرى قۇچتۇردى بىزنى.
ئانا مېھرى سۆيدۈردى بىزنى،
ئانا مېھرى باشقۇردى بىزنى.

"ئانا" دېيىش ئاندىن قالغان،
"ئانا" دېيىشنى ئانا ئۆگەتكەن.
ھەر ئىككىمىزنىڭ ئانىسى بىرلا،
شۇ ئەمەسمۇ بىزنى كىنەتكەن.

1986-يىلى فېۋرال، ئالمۇتا.

ناۋايى ھەيكىلى ئالدىدا

تاشكەنت شەھرىدە،
ناۋايى ھەيكىلى ئالدىغا كېلىپ،
ئېھتىرام بىلەن بېشىمنى ئېگىپ
ۋە قەدىناسلارچە تۇرسام تىكىلىپ؛
كىمدۇر بىرى:

— بۇ ئۇلۇغ زات بىلەن قانداق تونۇش سىز؟ —
دەپ سوئال قويدى تەئەججۈپلىنىپ.

ھەيران بولۇپ بۇ سوئالغا مەنمۇ،
جاۋاب بەردىم:
— گەپمىكەن “قانداق تونۇش...” دېگەنمۇ،
مەن پەرھاتنىڭ يۇرتىدىن كەلدىم،
ناۋايى ياشايدۇ پەرھات بىلەنمۇ.

1986-يىلى 15-مارت، تاشكەنت.

مۇھەببەتتىكى ۋاقىت ھېسابى

بىر ئايىنى ئادەتتە ئوتتۇز كۈن دەيمىز،
دېمەك، كۈندىن ئاي ئوتتۇز ھەسسە جىق.
بۇ، كالىندارغا تەئەللۇق مەنتىق.
لېكىن، مۇھەببەتتە بار شۇنداق بىر ھېساب؛
ھېجرانلىقتا
سېغىنىش كۈنلىرى ئايلاردىن ئۇزاق،
ۋاقىت بەكمۇ ئۆتىدۇ ئاستا.
ئەمما ۋىسال پەيتىدە
ۋاقىت نەقەدەر ئۆتىدۇ ئىتتىك،
ئېيى ئۇنىڭ كۈندىنىمۇ قىسقا.

1986-يىلى مارت، ئالمۇتا.

سالام توشۇيمەن

“سالامچى بولساڭ يۇقىرى ئۆت!”

— ئاتلار سۆزى

سالام ئېلىپ ماڭمەن،

سالام ئېلىپ يانمەن.

مەن شۇنداق ھارۋىكەش،

گەپ توشۇمايمەن،

سالام توشۇيمەن.

مېنىڭ ھارۋام گەپ كۆتۈرەلمەيدۇ،

سالامنىڭ بولسا خالغانچە بەر،

ئېغىر كۆرمەيمەن،

ھەقىمۇ ئالمايمەن.

دوستلارغا دوستلارنىڭ سالاملىرىنى

يەتكۈزەلسەم،

لەززەتلىك نەپەس ئېلىپ “ئۇھ” دەيمەن.

1986-يىلى 25-مارت، ئالمۇتا.

دوستۇمغا

ئاڭلىدىم مەنمۇ يېقىندا چۈشتى دەپ يارلىق ساڭا،
كەپتۇ ئەل ئارزۇسىدىن بۇ چوڭ ئەمەلدارلىق ساڭا.
ئىككىمىز بىر چاغدا بىللە پادا باققان دوست ئىدۇق،
بىر گېپىم بار، دەي، ئېغىر ئالما، بۇ دىلدارلىق ساڭا.
ئۆپچۈرەڭگە ئەمدى مۇھتاجلار كېلەر ھەر ئوي بىلەن،
ھەم كۆپەيگەن ئىلتىپات ئىزدەپ خېرىدارلىق ساڭا.
سەنچىلاپ ھەر نەرسىنى كۆرگەن ئەقىلنىڭ كۆزىدە،
راست بولۇپ كۆرۈنمىسۇن ئېزىتقۇ-مەككارلىق ساڭا.
گال پېتى قالسۇن گېلىڭ، تۇرسۇن ئۇزارماستىن قولۇڭ،
دارىتماس تىل قىسقىلىقىنى بۇ ئۇلۇغۋارلىق ساڭا.
قانچىلار دەسسەپ خۇشامەت كۆۋرۈكىنى، بولدى غەرق،
دەل شۇ يەردە چىققىلى بولمايدىغان يارلىق ساڭا.
قىل ھەزەر، ئالما ئەقىل تۆھمەتچىدىن، كۆيدۈرگىدىن،
كېلىدۇ نەپرەتنى باشلاپ بۇ ئەقىلدارلىق ساڭا.
ئالغىش ئالغان چاغدا قارغىش بارلىقىنى ئۇنتۇما،

بەكمۇ لازىم ئەنە شۇنداق چاغدا ھوشيارلىق ساڭا.
بىلك چاقساقچۇ ياڭاق دېگەن تەمەدىن نېرى مەن،
ھەم غەرەزسىز بۇ سۆزۈم چامىمچە ھەمكارلىق ساڭا.

1986-يىلى 10-ئاپرېل.

ئاگاھ بول، گۈزەل قىز

ئاگاھ بول، گۈزەل قىز، بەغباشلىقىڭغا،
ئەگە ئېلىپ ماڭدى يۈگەنسز رايىڭ.
بوللامدۇ مەنزىل "ھا-ھا" كوچىسى،
ئەسقاتامدۇ مەڭگۈ ساڭا چىرايىڭ.

ئەجەب كىرىپ قاپسەن بېزەپ كوچىغا،
بۇ كوچىدا نېمە قىلسۇن مۇھەببەت.
ھەۋەس ساقىيلىرى شۇنچە كۆپ بۇندا،
ئىچكۈزىدۇ زەھەر، كۆرسىتىپ شەرىپەت.

كۆردۈڭمۇ ھالىنى ئاتا-ئاناڭنىڭ،
تۆت ئادەم بار يەردە تۇرالماس بولدى.
ئايىماي ئۇلارنى ئۆلتۈردۈڭ تىرىك،
بەتخويۇڭ ئۆزۈڭگە قانچە ئاش بولدى؟

بۇ كوچىدا قاتراپ، ئېزىتقۇ قوغلاپ،
بولدۇ يۈرىكىڭ ھامان سەكپارە.
نەسەت ئاڭلىماي كەتتىڭ ئۇزاققا،
بەك ئىچىم ئاغرىيدۇ ساڭا، بىچارە.
ھاڭنى راۋاق قىلىپ كۆرسىتىر ساڭا
ھەۋەس كېچىسىنىڭ پانۇس چىرىغى.
يۈرىكىم تىتىلداپ تىلەيمەن شۇنى:
نېسىپ بولسا ئىدى نومۇس چىرىغى.

1986-يىلى ماي.

بېزە كلىكتە

قەدىمىي ئەقىشلەرگە نەزەر سېلىپ،
كۆزۈمگە ئىشىنەلمەي ھەيران قېلىپ،
غۇرۇردىن قاناتلىنىپ ئۇچتۇم گويا،
مانىچە ماھارەتكە زوقۇم كېلىپ.

زوقلاندىم ئۇچقانسىبىرى ئۆتمۈش سايان،
كۆزۈمگە مۆجىزىلەر بولغاچ ئايان.
بىردىنلا كەلدى سادا زامانەمدىن:
بۇ ياقتا يولنىڭ ئالدى، قايرىل بۇ يان!

كۆردۈمكى نەزەرىمنى بۇ يان بۇراپ،
چۆرەمنى بىر توپ ئۆسمۈر ئاپتۇ ئوراپ.
چۇرقىراپ قايىمۇقتۇرۇپ قويدى مېنى،
كەلگۈسى توغرىسىدا سوئال سوراپ.

سوردى بىرى يېڭى شېئىرىيەتتىن ،
سوردى بىرى رەسىم سەنئىتىدىن ،
سوردى ساماۋى سىر توغرىسىدا ،
سوردى ئېلېكترون ھېكىمىتىدىن .
لەرزىگە چۈشتى مېنىڭ كۆڭلۈم شۇ ئان
چاقماقتەك سوئاللارنىڭ شىددىتىدىن .

زوقۇمنى مەيلى قانچە تارتقان بىلەن ،
قەدىمىي نەقىش ئىزى-بېزەكلىكىم .
كېلەچەك زوقى بېسىپ چۈشتى ئۇنى ،
بولسىدى مېنىڭ ئاڭا كېرەكلىكىم .
ساقالىنى پەش قىلمايمەن ئۆسمۈرلەرگە ،
ئالدىدا بولدى ئايان گۈدەكلىكىم .

1986-يىلى ئۆكتەبىر ، تۇرپان-بېزەكلىك .

مۇقام ئاڭلاپ

ئۇيغۇر پۇشتى مۇقام ئاڭلاپ تۇغۇلغان،
مۇقامغا ئوخشايدۇ ئەللىي كۈيمۇ.
مۇقامسىز مەشرەپكە ئوخشىماس مەشرەپ،
مۇقامسىز قىزىماس ياشلار تويىمۇ.
مۇقام ئاڭلىغاندا بوۋاي-مومىلار،
ياشىرىپ قالغاندەك سېزەر ئۆزىنى.
دېيىشىدۇ: "ئادەم شېھىت كېتەرمىش
مۇقام ئاڭلىغانچە يۇمسا كۆزىنى".

شۈكۈر، مۇقام ئاڭلاپ كەلدىم شۇڭغىچە،
ھاياتىم مۇقامدىن بولمىسۇن جۇدا.
دوستلىرىم، مەن ئۆلسەم، يىغا ئورنىغا
مۇقام بىلەن ماڭا دەڭلار ئەلۋىدا.

سۈر بېسىپ، كۆزۈمنى باشقۇرالمىدىم،
ئەپسۇن ئوقۇدىمۇ كۆزلىرىڭ ماڭا.

ۋاباللىق يەتمەسمۇ ماڭا، ئەي گۈزەل،
ئەشۇ "كۆزى يامان" دېگەن سۆزۈڭدىن.
ئەڭ ياخشىسى، بۇنىڭ سەۋەبىنى سەن
سورىغىن ئۆزۈڭنىڭ جادۇ كۆزۈڭدىن.

قىلمىغىنا گۈلنى خىجالەت

قىسقاچە چىكەڭگە بىر گۈل،
تاپمىغاندەك ھۆسنۈڭ كامالەت،
گۈل چېنىپتۇ ھۆسنۈڭ ئالدىدا،
قىلمىغىنا گۈلنى خىجالەت!

سوغۇق سۇ

سوغۇق سۇ چېچىش دەپ ئاتىغاچقىمۇ
ئەنسىز سوغۇقلارنىڭ سوغۇق دوقىنى.
مەنمۇ بىزار ئىدىم بۇنداق قىلىقتىن،
سوۋۇتىدىكەن دەپ كۆڭۈل زوقىنى.

ئوخشىمىسا قەلبىم ئۇنىڭغا،
 كەلگىنىم يالغان دۇنياغا مېنىڭ.
 1986-يىلى باھار-ياز.

قىزىقلىق تىل سۆزلىرى

قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى

قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى

قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى
 قىزىقلىق تىل سۆزلىرى

ئۇ ئەڭگۈشتەر،
شۇنچە جىلۋىدار،
ئەلا جىمى جابدۇق ئىچىدە.
ساقلىنىدۇ، جىلۋىلىنىدۇ
كۆڭۈل ئاتلىق ساندۇق ئىچىدە.

ئاسراش ئۇنى بۇرچىمىز بىزنىڭ،
بىراق ئۇندىن نېرى ئاشمىساق،
قانداق ياخشى ۋارس بولىمىز،
جەۋھەرلەرگە جەۋھەر قوشمىساق.

1986-يىلى.

ئاق يوللۇق بولۇپ قال يەنە

يېڭى يىل، ئاق يوللۇق بولۇپ قال يەنە

ئاق تونلۇق يېڭى يىل كىرىپ كەلدى ئۆز ئادىتى بىلەن، ئۈچ يۈز ئاتمىشىنچى ئىشىكىنى ئېچىپ. ئاسمان گۈلشىنىدىن چىققان چېغى ئۇ، كەلدى شۇڭا ئاق چېچەك چېچىپ.

يېڭى يىل،

سەن بوۋاي ئەمەس سەن، بەلكى شوخلۇقتىن بوۋايلاردەك ياسانغان بالا. بولمىسا، سەن بىلەن ئاشۇ يىللار پومۇداقلىشىپ ئوينىشاتتىمۇ، تەڭتۇشىدەك كۆرۈپ شۇنچىلا.

شۇ ئويۇننى كۆرگەن چېغىدا
ئاتا-ئانىلار ھاياجانلىنىپ،
”باققىن بالاڭنىڭ ئوينىشىغا. . .“ دەپ،
سېۋەت كۆتۈرۈپ بازار ئايلىنىپ،
قۇتلۇقلاپ كۆرۈشكەن يارانلىرىنى،
قازانغا تۇتۇش قىلىدۇ يېنىپ.

يېڭى يىل كەلگەندە بىزگە ھەر قېتىم،
ئۈمىد دەپتىرىگە پىلان تۈزىمىز.
بەزىدە يىلنى كۈلۈپ ئۆتكۈزدۈق،
بەزىدە سارغايىدى غەمدىن يۈزىمىز.
ئۈنمۈ دەيمىز،
بۈنمۈ دەيمىز،
سەۋەبكار كۆزىمىز،
زامنى ئۆزىمىز.
ئەمدى ماڭمايمىز
تارىخ رايىنىڭ ئەكسىگە قاراپ.
يول تونۇش بولمىسا،
ماڭىمىز ئۇنى ئىلىمىدىن سوراپ.
لېكىن قالمايمىز ھەرگىز كۈلكىگە
مايمۇن كەبى ئۆزگىنى دوراپ.
يىل كېلىپ بىزگە ئاق چېچەك چاچسا،
ئۈزىتىمىز چوقۇم بىز ئۇنى
رەڭمۈرەڭ گۈل-چېچەككە ئوراپ.

ئەر بۇگۈنلا ئىلماس گۈلپادە.

مەرھابا، يېڭى يىل،

سەن ئۈچۈن بۈگۈن

ئۆزىمىزنى چاغلاپ قىلدۇق تەنتەنە.

ئاق تون كىيىپ،

ئاق چېچەك چېچىپ كېلىپسەن چىرايلىق،

شۇنداق ئاق يوللۇق بولۇپ قال يەنە.

1986-يىل يېڭى يىل ھارپىسى.

خۇشبو، ئىلىم، ئىشلىرىمىزنى
بەلبۈپ سەككىز سائەت رېژىمىدە ئۆزىمىز
ئورۇن سىلەن بىلىمىمىزنى رەڭلىك پەلەنچە
بىلىمىمىزنى ئىشلىرىمىزنى پەلەنچە رېژىمىدە

رېژىمىمىزنى ئىشلىرىمىزنى
ئورۇن سىلەن بىلىمىمىزنى رەڭلىك پەلەنچە
بىلىمىمىزنى ئىشلىرىمىزنى پەلەنچە رېژىمىدە

ئۆزۈم شۇنداق ئارزۇ ئىشلىرىمىزنى
ئىشلىرىمىزنى ئىشلىرىمىزنى پەلەنچە رېژىمىدە
ئورۇن سىلەن بىلىمىمىزنى رەڭلىك پەلەنچە
بىلىمىمىزنى ئىشلىرىمىزنى پەلەنچە رېژىمىدە

نورۇزدا كەلگەن ئىلھام

“يىل بېشى نورۇز ئېيى . . .”

— «نورۇزنامە» دىن

ئىللىدى زېمىن،

تەرلىدى زېمىن

نورۇز تەپتىدىن ھارارەت ئېمىپ.

توزۇپ ئۇنىڭ ئاق يېپىنچىسى،

كەتتى ئۇچۇپ بۇلۇتقا سىڭىپ.

دېھقان “شۈكۈر” دەپ ساقال سىيپىدى

ئىچىپ بولۇپ نورۇز ئېشىنى.

بۇرماقچى ئەتە ئېتىزغا

«سوپەكبای»^① نىڭ تۆمۈر بېشىنى.

يىل بېشىدا،

ئىشنىڭ بېشىدا،

دېھقان، يېڭى ئارزۇ پۈكۈپ چىق.

① سوپەكبای— قول تراكتورى.

تەر تۆكۈشلا قىلماس كۇپايە،

ئېتىزغىمۇ كىتاب ئوقۇپ چىق.

تەبىئەت چاقچاق كۆنۈرەلمەيدۇ،

رەت قىلىدۇ ھامان يالغاننى.

”دېھقان يەرنى ئالدىمىسلا،

ئالدىمايدۇ يەرمۇ دېھقاننى.“

* * *

خۇشبۇي، ئىللىق نورۇز شامىلى

يەلپۈپ سەگىتتى شائىر قەلبىنى.

نورۇز بىلەن باشلىنار چوقۇم

شېئىرىيەتنىڭ يېڭى تەلقىنى.

ئۇمۇ گويا دېھقانغا ئوخشاش،

بىر پاتمان يەرنى ھۆددىگە ئالدى.

ئۇرۇق قىلىپ پىكىرلىرىنى،

قەلەم چېكىپ قۇرلارغا سالدى.

ئۇمۇ شۇنداق ئارزۇ قىلىدۇ:

ئەجرىم ئەلگە ھوسۇل بەرسە دەپ.

ھەربىر ھەرپ گويا بىر باشاق،

ھەربىر مىسرا بىر سول بولسا دەپ.

يېڭى يىل يېڭى ناخشا تىلەيدۇ،
 تېخىمۇ مۇھتاج راستچىل پەدىگە.
 يالغان ئېيتماق ئاسان بولسىمۇ،
 چىدىماق تەس ئۇنىڭ دەردىگە.

1987-يىل مارت.

بىر قېتىم "مالىيە" نىڭ مەزمۇنىنى ئۆز ئىچىگە ئالغاندا،
ئۇنىڭ مەزمۇنىنىڭ مۇھىم ھېسەب قىلىنىدىغان نۇقتىسى،

تەمبۇرچى دوستۇمغا

(مۇۋەششەھ)

ھەق ئىدى بولسا لەقەم تەمبۇر ساڭا،
سەن ئۇنىڭغا جور، ئۇمۇ بەك جور ساڭا.

ئۆرگىلەي ناخۇنلىرىڭ ئىزھارىدىن،
تىڭشىماس كىممۇ قاراپ مەغرۇر ساڭا.

سەن كەبى كىم سايىرىتالايدۇ ئۇنى،
يا چىقارغانمۇ ئاتاپ ئۇيغۇر ساڭا.

ئەۋجىگە چىقتىڭ بۇ بابتا جۇش ئۇرۇپ،
بۇ ئۇقۇم سىڭگەن ئىكەن چوڭقۇر ساڭا.

ناخشىغا خوپ جىلۋە بەرگەچ بارمىقىڭ،
ئاڭلىغاننىڭ ئالقىشى بەك زور ساڭا.

جامىكام كەتكەن ئىكەن "بارىكالا" دەپ،
روزى تەمبۇر روھى مەمنۇندۇر ساڭا.

ئايرىغاچقا ساز چېلىپ غەم-قايغۇدىن،
ئەلمۇ چىن چېھرى بىلەن غەمخور ساڭا.

نەغمىدە چالغان بىرەر پەدەڭ ئۈچۈن
يازسىمۇ ئاز نەزمىدىن مىڭ قۇر ساڭا.

1987-يىل.

گۇاڭشىدىن تىزىپ كەلگەن مىسرالار

(چاتما شېئىر)

ناخشا رەستىسى

جۇاڭزۇلار يۇرتىغا بېرىپ باھاردا،
مەست بولدۇم ناخشىلار پەيزىنى سۈرۈپ.
چۈشۈپتىمەن بەزمە ئۈستىگە ئۆزۈم،
”سەنيۆسەن“ پەيتىگە تازا ئۆلگۈرۈپ^①.

بۇ چاغدا كۈندۈزى ئاتا-ئانىلار
ئەگەشتۈرۈپ بالا، نەۋرىلىرىنى،
ئېھتىرام بىلدۈرۈپ سۈپۈرىدىكەن
ئۆز ئەجدادلىرىنىڭ قەبرىلىرىنى.

① ”سەنيۆسەن“ بايرىمى دېھقانلار كالىندارى بويىچە 3-ئاينىڭ 3-كۈنى بولۇپ، جۇاڭزۇ خەلقى بۇ بايرامنى كۈندۈزى قەبرە سۈپۈرۈش بىلەن باشلايدىكەن. كېچىسى ياشلار كوچا-كوچىدا توپ-توپ بولۇپ ناخشا ئېيتىشىدىكەن.

بۇ بۇرچىنى ئادا قىلىش ۋاقتىدا
كەپسىزلىك قىلغاننى دوقۇسلايدىكەن.
ئەجدادلار روھىدىن رازىلىق ئېلىپ،
كېچىنى ناخشىغا بېغىشلايدىكەن.

شۇندا كۈچلاردا توپ-توپ بولۇشۇپ،
ناخشا ئېيتىدىكەن قىزلار، يىگىتلەر.
سادالار ئارقىلىق چىرمىشىدىكەن
ياشلىق قەلبىدىكى ئارزۇ-ئۈمىدلەر.

كۆڭۈل ئەركىنلىكى ناخشىلارغا بەند،
توۋلايدۇ، ئاڭلايدۇ، خۇشال ھەممىسى.
ياشلىق دەپتىرىگە پۈتۈلەر شۇندا
سۆيگۈ داستاننىڭ مۇقەددىمىسى.

بۇ تۈن كۈندۈزدىنمۇ يورۇق ئۇلارغا،
بولسىمۇ ئەتراپى قارا كۆلەڭگۈ.
ناخشىغا ليۇ سەنجىي^① روھى ئىلھامچى،
ئاشۇ روھ بىلەن ئۇ ياشايدۇ مەڭگۈ.

① ليۇ سەنجىي — جۇاڭزۇلارنىڭ تارىخىي رىۋايەتلىرىدىكى ناخ-
شىغا ماھىر، پاراسەتلىك قىز.

قىزى دەدى: ”ئارىلىقنى يىراق كۆرمەي
كەلسە ئۇ بۇ يان بېسىپ شۇنچە يولنى،
كۆزىدىن چاقناپ تۇرسا دوستلۇق كۆڭلى،
نېمىشقا يېقىن كۆرمەي بۇ كۆڭۈلنى.“

* * *

مەن تاللاپ ئالغان تۇخۇم قاتتىق چىقىپ،
ئۇتتۇرۇپ قويغان ئىدى تۇخۇمنى ئۇ.
ۋە لېكىن يۇمشاق، ئىللىق سۆزى بىلەن
مەيداندا ئۇتۇۋالدى كۆڭلۈمنى ئۇ.

يولدا

غۇيۇلداپ ۋېلىسىپت ماڭار يولدا،
ئالدىغا يىگىت مىنگەن، قولى رولدا.
كەينىگە مىنگىشىپتۇ تەڭتۇش قىزى،
ياغدۇرۇپ تۇرار كۈلكە خۇمار كۆزى...
بىردىنلا قىزنىڭ رەڭگى-ئوڭى ئوچتى،
سىقىلدى، كۆڭلىدىن بىر تەشۋىش كەچتى.
دەدى ئۇ: ”چۈشۈپ كېتەي شۇ تۇرقى مەن،
يېقىتىپ قويارسەنمۇ دەپ قورقمەن.“

”قورقسەن، — دەدى يىگىت، — نېمە ئىشتىن؟
 قورقمىغان ئىدىك بايا مىنگىشىشتىن.
 مەن سېنى مىندۈرمىدىم يىقتىقلى،
 بۇنىڭغا گۇۋاھ سۆيگۈ مۇئەككىلى.
 ئالساڭلا ئەركىن نەپەس، سىقىلمايسەن،
 ماڭا چىك يېپىشساڭلا يىقىلمايسەن.“

دالچىنزار

دالچىننىڭ ئېسىل دەرەخ ئىكەنلىكى
 ئايانغۇ سۇمباتىدىن، ياپىرقىدىن.
 گۈپۈلدەپ ئىپار ھىدى كېلىدىكەن
 ئېچىلسا گۈلى بىلەن تۇپرىقىدىن.

سەير ئېتىپ دالچىنزارنى بىرنەچچە كۈن،
 قالدۇم مەن بۆلەكچىلا بولۇپ خۇشخوي.
 گۈلىنى كۆرمەستىمۇ ئەسكە ئالسام،
 سېزىمەن دىمىغىمدا ئېسىل خۇشبۇي.

دالچىنزار بولسا كېرەك دەپ ئويلايمەن
 چاڭئېنىڭ^① زېمىنىدىكى ئۆز يۇرتىنى.

① چاڭئې — خەنزۇ رىۋايەتلىرىدىكى خىسلەتلىك دورىنى يەپ،
 ئايغا ئۇچۇپ چىقىپ كەتكەن گۈزەل ئايال.

ئۇ ئايغا ئۇچار چاغدا ئېلىۋالغان
دالچىنىڭ بىرە-يېرىم كۆچىتىنى.

ئايدىمۇ دالچىنزار بار دېيىشىدۇ،
ئۇ بەلكى شۇ كۆچەتتىن بولغان بىنا.
ياخشىمۇ يالغۇزلۇققا چىداپ كەپتۇ،
دالچىنزار ھەمراھ بولۇپ تۇرغاچ ئاڭا.

دىدار خاتىرىسى

—پىشقەدەم جۇاڭزۇ يازغۇچىسى يولداش لۇدىغا
بېغىشلايمەن

ھەممىيەت، ھەمىسەپ بولۇپ كەلگەچكىمۇ
ئۇزۇندىن تونۇشاتتۇق غايىبانە.
كۆرۈشتۈق بۈگۈن سىزنىڭ يۇرتىڭىزدا،
”سەنىۋەسەن“ بايرىمىدا شادىيانە.

يېشىڭىز بىزدەكلەردىن خېلىلا چوڭ،
ئاتلانغان سەپەرگىمۇ ئاللىبۇرۇن.
ئەل بىلەن بولالسام ھەممەنەپەس دەپ،
كەلدىڭىز تالاشماستىن تۆردىن ئورۇن.

ئەل كۆردى ئەجرىڭىزدىن جۇاڭزۇغا خاس—
يېڭىچە ئەدەبىيات ئۆلگىسىنى.

يەنىلا ئالقىش ئارا كۆرۈنسىز،
كەلتۈرسەم كۆز ئالدىغا كەلگۈسىنى.

دالچىن شېخى شىلدىرلايدۇ

باراقسانلىق دالچىنزارغا
كۆڭلۈم چۈشۈپ قالدى مېنىڭ.

ئۇنىڭ زۇمرەت ياپرىقىنى
ئەركىلەتكۈم كەلدى مېنىڭ.

ماڭا جاۋاب قايتۇرغاندەك،
دالچىن شېخى شىلدىرلايدۇ.

گويا نازۇك ئاۋاز بىلەن
قۇلىقىمغا شىۋىرلايدۇ:

”سەككىزىنچى ئاي كەلسە
چېچەكلىرىم ئېچىلىدۇ.

ئۇندىن ئادەم مەست بولغۇدەك
ئېسىل خۇشبۇيى چىچىلىدۇ.

مەست قىلغۇچى خۇش پۇراققا
بەكمۇ خۇمار دەيدۇ سېنى.

راست بولسا، مەن گۈل ئاچقىچە
كۈتۈپ، كۆرۈپ كەتكىن مېنى.“

دېدىم: ”رەھمەت، بىراق ھازىر
يۇرتۇمغىمۇ باھار كەلدى.
بېغىمدىكى قىزىل گۈلۈم
ئېچىلىشقا تەييار بولدى.
مەن ئۇنىڭغا ئاشق بۇلبۇل،
كېچىكمەي كەل دېگەن مېنى.
سېنىڭ گۈلۈڭ ئېچىلغىچە،
بېرىپ كۆرۈپ كېلەي ئۇنى.“

مەن ھەيران

لېجاڭنى كېزىپ ياخشۇغىچىلىك^①،
نەزەر تاشلاپ ئىككى قاسناققا.
كۆزلىرىمگە ئىشەنمىگەندەك،
ياقامنى تۇتۇپ ھەيران قاپتىمەن
تاغنى قاپلىغان پايانسىز باغقا.

شۇنداق باغلىق ياخشۇدا يەنە
بار ئىكەن تېخى ئايرىم باغچىمۇ.
ھەيران بولۇپ دېدىم ئۆزۈمگە:

① لېجاڭ—گۈلبىندىن ئۆتىدىغان دەريا. ياخشۇ—گۇاڭشىدىكى مەنزىرىلىك جاي.

توۋا، پايانسىز باغۇ بوستاندا
يەنە باغچىغا ھاجەت قانچىدۇ؟

دسەن ئۈستىدە

دسەن ئۈستىدە گۈيلىنگە قاراپ،
گويا بېھىشنى كۆرۈۋاتقاندا،
قۇچتى مېنى شېرىن بىر سېزىم،
يالغان ئەمەس مېنىڭ بۇ سۆزۈم.
بىراق، بىردىنلا
يۈزلەنگىنىمدە غەربىي شىمالغا،
نېچۈندۇر، بوغدانى ئىزدەيدۇ كۆزۈم.

چېگرا بويىدىكى بىر ئەدەبىي ژۇرنالغا بېغىشلىما

شېئىرغىمۇ تەشنا چېگرالىرىمىز،
پوستلاردىمۇ تۇرسۇن مىسرالىرىمىز.

1987-يىلى 31-مارت-9-ئاپرېل،
نەننىڭ-گۈيلىن.

ليۇ سەنجىي

ئىز قالدۇرغاچ گۇاڭشى زىيارىتىدىن،
سۆزلەپ بېرەي جۇاڭزۇ رىۋايىتىدىن.

* * *

ليۇ سەنجىي—جۇاڭزۇ قىزى، جاسارەتلىك،
سۇمباتلىق، پاراسەتلىك، نازاكەتلىك.
قوشاقتا، غەزەلدە بىر قىز ئىكەن ئۇ،
قوشاق ھەم غەزەلدە كىلا ئۆز ئىكەن ئۇ.
كىم قۇلاق سالسا قوشاق—غەزىلىگە،
ۋۇجۇدى كېلىدىكەن زىلزىلىگە.
شۇڭلاشقا سانسىز يۈرەك مەپتۇن بولۇپ.
ئىشقىدا كۆيىدىكەن يالقۇن بولۇپ،
قوشاقتا كىمكى يېڭىپ چىقسا ئۇنى،
ئۆزىگە كۆرىدىكەن لايىق شۇنى...
كەتكەچكە ئۇنىڭ شۆھرەت—داڭقى ئېشىپ،

قاپتۇ بىر بەگ خوجامنىڭ كۆزى چۈشۈپ.
شۇڭا سۆز ئەۋەتىپتۇ ئەلچى قويۇپ،
ئالدىغا سانسىز گۆھەر، ئۈنچە قويۇپ،
مۇددىئا ليۇ سەنجىيىگە ھار كەلسىمۇ،
يالتىراق سوۋغاتلاردىن يىرگەنسۇمۇ،
چاندۇرماي دەپتۇ: ”بېرىپ دەڭلار ئاڭغا،
قىلچىلىك لازىمى يوق بۇنىڭ ماڭا.
ئاۋارە بولمىسۇن بەگ مۇنداق قىلىپ،
چىدىسا كەلسۇن، قېنى، قوشاق ئېلىپ.“
بەگ خوجام ئاڭلاپ جاۋاب ئەلچىلەردىن،
ئۈزۈپتۇ ئۈمىد گۆھەر، ئۈنچىلەردىن.
تاپقاندەك بوپتۇ ئامال ئويلاپ تۇرۇپ،
چىلاپتۇ ئۈچ موللىنى تاللاپ تۇرۇپ.
تەرلىمەك بولۇپ خەقنىڭ چاپىنىدا،
ئوينىتىپ تەڭگىلەرنى ئالقىنىدا،
دەپتۇ: ”مەن يەڭمەكچىمەن ليۇ سەنجىيىنى،
قوشاقتىن تەييارلاڭلار بىرنەچچىنى.“
خوجامنىڭ مۇددىئاسى بولغاچ ئايان،
كۆرۈنۈپ موللىلارغا ئاسان ھايان،
”بىز تەييار! — دېيىشىپتۇ قول قوشتۇرۇپ،—
قوشاقنى توقۇيلى بىز قاملاشتۇرۇپ.
ئۆزلىرى ئىلھام بېرىپ بىر تەرەپتە
تۇرسىلا، يېڭىش تەسمۇ ئۇنى گەپتە.“
موللىلار بەگ خوجامدىن ئىنتام ئېلىپ،

ئىنشاننىڭ كۈچى بىلەن ئىلھاملانىپ،
كۆرسەتمەك بوپتۇ ھۈنەر تاغقا بېرىپ،
خوجامنىڭ ئىشەنچىگە قانات بېرىپ.
بەگ بىلەن بىللە تاغقا ئاتلىنىپتۇ،
كۆڭلىدە نۇرغۇن قوشاق يادلىنىپتۇ.
ئاخىرى مەنزىلگىمۇ يېتىپ كەپتۇ،
“ليۇ سەنجىي ئالدىمىزغا چىقسۇن” دەپتۇ.
چىقىپتۇ ليۇ سەنجىي مۇ تەييارلىنىپ،
بىرقانچە تەڭتۇشنى بىللە ئېلىپ،
موللىلار كۆرمەي ئۇنى تىرناقچىلىك،
يولۋاسنىڭ ئالدىدىكى ئوغلاقچىلىك؛
تېخىمۇ گىدىيىپتۇ جۈرئەتلىنىپ،
خوجامنىڭ سۆلىتىدىن مەدەتلىنىپ.
ليۇ سەنجىي كۆرۈپ رەقىپ ئەلپازنى،
قەلبىگە تەڭشەپ ياغراق ئاۋازنى،
لەۋزىگە يىغىپ روھى قۇدرىتىنى،
دەسلەپتە ئېلىپ گەپنىڭ نۆۋىتىنى،
بىمالال ئېچىپ كۆڭۈل دەپتىرىنى،
چاقىنىتىپ نازۇك مەنە جەۋھىرىنى،
ساددا ھەم نەچچە قىرلىق گېپى بىلەن،
گويا ئوق ياغدۇرۇپتۇ ئېپى بىلەن.
موللىلار بۇ “نادانلىق سەھراسى” دىن،
گاڭگىراپ كۈتمىگەن سۆز پەشۋاسىدىن،
ئۈلگۈرمەي تۈزۈك جاۋاب راستلىغىلى،

چۈشۈپتۇ باشلىرىنى قاشلىغىلى .
ليۇ سەنجىي ئاچقىنىدا گەپنى باغدىن ،
موللار باشلايدىكەن گەپنى تاغدىن .
ليۇ سەنجىي تېپىشماقتەك سوئال سوراپ ،
جاۋابتىن قاچسا ئۇلار ، ئالدىن توراپ ؛
موللار چىقالماي بەگ بۇيرۇقىدىن
ھەم ئوقۇپ كەلگەن كىتاب ۋارىقىدىن .
بېشىدا چۆگىلىگەن كەبى تۈگمەن ،
كۆزلىرى بولۇپ بىردىن ئالچەكمەن ،
بىر ياقىتىن قورقۇپ بەگنىڭ دەشمىدىن
بىلجىراپ خەۋەرسىزدەك ھېچنېمىدىن ،
دېگىنى مېغىزى يوق شاكالدەك گەپ ،
لەت بوپتۇ كاللا دەسە پاقالچاق دەپ .
كۆرسەتكەن كارامىتى بىتچىت بولۇپ ،
خوجامنىڭ ئىچى-قارنى تىت-تىت بولۇپ .
ئەيىبنى قويماي يەنە ئۆزىگە ئۇ ،
تۈكۈرۈپ موللارنىڭ يۈزىگە ئۇ ،
قولنى ليۇ سەنجىيگە شىلتىپ تۇرۇپ ،
قايتىپتۇ ”خەپ!“ دەپ بۆلەك پىلان قۇرۇپ .

* * *

بەگ خوجام گەپ سېپىدە گەپ تاپالماي ،
ئىشەنگەن موللاردىن نەپ تاپالماي ،

قىيىنغاچ يۈرىكىنى پەرىشانلىق،
قالتىس ئىش كۆرۈنۈپتۇ زوراۋانلىق.
يەيمەن دەپ ليۇ سەنجيېنىڭ يۈرىكىنى،
سەپ قىلىپ ئىلكىدىكى چېرىكىنى،
باشلاپتۇ ليۇ سەنجيېنى تۇتماق بولۇپ،
بەرمىسە تۇتۇق، چوقۇم ئاتماق بولۇپ...
ليۇ سەنجيې كۆرۈپ بەگنىڭ ئەلپازىنى،
يا بەتلەپ كېلىۋاتقان سەرۋازىنى،
يەم بولۇپ قالماس ئۈچۈن ياۋ قەستىگە،
چىقىپتۇ قىيا تاشلىق تاغ ئۈستىگە.
ئۇرغۇتۇپ نەپرىتىنى قوشاق توقۇپ،
ياڭرىتىپ غەزىپىنى غەزەل ئوقۇپ،
زامانىڭ كاجلىقىغا، نەسلىكىگە،
زالىمنىڭ شۇملۇقىغا، پەسلىكىگە
سانجىپتۇ ھەر سۆزىنى نەشتەر قىلىپ،
خوجامنىڭ چاۋىسىنى چىتقا يېيىپ.
ئەلەمدىن خوجام ئاچچىق زەرداب يۈتۈپ،
تىپىرلاپ تولغىنىپتۇ سانجىق تۇتۇپ.
ئۇ قىزنى ئالالمىغاچ تىز پۈكتۈرۈپ،
قول شىلتىپ چېرىكلەرگە ئوق ئۈزدۈرۈپ،
دەھشەتلىك يۈرۈش قىپتۇ تاغقا قاراپ،
ئاخىرى ليۇ سەنجيېنى ئاپتۇ ئوراپ.
يېقىنلاپ كەلگەنسېرى دۈشمەن قانچە،
ليۇ سەنجيې ناخىسىنى ياڭراتقانچە،

كېپەنلەپ بەگنىڭ ياۋۇز تاماسىنى،
 تاپشۇرۇپ ئەل-يۇرتىغا قىساسىنى،
 ئۆزىنى ئاسمان-پەلەك تىك ئېگىزدىن
 دەرياغا ئېيتىپ، غايىب بوپتۇ كۆزدىن.

* * *

دۈشمەنلەر ئۆلدى دەپتۇ ليۇ سەنجىپىنى،
 ۋە لېكىن ئامان قاپتۇ ئۇنىڭ جېنى.
 ئۆزىنى دەرياغا ئۇ تاشلىغاندا،
 جان بەر دەپ ئەجەل ئۇنى قىستىغاندا،
 بۇ ھالنى بىر بېلىقچى بوۋاي سېزىپ،
 شۇڭغىغان پېتى قىزنى ئاپتۇ سۈزۈپ.
 بوۋايمۇ تونۇيدىكەن ليۇ سەنجىپىنى،
 كۆپ ئۆتمەي ساقايتىپتۇ ئەملەپ ئۇنى.
 ليۇ سەنجىپى شىپا تېپىپ تىلەكداشتىن،
 باشلاپتۇ غەزىلىنى يېڭىباشتىن.
 ئۇ بولسۇن يا بولمىسۇن نەدە پەيدا،
 غەزىلى تارايدىكەن ھەممە جايدا.
 بۇ غەزەل ئەلگە روھىي غىزا بوپتۇ،
 زالىملار جېنىغا چوڭ جازا بوپتۇ.
 بۇ غەزەل ھازىرغىچە ياڭرايدىكەن،
 ئەل بىللە ئېيتىدىكەن، ئاڭلايدىكەن.
 1987-يىلى ئاپرېل، گۈيلىن-بېيجىڭ.

شائىر يۇرتىدا شائىرنى ئەسلەپ

1

بىر چاغلاردا
مۇشۇ كوچىدا
جاللاتلار توپ-توپ بولۇپ قۇتىرىغان،
ئېگىلىمگە نەزەرگە ئەجەل ئۇچرىغان.
شۇخا مەشەدە
ئابدۇخالىقنىڭ بېشى كېسىلىپ،
قېنى چاچرىغان.
ئابدۇخالىق ئەزىمەت يىگىت،
چولپان بولۇپ چىققان پارقىراپ،
ئۇ "ئاچىل" بىلەن ئاچتى توسمىنى،
ئىسيان ئېقىنى ئاقتى شارقىراپ.
ئۇنىڭ شىددىتىدىن تولغىنىپ كەتتى
"يالغۇ" ئاتلىق شۇم قاۋان چىرقىراپ.
قان كېكىرىپ ئۇجۇقتى "جىن" مۇ،
گويىا قۇيۇندەك تېنەپ-پىرقىراپ.

”شېك“ ئۇزاتتى قىلىچىغا قول،
جېنى سىرقىراپ...
يۈرىكى پوك-پوك ئوغرىلار ھامان
قىلدى ئۆزلىرىنى شەرمەندە-خاراپ.

ئابدۇخالققا كۆرۈنگەن ئىدى
ھۆكۈمران جاھالت خۇددى چىۋىندەك؛
سەللە ئورغان رىياكار ئىشان
پەرىشتىنى دورغان جىندەك.
قوللىرىدىكى تەسۋى دانىسى
نادانلىق قۇشىغا ئەجەللىك ئىندەك.
”ئەقىدە“سى دوزاخنىڭ يولى،
ئۈندەيدۇ جەننەتكە بۇ يول يېقىندەك.
ئابدۇخالقنىڭ ئاچچىق كۈلكىسى
بۇ تۈتەكنى يېرىپ ئۆتتى چېقىندەك.

ئابدۇخالق قورقىمىدى زادى
جاللات قەھرىدىن.
مۇتەئەسسىپكە بويۇن ئەگمىدى،
ئەيمەنمىدى قىلچە دەرىدىن.
ئازادلىققا ئاتىدى جاننى،
سەجدە قىلدى مەرىپەتكە ئۇ،
چىقىمىدى ھەرگىز ۋىجدان ئەمرىدىن.
قۇزغۇنلارنىڭ قارغىشى بىلەن

كېچەمدۇ ئادەم بۇلبۇل مېھرىدىن!؟
دوستلار،
ئۇنى قەبرىدىن ئەمەس،
ئىزدەڭلار ئەلنىڭ يۈرەك-باغرىدىن!

2

ئالدىمىزدا
بىر يۈكسەك مۇنارنىڭ بەستى تۇرىدۇ.
باقساق ئەگەر ئەقىل كۆزىدە،
ئۇلى ئۇنىڭ ئەلنىڭ قەلبىدە،
بېشى ئۇنىڭ ئەرشتە تۇرىدۇ.
ئۈستىدىن قارساق،
سۇلايمان مۇنارى شۇنچىلىك كىچىك
ۋە شۇنچىلىك پەستە تۇرىدۇ.
—بۇ مۇنار تۆرەلگەن زادى نېمىدىن؟
—ئابدۇخالىقنىڭ يۈرەك قېنىدىن!

1987-يىلى 17-ماي، تۇرپان.

سەرۋەنگە قاراپ

زوركىنىڭ باشقا چىقسام،
 كۆرۈندى قۇمۇل باغلىرى.
 ئولتۇرۇپ قان يىغلىسام،
 سىيرىلدى سەرۋەڭ تاغلىرى.

— قۇمۇل خەلق قوشىقى

سەرۋەڭ تېغى،
 سەن زوركىنىڭ قېرىندىشىمۇ؟
 دازىگۇنىڭ^① ئېمىلدىشىمۇ؟
 باغرىڭدىكى قىزىل چېچەكلەر
 مەردلەر قېنىنىڭ تەپچىرىشىمۇ؟
 شەبنەملىرىڭ

① سەرۋەڭ، زوركى، دازىگۇ— قۇمۇلدىكى بىر-بىرىگە يانداش تاغلارنىڭ ئىسىملىرى. تارىختىكى قۇمۇل دېھقانلار قوزغىلىڭىنىڭ پائالىيەت مەركەزلىرى.

شېھىتىلەرنىڭ باغرىنى قۇچۇپ،
ئانلارنىڭ تۆككەن يېشىمۇ؟
كەكرىلەرنىڭ
ساددەلىقتىن ئالداغانلارنىڭ
ئاچچىق-ئاچچىق ھەسرەت يېشىمۇ؟

سەرۋەڭ،
مەن ساڭا سالام قىلىمەن،
يۈرىكىمدىن چۇقان سالىمەن،
مەردلىك قىسسەڭنى يادىمغا ئېلىپ.
قان، ياشلارنى ئەسلىگىنىدە،
كېتىدۇ مېنىڭمۇ ئىچىم سىيرىلىپ...
ئەمما شۇ تاپتا سىياقنىڭ باشقا،
باغرىڭغا كۆمۈلگەن ئېزگۈ ئارمانلار
چىقىپتۇ گويا گۈل بوپ تىزىلىپ.
كەكرىلەر ئۈنسە نېمە يامىنى،
يولماي ئاسراپ قالغۇلۇق ئۇنى،
ئاچچىق ساۋاقنىڭ نشانى قىلىپ.

1987-يىلى ئىيۇل، قۇمۇل.

ۋاي ئېست!...

قايرىلىپ، سىنچىلاپ سەپىلىپ،
تەكشۈرۈپ شائىرلىق ئىزىمنى،
ئوچراتتىم مىڭلىغان مىسرادا
ئاتۇنۇش، غەلىتە سېزىمنى.
نېمە گەپ؟ ئەلەيھىسسالام
يا خاتا كۆردۈممۇ،
ئەيىبلەش كېرەكمۇ كۆزۈمنى؟
ياق، خاتا قىلغانمەن شۇ يەردە—
قەلبىمدىن ئىزدىمەي ئۆزۈمنى.
ۋاي ئېست، ۋاي ئېست!...
بەس ئەمدى،
دەسسەمەي دەپسەم ئۆز يۈزۈمنى،
ئۆز بولۇپ ئەل بىلەن ھەمىشە،
ئاچاي ئۆز قەلبىمدىن سۆزۈمنى.

1987-يىلى ماي.

بەزى دەردلەر...

دەرد ئېيتسام ئاغا ئورۇقلۇقۇمدىن،
ئۇ قاقشاپ بەردى سېمىزلىكىدىن.
مەن ھەسرەت چەكسەم پاكارلىقىمدىن،
ئۇ نالە قىلدى ئېگىزلىكىدىن.
ئۇمۇ تەسەللى بەرمىدى ماغا،
مەنمۇ يەتمىدىم ئۇنىڭ دەردىگە.
باغلاشمىدى ھېچ يۈرەك مۇڭىمىز،
توۋلىغاچ بۆلەك-بۆلەك پەدىگە.
بەزى دەردمەنلەر قالسا ئۇچرىشىپ،
يىغلىشىدىكەن تەتۈر قارىشىپ.

1987-يىل.

رئالدا
بىر قېتىملىق رەزىمەنت
ئىشلىتىشكە ئىمكانىيەت بېرىش
بىر قېتىملىق رەزىمەنت بىلەن
رەزىمەنت

ئەزرائىل ئالدىدا

ئەزرائىل ئالدىدا
كەلگەن ئىدى ئۆندەرىگەندەك،
ئەزرائىل ماڭا سوزۇپ قولىنى.
شۇ ھامان پەن ماڭا بولۇشۇپ،
توسۇپ قويدى ئۇنىڭ يولىنى.
شۇندا ھاڭ-تالڭ بولۇپ سولاشقان—
ئەزرائىلنىڭ تۇرقىغا قاراپ،
ئىككى ئېغىز يۈرەك سۆزۈمنى
قىلىۋالدىم چاقچاققا ئوراپ.

ئەزرائىل،

قۇرۇق قايتىمەنمۇ دەپ
كېتىشكە ئانچە رايمىڭ بارمىدى.
ئېپ كەتمە دەپسەم،
قورقتى دەپمىگىن،
مېنىڭ بىر ئاز ئىشىم بار ئىدى.

ئەزرائىل،

قۇرۇق قايتىمەنمۇ دەپ

كۆڭلۈڭنى غەش قىلما ئانچىلىك.

ئېپ كېتىسەن بەربىر مېنى،

كەلمەي تۇر مەن ئالجىغىچىلىك.

كەلمەي تۇر مەن ئالجىغىچىلىك—

دېسەم، كۈلۈپ قارايسەن ماڭا.

ئالجىغانلار ۋەدىگە ئەمەل—

قىلمايدىغىنى ئېنىققۇ ساڭا.

ئەنسىرەيمەن،

مەنمۇ ئالجىسام،

نۆھ ئۆمرىنى تىلەرمەنمىكىن.

ئۆزۈمنىمۇ كۈلكىگە قويۇپ،

ئۆزگىنى بىزار قىلارمەنمىكىن.

ھوشۇم بارىدا،

يۇرتنىڭ ئالدىدا،

سەندىن ئۆتۈنۈپ جاكارلاي شۇنى:

قاچان ئالجىش ئالامەتلىرى

كۆرۈلگەن ھامان ئېلىپ كەت مېنى.

1988-يىلى يانۋار-فېۋرال، ئۈرۈمچى.

ھاسا ھەم قەلەم

(باجىن ئاقساقالنى يوقلاپ بارغىنىمدا)

قالسىمۇ ھاسغا چۈشۈپ،

ۋە لېكىن

چۈشمەپتۇ قولىدىن قەلىمى تېخى.

بۇ قەلەم ھاسدىن قىسقا بولسىمۇ،

ئۇزۇندۇر ھاسدىن قەدىناسلىقى.

ھاسا ئىزىنىڭ ئۆچمىكى ئاسان،

ئۆچمەس قەلىمىنىڭ ئىزى ھېچقاچان.

1988-يىلى 6-ئاپرېل، شاخخەي.

لۇشۇننىڭ ھەيكىلى

دېدىكى بىرسى:

”لۇشۇن ياندۇرغانغۇ

يېڭىچە مەدەنىيەت مەشئىلىنى.

نېمىشقا ھەر شەھەردە تىكلىمىدۇق

شۇنداق بىر ئۇلۇغ ئەدىب ھەيكىلىنى؟“

* * *

بىراۋغا ھەيكەل تىكلە ھەر قەدەمدە،

يا تۇرغۇز يۈكسەك مۇنار ئاسمان-پەلەك.

تۆرىدىن جاي ئالمىسا ئەل قەلبىنىڭ،

زېمىننى بۇلغاشقۇ ئۇ،

نېمە كېرەك؟

لۇشۇن—ئۇ مىللىي روھىي مېمارىمىز،

ياسىغان ھەر دىتالىنى تۈجۈپىلەپ.

بېغىشلاپ خەلق ئۈچۈن بار-يوقىنى،
قىلمىغان قىلچىلىكىمۇ بەدەل تەلەپ.

لۈشۈنگە قانچە ھەيكەل تىكلەسەكمۇ
ۋە تىزساق قانچىلىك گۈل چەمبىرەكمۇ،
ئۆلچەنمەس بۇ نەرسىدە قەدرى ئۇنىڭ،
كېمەيمەس بۇ نەرسىسىز قىلچىلىكىمۇ.

ئۆزىنىڭ ئۆلمەس روھى ھەيكىلىنى
تىكلەنگەن قەلەم بىلەن تىرىكىدە.

مۇزېيدا ئۇ ھەرىكەتسىز تۇرغان بىلەن،
ياشايدۇ ئىنسانىيەت يۈرىكىدە.

1988-يىلى ئاپرېل، شاخخەي.

خۇڭ شىۈچۈەن سۈرىتى ئالدىدا

خۇڭ شىۈچۈەن سۈرىتى ئالدىغا كېلىپ،
ئىختىيارسىز تۇرۇپ قالدىم تىكىلىپ.
مۇڭداشتم ئىسيانكار ئەجدادلار بىلەن،
تەيپىنەم دەۋرىنى ئېسىمگە ئېلىپ.

قانچىلىك تىكىلىپ قارىغانسېرى
سۆيۈنمەن شۇنچە ئۇلۇغ باتۇرغا.
سۆيۈنمەن شۇنچە،
نېمە ئۈچۈندۇ،
ئوخشىتىپ كۆزنى بوۋام سادىرغا.

كۆرگەندەك بولدۇم مەن ئۇنىڭ كۆزىدىن
يوقسۇلغا قەلبىدىكى چەكسىز مېھرىنى.
كۆردۈم ئاتقىنىنى مۇدەھىش ئوردىغا
جەملەپ مىليونلىغان دەردمەن قەھرىنى.

كىرگەندەك بولدى قۇلىقىمغىمۇ
شۇ چاغدىكى ئەزىم چاڭجياڭ شاۋقۇنى.
شاۋۋىلدى ئاڭغا ئاھاڭداش بولۇپ
چوڭ كۈرەنى سوققان ئىلى دولقۇنى^①.

شوندا تىغ كۆتۈرگەن ئىلى بويىدا
”كەتمەنگە يارىلىپ قالغان“ جىمى جان.
چۈنكى ”ئوتتۇز ئىككى ھوسۇل“ دەستىدىن^②
بىر مەلىدە ئاران قالغان بىر قازان^③.

خۇڭ شىۋچۈەن نەنجىڭگە قىلغاندا يۈرۈش،
سادىر سېپىل تېشىپ تاغقا يول ئالدى.
جاڭجۈن يامۇلغا ئوت قويغاندا ئۇ،
خۇڭ شىۋچۈەننىڭ روھى چوقۇم قۇۋاندى.

خۇڭ شىۋچۈەنگە ئوخشاش سادىر بوۋاممۇ
”ئاسى“ دەپ نام ئالغان يۈز ئۆرۈپ خاندىن.
چۈنكى خان بەرمىگەن ئازادلىق ئۈچۈن
رازى ئىدى ئۇلار كېچىشكە جاندىن.

خۇڭ شىۋچۈەنگە ئورتاق سادىرنىڭ مۇخى،
سادىرغىمۇ ۋەتەن ئۇنىڭ ۋەتىنى.
”قالپاق-جۇڭزا كىيگەن“^④ غالىبلار بىلەن
قوشۇلمايدۇ ھەرگىز ئۇلارنىڭ قېنى.

بۇ يەردە ئىلى دېھقانلىقىنىڭ
رەھبەرلىكىدە * * *
بۇ يەردە ئىلى دېھقانلىقىنىڭ

خۇڭ شىۋچۈەن سۈرىتى ئالدىغا كېلىپ،
سادىرنى ئەسلىسەم،
دوق قىلماڭ ماڭا.
ھەر ئىككىسىگە ئورتاق شەرەپ ئۆزگىچە،
شىرىك بولالمايدۇ زوزۇڭتاڭ ئاڭا.

1988-يىلى ئاپرېل-ماي، نەنجىڭ-بېيجىڭ.

ئىزاھلار:

① ”چوڭ كۈرەنى سوققان ئىلى دولقۇنى“ — بۇ يەردە ئىلى دېھقانلىقىنىڭ رەھبەرلىكىدە ئۆتكەن ئەسىرنىڭ باشلىرىغا مەنسۇپ بولغان:
دەريانىڭ سۈيى تاشسا،
چوڭ كۈرەنى باسماقچى.
ئەقىلمىز، نادان بەگلەر
ھاشار بىلەن توسماقچى.

دېگەن قوشىقى كۆزدە تۇتۇلدى.

② ”ئوتتۇز ئىككى ھوسۇل“ — ئۆتكەن ئەسىرنىڭ ئوتتۇرىلىرىدا ئىلىدا يۈرگۈزۈلگەن ئەڭ يۇقىرى ئالۋان-ھوسۇل (پارق) مىقدارى. بۇ پارق تۈزۈمى بويىچە ھەر بىر تۈتۈن (يەنى ھەر بىر دېھقان ئائىلىسى) ھەر يىلى ئالۋان ھوسۇل ئۈچۈن 32 خوتەن (تەخمىنەن ئۈچ يېرىم مىڭ جىڭ) ئاشلىق تاپشۇرۇشقا مەجبۇر قىلىنغان. بۇ ھەقتە مۇنداق قوشاقمۇ

چىققان:

ئالۋان ھوسۇلۇم تولا،
قۇياي دەسەم ئېشىم يوق.
بۇ ھوسۇلنى قۇيمىسام،
تىرىكلىكتە بېشىم يوق.
③ ”بىر مەلىدە ئاران قالغان بىر قازان“— بۇ مىسرادا يەنە شۇ دەۋرگە
مەنسۇپ بولغان:

ئاتالرىمىز نە ھالى

تەيپىنەم زاماندا.

بىر مەلىدە بىر قازان

زالىملار زاماندا. —

دېگەن قوشاق كۆزدە تۇتۇلدۇ.

④ ”قالپاق-جۇڭزا كىيگەنلەر“— بۇ سۆز شۇ چاغدىكى ئەمەلدار، بەگلەر.

نىڭ تەسۋىرى. بىر شېئىردا مۇنداق دېيىلگەن:

قالپاق-جۇڭزا كىيگەنلەر

بۇ ئالەم بەگلىرى دەرلەر.

كىتاب ھۆكۈمىگە مەن باقسام،

قىيامەت سەگلىرى دەرلەر.

كەشتىچى قىزلارنىڭ قولغا قاراپ

بىر ئۆيگە كىرىۋىدۇق ھاردۇق يېتىپ،
ئىككى قىز ئولتۇرۇپتۇ كەشتە تىكىپ.
بېزەيتتى مەشۇت يىپتا ئاق شايىنى،
گۈل چېكىپ-چېچەك چېكىپ، ياپراق چېكىپ.

بارغانچە ئاشۇ سىندام ئاق شايىسى.
تۇردى-دە گۈل، ياپراققا قاپلانغىلى.
چىقاردى ھاردۇقۇمنى ھۇزۇر بېرىپ،
ئەسلىتىپ گۈلزارنى شۇ ياپراق، گۈلى.

تاماشا قىلىپ ھەيرەت-تەئەججۈپتە
كەشتىچى قىزلارنىڭ قول سەنئىتىنى،
"قولدىن گۈل ئۈندۈ" دېگەن گەپنىڭ
كۆرگەندەك بولۇپ قالدىم سۈرىتىنى.

1988-يىلى 11-ئاپرېل، سۈجۈ-تەيخۇ بويى.

“ئۇيغۇرلارنىڭ قولى تەملىك ئىكەن”

پايتەختتە تائاملار بەس-بەسكە چۈشۈپ،
ئالدىنقى قاتارغا ئۆتتى كاۋاپچان.
پولۇخان تۆرەمۇ مۇنبەرگە چىقتى،
ئالغاندەك گويىكى سايلامدا كۆپ سان.
خېلىسىنى بېسىپ چۈشتى شۇ ھېسىپ،
گال ئاتلىق ئۆتكەلدىن ئۆتۈپ تېز-چاپسان.
“ئۇيغۇرلارنىڭ قولى تەملىك ئىكەن” دەپ،
ئاغزىنى تامشىدى جىمى تەلەپچان.
چاقناپ مۇكاپاتنىڭ قوش مىداللىرى،
ياغدۇردى شىنجاڭلىق ئۈچۈن شەرەپ-شان.
شۇڭا ئۇستاملارغا ئاپىرىن ئوقۇپ،
نەزمىدىن گۈلدەستە تۇتتى تېپىپچان.

1988-يىلى 20-ماي، بېيجىڭ.

ۋەسىيەتنامىنى يىرتىۋېتىمەن

ئەستايىم،

ئاتام قېرىغانسېرى

بولۇپ كېتىكلىك تولىمۇ ئەنسىز.

ئەزەرىدە:

بۈگۈنكى ياشلار

بىر-بىرىدىن يولسىز، يۈگەنسىز.

دەيدۇ ھامان:

“ئاتا بالىسى

ئاتىسىغا ئوخشاشما ھېساب.”

(بالا دېگەن قورچاقمىكىنا

خالغانچە قويغىلى ياساپ؟)

ئەسھىتى كەتتى كۆپىيىپ،

ھېچ ئىشى يوق چېپىلمايدىغان.

پۈتكىدە كىمىش ۋەسىيەتنامە،

رەت قىلىشقا قىلچە يېرىنى

ئەۋلىيامۇ پېتىنمايدىغان.

زامانىنىڭ ئۆزىگە لايىق چېكى بار،
ھەر بىر ئەۋلادنىڭمۇ ئۆمرى ساناقلىق.
ئادەم ۋەسىيەتنى ئۇلۇغ بىلىسىمۇ،
ھەممىسىگە ئەمەل قىلىشى چاغلىق.

يىللارنىڭ يىللارغا ئوخشىماسلىقى
ئەزەلدىن ئەبەدى قانۇنىيەتقۇ.
ئۆلچىمى بىر بولسا ئاتا-بالىنىڭ،
بولماستى بۈگۈنكى ئىنسانىيەتمۇ.

مەن ئۆتمەكچى بولسام جاھاندىن شۇنداق-
”ئۆلچەملىك ئاتا بالىسى“ بولۇپ،
ئۆزۈمگە ئوخشىماي ياشىشىم كېرەك،
گوياكى بىراۋنىڭ سايىسى بولۇپ.

”بالا ئاتىسىغا قۇيۇپ قويغاندەك
ئوخشىسۇن“ دېسە كىم،
كۈلۈپ كېتىمەن.
ئەگەر ئاتام شۇنداق ۋەسىيەت پۈتسە،
دەپ قوياي،
مەن ئۇنى يىرتىۋېتىمەن.

1988-يىلى ماي، بېيجىڭ.

كۆردۈم شۇنداق ھازىدارنى

كۆردۈم مۇسبەتتە بىر ھازىدارنى،
كۆزلىرى قىزارغان،
ئاغزى ئۆمچەيگەن.
ئاھ چېكىشلىرىدىن سېزىلەر گويا
يۈرىكى ھەممىدىن ئۇنىڭ بەك كۆيگەن.

بىراق يېقىندىلا كۆرگەنمەن ئۇنىڭ
بىراۋنى قارىلاپ يازغان خېتىنى.
ئوچۇقىنى ئېيتسام،
ئاشۇ مەرھۇمنىڭ
قۇراشتۇرۇلغان "جىنايىتى"نى.

خەت ئەلپازى بىلەن بۈگۈنكى گېپى
بىر-بىرىگە قىلچە ئوخشىماس زادى.
ئالاھىدە تەسىر قوزغىدى تېخى
ئۇنىڭ ھۆڭرەپ قىلغان ئاھۇ پەريادى.

شۇڭا پەتچىلەر بەردى تەسەللى
بىلمەي ئۇنىڭ ھۆڭرەپ ھۇۋلىغىنىنى.
تىرىك كۆمەرمىكىن
بىلگەندە ئەگەر
تىرىكلەرگە ئورا كولىغىنىنى.

1988-يىلى 12-ئىيۇن، ئۈرۈمچى.

ئىشقى غەزەللەر

قەدىرلەيمەن سېنى، جانان

ھەمىشە كۈيلىگەندە مەن مۇھەببەتنى،
بېغىشلايمەن ساڭا، جانان، تالاي بەتنى.
زوراۋانلار ماڭا مۇشت تەڭلىگەن چاغدا،
مېنى سۆيۈۋات، قىلىپ رەت قارىغۇ تۆھمەتنى.
مۇھەببەتنى چۈشەندىم مەن شۇ جۈرئەتتىن،
پېرىپ زەر، ئالغىلى بولماس بۇ خىسلەتنى.
شۇڭا دەيمەن: سېنى سۆيمەكلىكىم، جانان،
ئەمەسمۇ خۇددى سۆيگەندەك ھەقىقەتنى.

1979-يىلى يانۋار، بېيجىڭ.

يىغلىما

ئىچ-ئىچىڭدىن ئۆرلىتىپ ئاھ، ئەي قەلەمقاش، يىغلىما،
كۆزلىرىڭدىن مۇنچىلىك كۆپ ئاققۇزۇپ ياش يىغلىما.

يىغىدىن ئادەم تەسەللا تاپسا، مەيلى يىغلىساڭ،
ئەمما ھەرگىز كۆز يېشى بولماس يۆلكەداش، يىغلىما.
شۇ يىگىت گۈل بەردى دەپ سەن ئالدىراپ كۈلگەن ئىدىڭ،
كۈلمىسۇن خەق، ئەمدى نامەرد ئاتتى دەپ تاش، يىغلىما.
تىل بىلەن دىلنى ھەمىشە بىر تۇتاش دەپ ئويلىدىڭ،
ھەممىنىڭلا تىل-دىلى بولمايدۇ ئوخشاش، يىغلىما.
يارىشمىلىق خۇي دەپنىڭ يىگىتكە بەغباشلىقنى سەن،
سېنى يىغلانغانغا خوش ئۇ كەسپى بەغباش، يىغلىما.
پەس ھەۋەس-ئاللىجانابلىق ئوت بىلەن گويماكى سۇ،
بولمىدى دەپ بۇ ئىككەيلەننى نىشانداش، يىغلىما.
كۆك چىمەن دەپ يۈگۈردۈڭ يالاڭ ئاياغ، سايدى تىكەن،
يىڭنە سانجىپ ئالغۇچە بەر ئەمدى بەرداش، يىغلىما.
بايقىغىن، كۆپتۈر مۇھەببەت كوچىسىنىڭ ئوي-دۆڭى،
ئەمدى بولغاي ئىبىرىتنىڭ باشلامچى يولداش، يىغلىما.

ئوغرىدىن مەككەر يامان

بىر گۈزەل باقتى ماڭا مېھرى بىلەن،
قۇچتى باغرىمنى كېلىپ باغرى بىلەن.
ۋەدە بەرگەچ سۆيىمەن بىر سېنى دەپ،
قىلدى تەستىق لېۋىنىڭ مۆھرى بىلەن.

بىر مەھەل زەپمۇ سۆيۈندۈردى مېنى
ۋەسلىنىڭ خويمۇ شېرىن بەھرى بىلەن.
بىركۈنى سەيلىگە كەتتى ئۆزىچە،
ئۆرتىدى بىرنەچچە ئاي ھىجرى بىلەن.
سەيلىدىن قايتتى، بىراق يوقلىمىدى،
مېنى ئۇنتۇپتۇ بولۇپ غەيرى بىلەن.
يىتتۈرۈپتۇ ماڭا بەرگەن ۋەدىنى،
سەيلىدە بولغان چېغى ئوغرى بىلەن.
ئوغرىمۇ چاققان ئەمەسكەن ئۇ قەدەر،
ئاپتۇ يىتتۈرگۈچىنىڭ ئەمرى بىلەن.
مەنمۇ بىلىدىم، ئوغرىدىن مەككار يامان،
ئوغرىنى باپلايدۇ ھەم مىكرى بىلەن.

شۇندىن بېرى

مەن ئۆزۈم ئۆزۈم ئەمەس شۇ باغقا كىرگەندىن بېرى،
ئوخشىدىم پەرۋانىگە سەن يارنى كۆرگەندىن بېرى.
ئەگدى شاخنى مېۋىسى، تىللارنى ياردى شېرىنسى،
پەرۋىشىڭدىن باغ قېنىپ، لەززەت سۈمەرگەندىن بېرى.
باغ قىزى، باغ مەپتۇنى، باغ ئاشىقى قىلىدىك مېنى،
باغقا باغلاندىم ساڭا ئىشقىمنى بەرگەندىن بېرى.

مەنمۇ سەن تىككەن جىرىمدەك باغقا تارتتى يىلتىزىم،
مەپتۇنۇڭ مەن سەننىڭ پەيزىنى سۈرگەندىن بېرى.
شەربەت ئىزدەپ، خەيرىيەت، تاپتىم لېۋىڭدىن ئاقسۆت،
مەن سېنى ئۈلگە قىلىپ يېڭىمنى تۈرگەندىن بېرى.

مەيلىمۇ

كەلمەك بولۇپ سەن كەلمىدىڭ، سۆز بولسا يالغان مەيلىمۇ؟
ۋەسلىڭگە ئىمكان بەرمىدىڭ، كۆيدۈرسە ھىجران مەيلىمۇ؟
كۆرمەي سېنى بىغەم ئىدىم، ئازادە، خاتىرجەم ئىدىم،
باغلاپ ئەقىدە مەن ساڭا، بولسام پەرىشان مەيلىمۇ؟
ئىشقىڭ ئۇرۇق، كۆڭلۈم زېمىن، ئاھىم شامال، ياشىم يېغىن،
ئەيلەپ ئېكىننى پەرۋەرىش، ئاچ قالسا دېھقان مەيلىمۇ؟
مەن ئەيمىنىپ گەپ ئاچمىغان، بۇ قىسىمنى سەن باشلىغان،
ئەپسۇس، تېخى پۈتمەي تۇرۇپ، يىرتىلسا داستان مەيلىمۇ؟
كۈلگەن ئىدىڭ سەن گۈل بولۇپ، مەن سايىرىغان بۇلبۇل بولۇپ،
بۇلبۇل كېتىپ، قۇزغۇنغا جاي بولسا گۈلىستان مەيلىمۇ؟
مېھرىڭگە مەن لايىق ئىدىم، لەۋزىمگە چىن سادىق ئىدىم،
سادىقلىقىمدىن خارلىنىپ، ئۆرتەنسە ۋىجدان مەيلىمۇ؟
ئالدىڭنىڭدىن تۈلكىگە، قويدۇڭ مېنى ھەم كۈلكىگە،
ئالدامچى يىرتقۇچ ئالدىدا خارلانسا ئىنسان مەيلىمۇ؟

تۆھمەتتە تەسۋىرلەپ مېنى، ئالدامچى ئازدۇردى سېنى،
مېنى ھەسەتخور دەرمۇ دەپ، يۈرسەم خىرامان مەيلىمۇ؟
كىم بار نادانلىقتىن ھايان تاپقان، چوقۇم تارتار زىيان،
سەن ئايرىلىپ سەرمايدىن، قىلساڭ پۇشايىمان مەيلىمۇ؟

ئالدىدا

ئەي گۈزەل، قەدرىڭنى بىل، باش ئەگمە ئالتۇن ئالدىدا،
خارلىما ئالتۇن بويۇڭنى ساختا دۇردۇن ئالدىدا.
سەن ئىدىڭ گويى قىزىلگۈل، ئەسلى بۆلبۈل ئاشقى،
كىم ئېچىنمايدۇ شۇ گۈل خار بولسا قۇزغۇن ئالدىدا.
كىم مۇھەببەتنى ئويۇن چاغلاپ كۈلۈشنى ئىزدىسە،
كۈلۈڭگە قالغاي ئۆزى ھەتتاكى مايمۇن ئالدىدا.
لەيلىنى سەت دەپ مازاق قىلغۇچىنىڭ كۆزى بۆلەك،
لېكىن ئۇندىن ئۆزگە ئۆز بولغانمۇ مەجنۇن ئالدىدا.
بولمىسا گەرچە مېغىز، پوستى ئۇنىڭ ئەخلەت-شاكال،
خۇددى شۇ ھەر نەرسىنىڭ شەكلىمۇ مەزمۇن ئالدىدا.
ئايلانماش دېيىمۇ زىبا سەنەملەر جىنىسىگە،
لېكىن ئىنسانىي مۇھەببەت خەس ئۇ مەلئۇن ئالدىدا.
چىن مۇھەببەت قۇدرىتى ئالدىدا مەغلۇپ ساختىلىق،
تۈلكىنىڭ ساق قالمىقى مۇمكىنمۇ كەلكۈن ئالدىدا.

ئەمدى ئېغىز ئاچما

پەدەز بىلە ماختانما چىمەننىڭ گۈلى مەن دەپ،
چۇقان بىلە لاپ ئۇرما سەھەر بۇلبۇلى مەن دەپ.
قىلماقچى ئىدىڭ ئەسلى ۋاپا باغىنى پەرۋىش،
تۇردۇڭ، ئەجەبا، ئەمدى بىراقلا يۈلمەن دەپ.
ئىللىق دېۋىدىم مەن سېنى لەۋزىڭگە قاراپ، ۋاي،
كۆڭلۈڭ مۇز ئىكەن، يۈرمە باھار مەھسۇلى مەن دەپ.
قىلماقچى ئىكەن مەن ھەۋسىڭگە مېنى بەندە،
بەس، ئاچما ئېغىز ئەمدى ماڭا جور بولمەن دەپ.
دەپسەندە قىلىپ ئۆزگىنى، كۈلمەكچى ئىكەن مەن،
يىغلاپ قالسەن بۇ كەبى ئويناپ كۈلمەن دەپ.

ئۆزۈمدىن ئۆتتى

بىر لېۋەن ئىشقىنى ئىزھار قىلدى ئەيلەپ ناز ماڭا،
ئۈندىدىن كەلدى پەرىزاتلارغا خاس ئاۋاز ماڭا.
تەتتىرىگەن تەن تەرلىدى چوغدەك لېۋىنىڭ تەپتىدىن،
قەھرىتان قىش شۇ ھامان بولدى گۈياكى ياز ماڭا.
خۇشلۇقۇمدىن تەنگە سىغماي، يەتتى ئاسمانغا بېشىم،
دەپتىمەن گۈيا نېسىپ بولدى بەلەن پەرۋاز ماڭا.
مەن نادامەت سازىنى چالمايمەن ھەرگىز دەپتىمەن،

چۈنكى بۇ باشتا سېزىلگەچكە خۇشاللىق ساز ماڭا.
مەن چۆچۈپ كەتتىم كېيىن ساختا قارارنى كۆرۈپ،
جىن نىقاۋىدەك كۆرۈندى يۈزدىكى پەرداز ماڭا.
مەن ساۋاق ئالغان ۋاپادىن بۇ مۇھەببەت بابىدا،
بىۋاپالىق رەسمىنى ئۆقتۈرمىغان ئۇستاز ماڭا.
ئاد، نادانلىق ئىلكىدە قالدىم ئەجەب ھەسرەت يۈتۈپ،
نە قىلاي، ئۆتتى ئۆزۈمدىن، مىڭ مالاھەت ئاز ماڭا.

ئانا، مېنىڭ ئۆز خىلىم بار

ئانا، ئۇ "يىگىت" كە دالالت قىلىپ،
چېچىلماڭ، دىلىمنى جاراھەت قىلىپ.
تونۇيمەن ئۇ يۈزسىز ھايانكەشنى مەن،
بولۇپ قاپتۇ "يۈزلۈك" تاپاۋەت قىلىپ.
ھەمىشە مەلا پىنھان ئۇنىڭ سودىسى،
سېزەلمەيدىكەنسىز نازارەت قىلىپ.
غېرىپ ئانىسىنى قويۇپ ئاچ-يېلىڭ،
سەتەڭلەرگە تۈندە زىياپەت قىلىپ؛
بېرىپ سوۋغا ئاچكۆز ئەمەلدارغىمۇ،
پالاقلايدىكەن بەك خۇشامەت قىلىپ.
ئەگەر مەن ئېلىنسام ئۇنىڭ ئىلكىگە،
مېنى خارلىماسمۇ ھاماقەت قىلىپ.
يېتەر، ئەمدى توسماڭ يولۇمنى مېنىڭ،
چۈشەنمەي ماڭا دوق-ئاھانەت قىلىپ.

مېنىڭ ئۆز خىلىم بار ئۆزۈم تاللىغان،
 ئۇ يۈرمەس غەلىتە تىجارەت قىلىپ.
 ئۇنىڭ مەنىۋى بايلىقى شۇنچە كۆپ،
 ساداقەتكە قويغان ئامانەت قىلىپ.
 ياشايدۇ خوشامەت، تەمدىن يىراق،
 ھالال مېۋىسىگە قانائەت قىلىپ.
 مۇھەببەتتە زادى ئەمەس سودىگەر،
 مېنى قويماس ھەرگىز خىجالەت قىلىپ.
 كېچەلمەيمەن ئەسلا ئۇنىڭ مېھرىدىن،
 ۋاپا ئەھدىسىگە خىيانەت قىلىپ.

ئەجەب گەپقۇ

مېنى سەن بىۋاپا دەيسەن، ئۆزۈڭ قانچە ۋاپا قىلدىڭ؟
 ئەجەپ گەپقۇ، نېمىشقا بۇ ئاھانەتنى ماڭا قىلدىڭ؟
 لېۋىمىدە مەي بېرىپ، گۈلدەك ئېچىلغىن دەپ مېنى گوللاپ،
 سېلىپ جىسىمىغا تەشئالىق، يۈزۈمنى كەھرئۇ قىلدىڭ.
 ماڭا سەن گۈل تاقايىمەن دەپ ۋە لېكىن ئاتتىڭ ئازغانى،
 بۇ قانداق گۈل تاقاش بولدىكى، باغرىمنى يارا قىلدىڭ.
 كۆتۈرگەيمەن بېشىمدادەپ لاپ ئۇرغانتىڭ، (كۆتۈرمەي قوي)،
 مېنىپ گەجگەمگە ئەكسىنچە "ئېلىپ" قەدىمنى "يا" قىلدىڭ.
 مۇھەببەتنىڭ مۇھىم شەرتى ئەمەسمۇ تەڭ-باۋارەرلىك،
 مېنى نېچۈن ساناپ داڭگال، ئۆزۈڭنى بىباھا قىلدىڭ.
 ۋاپانىڭ مەنىسى تەتۈر ئىكەن سەن ئوقۇغان بابتا،

ئەمەس بولسا، نېمىشقا مەن ۋاپا قىلسام، جاپا قىلدىڭ؟
جاھاندا تۇتايانى ھېچ كىشى كۆرمەپتىكەن زادى،
گويا سەنمۇ ۋۇجۇدۇڭدا ۋاپانى تۇتيا قىلدىڭ.
ساڭا ياغدۇرسا ئەل نەپرەت تېشىنى، ماڭا دۆڭگەمسەن؟
مۇھەببەت رەسمى ئالدىدا ئۆزۈڭ سانسىز گۇنا قىلدىڭ.
سېنىڭدىن شۇنچە بىزار بولغىنىمنى كۆرمىگەن مەندىن،
ئامالم يوق، بۇ ئەھۋالغا مېنى سەن مۇپتىلا قىلدىڭ.

جانان كېلىدۇ

ياز كەلدى، تولۇپ قەددى سۇۋادان كېلىدۇ،
يەلپۈنگىنچە شۇ چېچى بوستان كېلىدۇ.
تارقاتتىمۇ دەپ يۈرمە شامال شۇندا ئىپار،
پۈركۈپ يەنە خوش بۇيىنى رەيھان كېلىدۇ.
ھېيت كەلدىغۇ دەپ ئەگمە قېشى جىلۋە قىلىپ،
تاك ئاتتى مانا دەپ كۆزى چولپان كېلىدۇ.
كاككۈكنى خىجىل ئەيلىگۈدەك كۈلكىسى بار،
گۈل غۇنچىسىدىن ئۈز لېۋى خەندان كېلىدۇ.
بوغجۇمىسىنىڭ بەرىدە ھەر ياڭزا كىتاب،
كۆڭلۈم ئۆيىگە ئۆزگىچە مېھمان كېلىدۇ.
دەستۈر ئېلىپ ئاستانە ئەرەستۈلىرىدىن،
ئەل رەنجىگە مەلھەم يېڭى لوقمان كېلىدۇ.
بىللە ئۈچىمىز دېۋىدى پەن ئاسمىنىدا،
شۇ لەۋزىگە خاس قىلغىلى جەۋلان كېلىدۇ.

كۆڭلۈم سۆيۈنۈپ تەلپۈنىدۇ، ئىنتىلىدۇ،
چۈنكى يۈرىكىم پارسى جانان كېلىدۇ.
چىقماي نە ئۈچۈن قۇچقىلى باغرىمنى ئېچىپ،
ئۆمرۈمگە مېنىڭ ئەزگۈ شەرەپ-شان كېلىدۇ.

مەلەم ئوق

يا قىلىپ كۆزۈڭ قېشىڭنى ئاتتى بىر پەيكان ماڭا،
سانجىلىپ قالدى يۈرەككە دەل تېگىپ شۇ ئان ماڭا.
بۇ ئوقۇڭدىن زەخمى يەپ قىينالغىنىمنى بىلىدىم،
يا ھوشۇم كەتتى مېنىڭ، يا بولدى ئۇ دەرمان ماڭا.
ھەممە دەيدۇ: ئوق خەتەرلىك، قىلغۇلۇق ئۇندىن ھەزەر،
بۇنچە خوپ ئوق ئالدىدا لازىم ئەمەس قالقان ماڭا.
ئەمدى بىلسەم ئوق ئەمەسكەن، ئاتقىنىڭ مەلەم ئىكەن،
سەن ئىكەنسەن دەردكە دەرمان بولغۇدەك لوقمان ماڭا.
سەزدى قەلبىم ئاشۇ مەلەمدىن ۋاپادار مېھرىنى،
يوق بۇ ئىشقىم بابىدا بۇندىن بۆلەك ئارمان ماڭا.
پاك نىيەتلەر ئەيلىگەي زوق پاك مۇھەببەت ئەھلىگە،
بەختىيارمەن گەر مۇناسىپ بولسا بۇ ئۇنۋان ماڭا.
جان پىدا قىلسام سېنىڭ مېھرىڭ ئۈچۈن يوقدۇر غېمىم،
سەن ماڭا جانان ئىكەنسەن، شۇ ئەمەسمۇ جان ماڭا.

ئۆرگىلەي

گۈلباھار، گۈل مەشۇقۇم، يازغان خېتىڭدىن ئۆرگىلەي،
جانغا ئارام، دىلغا شادلىق رىغبىتىڭدىن ئۆرگىلەي.
مەن پىراقىڭدا گويا چۆل-دەشتتىكى تەشنا ئىدىم،
خەت بىلەن كۆڭلۈمگە سۇنغان شەربىتىڭدىن ئۆرگىلەي.
پاك مۇھەببەت دۈشمىنى قىيناپتۇ، يارىم، بەك سېنى،
ئاشۇ كۈلپەتلەرنى يەڭگەن غەيرىتىڭدىن ئۆرگىلەي.
بىمۇقامغا: مەن ئەمەسمەن دەپ مۇھەببەت ساتقۇچى،
تەڭلىگەن رەڭدار بوسۇتقا نەپىرىتىڭدىن ئۆرگىلەي.
تەر باھاسى زەردىن ئارتۇق دېگىنىڭ چوڭ بايلىقىڭ،
قەدر-قىممەت ئۆلچىمى گۆھەر دىتىڭدىن ئۆرگىلەي.
”مەن يوسۇندىن كېچىمەن ساتماقچى بولسا مېنى“ دەپ،
ئىلمىغان قارغىشنى كۆزگە جۈرئىتىڭدىن ئۆرگىلەي.
مەن كۆرۈپ خەتنى، ئىشەنچىم تېخىمۇ ئاشتى ساڭا،
جان تىكىپ قىلغان قەسەمدەك ھۆججىتىڭدىن ئۆرگىلەي.

ئىچىمدە ھەسرەتتىم كۆپ

ئوقۇڭلار ھەسرەتتىمنى شۇ ۋاراقتىن،
خېتىمگە ئالدىم ئىلھامنى ساۋاقتىن.

بۇرۇن زوقلانغۇدەك بىر گۈل ئىدىم مەن،
سولاشتىم پەس ھەۋەسكە ئىشتىياقتىن.
سېزەتتىم خۇددى مەكتەپنى ئاسارەت،
چىقىپ كەتسەم قۇتۇلغاندەك سولاشتىن.
ئۆزۈمگە بەكمۇ كۆپ قويدۇم تەمەننا،
ئۈمىدىم چوڭ ئىدى ئالىي راۋاقتىن.
ئەجەب شەيدا ئىدىم زىننەت-بوياققا،
ھامان مەغرۇر ئىدىم بۇنداق سىياقتىن.
قونۇپ ھەپتە ئىچىدە نەچچە شاخقا،
پۇرايتتىم ئۇ پۇراقتىن، بۇ پۇراقتىن.
بولۇپ پەرۋانە بەزمە-ئولتۇرۇشقا،
ھۇزۇرلاندىم يېشىل رەڭدار چىراغتىن.
نېپىز كۆڭلەك بىلەن چۈشسەم ئۈسۈلغا،
قېلىنلار سۈركىلەتتى ھەر قاياقتىن.
ئانام يىغلاپ نەسبەت قىلسىمۇ، ياق،
ھەۋەس غەۋغاسىدا كەتتىم قۇلاقتىن.
خۇنۇكلەشتى چىرايىم بارا-بارا،
چىقىپ كەتكەن ئۈچۈن يولدىن-سىجاقتىن.
ماڭا ئەل قويدى "ئاق قۇشقاچ" دېگەن ئات،
دىلىم خورلاندى ئەمدى بۇ ئاتاقىتىن.
بېشىمنى كۆتۈرەلمەس بولدۇم ئاخىر،
يۈرەلمەي كوچىدا شاڭخو-مازاقتىن.

ئۆزۈمنى بۇلغىدىم پاتماي قىنىمغا،
ئۆتەلمەي ياشلىق ئاتلىق چوڭ سىناقتىن.
ئىچىمدە ھەسرەتتىم كۆپ، كىمگە يىغلاي،
ماڭا ياردەم قىلىڭلار ھەممە ياقتىن.

دەپتىمەن

سۆزىنى ئاڭلاپلا ئىنسان دەپتىمەن،
مېنى ئوبدان دەپسە، ئوبدان دەپتىمەن.
لەۋلىرى گويا ھەسەلدەك سېزىلىپ،
لەززىتى دەردىمگە دەرمان دەپتىمەن.
نازلىنىپ، جېنىم پىدا دەپسە ماڭا،
ئىشقىڭىزغا مەنمۇ قۇربان دەپتىمەن.
دوستلىرىم بەك ئالدىراپ كەتمە دەپسە،
بولسىدى توي شۇنچە چاپسان دەپتىمەن.
نازلىنىپ سالىدى سېلىق، ئالدىم ئوشۇق،
بار-يوقۇم سىزگە ئاتالغان دەپتىمەن.
توي بولۇپ ئۆتتى كۆڭۈللۈك نەچچە كۈن،
قالدى ئەمدى نېمە ئارمان دەپتىمەن.
بىللە بولغاندەك ياڭاق چاققاندىمۇ،
بولدىمۇ تەڭ چۆلدە چوپان دەپتىمەن.

ئەمما توي قويدى مېنى قەرزدار قىلىپ،

تۆلمەكنى بەكمۇ ئاسان دەپتىمەن. . .

كەلسەم ئىشتىن بىر كۈنى، يار ئۆيدە يوق،

بولغىلى كەتكەندۇ مېھمان دەپتىمەن.

بايقسام قايتۇ يالاڭغاچ ئۆي ئىچى،

ھەر قاچان بىر ئوغرى ئالغان دەپتىمەن.

بولدى مەلۇم يار يامانلاپ كەتكىنى،

ئۆتكۈزۈپ قويدۇممۇ نۇقسان دەپتىمەن.

بىر ئوقۇشماسلىق ئۆتۈپتۇ، ئاخىرى

كېلىدۇ ئەيلەپ پۇشايمان دەپتىمەن.

ئەكسىچە، قىلسا تەلەپ ئاجراشقىلى،

نېرۋىسى بوپتۇ پەرىشان دەپتىمەن.

ئېسىلىپ چۇقان كۆتۈرسە كوچىدا،

بەلكى كۈندەشلىككە قالغان دەپتىمەن.

بار ئىكەن يوتقان يىغىش كەسپى ئۇنىڭ،

ئاڭلىغانىتىم، ئەمما يالغان دەپتىمەن.

ئالدى خەتنى بار بىساتىمنى قوشۇپ،

مېنى قىلماس مۇنچە ۋەيران دەپتىمەن.

كۆيگىنىمنى قىلدى بۇرۇنۇمدىن بۇلاق،

ۋاي ئېست، دەجىالىنى جانان دەپتىمەن.

خېلى-خېلى دەردكە ۋايىجان دەپمىگەن،

پايلىماي بۇ دەردكە ۋايىجان دەپتىمەن.

ئەمدى...

سەردىشم دەپ سېنى مەن، ئېيتىۋىدىم ھەممە سىرىمنى،
شۇندا گوھەر دېۋىدىك سەن يۈرىكىمنى، جىگىرىمنى.
ۋەدىلەشكەن بۇ ئۆمۈر لەزىتىنى تەڭ كۆرىمىز دەپ،
ھەمدە يۈكنى كۆتۈرۈشكە مەن يېرىمنى، سەن يېرىمنى.
پىتتە-ئىغۋا قۇيۇنى چىققىنىدا ئۇچتى قارارىڭ،
كۆرمىدى ئىككى كۆزۈڭ قىلچىمۇ بىر توغرا يېرىمنى.
بىر زاماندا مېنى سىپاپ ئەركىلەتكەن شۇ قولۇڭدا
ساق تېنىمنى زېدىلەپ ئاچقىلى تۇردۇڭ "يېغرىم"نى.
باغلىغانتىمغۇ بېلىمنى ساڭا سادىق بولمەن دەپ،
ئەمدىلىكتە "ماڭا سىرتماق" دەيدىغا بۇ كەمىرىمنى.
سەن مېنى ساق يېرى يوق نەرسە دەيدىڭ، مەيلى بۇنىڭغا،
كاشكى تاپساڭچۇ ئاشۇ كىبرىگە لايىق بىجىرىمنى.
ئەمدى بېسىلدى قۇيۇن، ئاشكارە بولدى قارا ھەم ئاق،
ئاڭلىغايىسەن ئەمدى قايسى قۇلىقىڭدا خەۋىرىمنى؟!

ھوي بالا

ھوي بالا، ئېيتقىن، كىم بولسەن؟

ھەر كۈنى باغقا بىر كېلىسەن.

بىللە كىتابمۇ ئېپ كېلىسەن،
يا ئوقۇمايسەن، نېمە قىلىسەن؟
”ئۆرگىلىمەن“ دەپ ناخشا ئېيتسەن،
ئېيتقىنا، كىمدىن ئۆرگىلىسەن؟
ئايلىنسەنغۇ سەن مېنىلا،
زادى نىمانداق شوخ بالا سەن؟
ئاچقان ئەمەستىم ساڭا چىراي،
سەن نېمە مەقسەتتىن كۈلىسەن؟
پەملىگۈدەك بولسام سېنى مەن،
سۆيگۈگە مەپتۇن بايقىلىسەن.
مەن بۇ چىمەننىڭ بۆلبۈلى دەپ،
مېھرى گۈلۈمگە ئىنتىلىسەن.
ئويلىغىنىم يوق سۆيگۈنى مەن،
ئالدىرىما سۆز ئاچقىلى سەن.
مەن مېۋە ئىلمىي مەپتۇنى مەن،
جورساڭ ئەقلىڭنى، بىلىسەن.
سەنمۇ كىتابنى راست ئوقۇغىن،
بولما ھەۋەسنىڭ زاڭ قولى سەن.
ئايلىنىۋەرمە سەن مېنى كۆپ،
بولمىسا دەشنىم يەپ قالسەن.
پەسلى كېلىپ گۈل قارشى ئالار،
بولساڭ ئىلىمنىڭ بۆلبۈلى سەن.

كۆڭۈلنى كۆڭۈل ئالدىۇ

خېلى كۆپتىن ساڭا كۆڭلۈمدە تۇغۇلغان ئېھتىياج،
ماڭا باقساڭ، بارۇ يوقۇمنى قىلاي دەيتتىم خىراج.
شۇ تەمدە ئىلتىجا قىلغان ئىدىم، ماقۇل دېدىڭ،
ئاشۇ ئالتۇندەك سۆزۈڭ بولغان بېشىمغا خۇددى تاج.
سۆز بېرىپ، لېكىن ماڭا كۆڭلۈڭنى زادى بەرمىدىڭ،
ئەيلىدىڭ ۋەيران مېنى تىنماي قىلىپ تالان-تاراج.
نە ئۈچۈن قويدۇڭ قۇرۇق گەپكە مېنى قەرزادىر قىلىپ،
ئىشقى بازارىڭدا تۆلەمدۇ زىيان چەككۈچى باج؟
بەزىلەر دەيدۇ مېنى "مەككارغا بويسەن مەسخىرە"،
يولۇقار مۇنداق بازارغا بولسا كىمىنىڭ بەختى كاج.
گەرچە شۇنداق بولسا ئىشقى، كىرمىي دېدىم بۇ كوچىغا،
كىمكى يۈزلەنسە ئاڭغا، تاپمايدىكەن روناق-راۋاج.
پاك ۋىسال تاپقۇچىلارغا بەلكى ياقماس بۇ سۆزۈم،
مەن ۋاپا كۆرمىي، بولۇپ قالغاندىمەن غەيرىي مىزاج.
دەيدۇ دوستلار: "پۇل ئەمەس، كۆڭۈلنى كۆڭۈل ئالدىۇ"،
بۇ نەسىھەت بولغۇسى رەنجىم ئۈچۈن مەلھەم-ئىلاج.

ئەمدى نېمىسى؟

يادىڭدىمۇ، بىز ھەممىدە ئورتاق دېگىنىڭ،
بىر مېۋە، ئەزەلدىن بېرى قوشماق دېگىنىڭ؟

يادىڭدۇمۇ، "لەۋزىڭگە ئىشەندىم بەگۇمان،
يا مەن تازا ئەخمەقمۇ؟" دېسەم، "ياق" دېگىنىڭ؟
چوڭ خەتتە مېنى سۆككۈچى گېزىتنى كۆرۈپ،
ئۆزگەردى سوۋۇشقا ماڭا ئامراق دېگىنىڭ.
ئەمدى مېنى دەيسەنكى، قارا ئىچ-ئىچىدىن،
كەتتى نەگە بىر چاغدا "دىلىڭ ئاق" دېگىنىڭ؟
بالدۇر مېنى سۇمباتى "ئېلىپ" تەك دېۋىدىڭ،
ئەمدى نېمىسى "يا" كەبى مايماق دېگىنىڭ؟
ئاخشاملا تېخى سەن مېنى پاكىز دېۋىدىڭ،
قانداقچە باھا ئەتتى قاسماق دېگىنىڭ؟
دەپسەن: "ماڭا مەلۇم ئىدى شۇم قەستى ئۇنىڭ،
يالغانمۇ بۇرۇن مەقسىتى پارلاق دېگىنىڭ؟
بىلىدىڭمۇ، نە ئۇنۋاننى ئېلىپ كەلدى ساڭا
بىر دەمدىلا ئۇنداق يەنە مۇنداق دېگىنىڭ؟
قويغان ئەيىبىڭ ئازمۇ ئەمەس، يالغىنى كۆپ،
ئويلايتتى بىراق ئەمدىكى "ئەخماق" دېگىنىڭ.

باشقىسى

بارمىدۇ ئالدىڭدا خار بولغۇچى مەندىن باشقىسى،
بارمىدۇ ئادەمنى خار قىلغۇچى سەندىن باشقىسى.
ئاقىۋەتنى ئويلىماستىن، باشتا شۇنداق دەپتىمەن:
"يوق جاھاندا ماڭا لايىق سەن لېۋەندىن باشقىسى".
سەنچىلاپ باقمايلا مەن ھۆسنوڭنى گۈل چاغلاندىمەن،

بولمىدى لېكىن مۇيەسسەر شۇم تىكەندىن باشقىسى.
قۇلغا ئايلىنىم گويا سەن زومىگەرنى يار تۇتۇپ،
بولمىدى ھەرگىز نېسىپ زەنجىر، كىشەندىن باشقىسى.
ساڭا باغلانغاچقا ئايرىلدى بۇرادەر- دوستلىرىم،
مەن ئۈچۈن يوق ئەمدى "خوپ بولدى" دېگەندىن باشقىسى.
شاھى تون شەيداسغا شەيدالىقىڭدىن كەچمىسەڭ،
ھېچ راۋا بولمايدىكەن تەنگە كېپەندىن باشقىسى.
بارچە ئىشقا ئەھلى مېنىڭدىن ئىبرەت ئالسۇن كۆز ئېچىپ،
بولمىغاچ دۇچ مەن يولۇققان دەردكە مەندىن باشقىسى.

بەك گول ئىكەنمەن

مەن ئۆزۈم بەك گول ئىكەنمەن لەۋزى يالغانى كۈتۈپ،
خوددى ناداننى ئۈمۈلدۈرغۇچى تاداننى كۈتۈپ.
تەلمۈرۈپ گويا بۇلۇتلۇق كۆككە باقتىم تۈن بويى،
يۈزىنى كۆرسەتمىگەن پىنھانى چولپاننى كۈتۈپ.
سۆيگۈ ئوتىدىن بەتەر بۇ ئىنتىزارلىق ئۆرتىدى،
مەن قوشۇپ ئالدىم ئەلەم دەردىمگە دەرىماننى كۈتۈپ.
بىللە مەنزىلگە بارارسەن دەپ يايلاق قالدىم ئۆزۈم،
بۇ تەرەپكە راىى يوق بىر غەيرىي كارۋاننى كۈتۈپ.
ۋەدىسىدىن شاد بولۇپ قالدىم ئازابقا ئاقسۆت،
ئەسلى شادلىقنى ئەمەس، بەلكى پۇشايماننى كۈتۈپ.
ئاخىرى تاپتىم سەۋەبىنى، ئۇ شۇڭا كەلمەپتىكەن،
لەۋزى ئەجرىگە مېنىڭدىن لەئلۇ مارچاننى كۈتۈپ.

سەن ئۈچۈن گويا مۇھەببەت كوچىسى بازار ئىكەن،
 نەقلاي ئىشقىمغا سەندىن پايدا-ۋىجداننى كۈتۈپ.

مەن بەختىيار

سۆيگۈ باغمغا يېتىپ كەلدى باھار، مەن بەختىيار،
 سەردىشىپ تاپتىم ئۆزۈمگە چۈپ نىگار، مەن بەختىيار.
 مەن ئەگەر دېھقان بولۇپ چۈشسەم ئېتىزدا ئورمىغا،
 زوق بىلەن كەينىمدە باغ باغلايدۇ يار، مەن بەختىيار.
 دەستگاھتا مەن ئەگەر تىلسام ياغاچ، يارمۇ كېلىپ،
 رەندىلەپ تاختايىنى ئەيلەر جىلۋىدار، مەن بەختىيار.
 مەن ئوقۇغۇچى بولۇپ ھازىرلىسام دەرس، يار ھېرىپ-
 كەلسىمۇ ئىشتىن، ئۇنى رەتلەپ تۇرار، مەن بەختىيار.
 مەن ئەگەر شائىر بولۇپ يازسام شېئىر، ئىلھام قوشار،
 پۈتكىچە مەندىنمۇ ئارتۇق ئىنتىزار، مەن بەختىيار.
 مۇڭغا چۆمسەم مۇڭلىنار، كۈلسەممۇ بىللە كۈلكىسى،
 خۇشلۇقۇم، قايغۇمغا شىرك غەمگۈزار، مەن بەختىيار.
 بىز ھامان سەرداش، يۆلەكداش، تاپا-تەنە بىزگە يات،
 شۇڭا ھەرقانداق جاپا قىلمايدۇ كار، مەن بەختىيار.
 "نە ئۈچۈن سەن ماڭا مۇنچە مېھرىبان، ئامراق" دېسەم،
 "ئۆز غېمىڭگە بەنت ئەمەس سەن" دەيدۇ يار، مەن بەختىيار.
 "بالىمىز تارتسۇن ساڭا" دېسەم، "ساڭا تارتسۇن" دەيدى،
 ئىككىمىزگە ئوخشاسا، يار بەختىيار، مەن بەختىيار.

خىجىللىقتىن يەرگە كىردىم

خەت يېزىپسەن رەنجىشىڭدىن كەچكىنىڭنى بىلدۈرۈپ،
يەرگە كىردىم مەن خىجىللىق ئاستىدا خەتنى كۆرۈپ.
سەن ماڭا سۇنغان ئىدىڭ، راست، تۇنجى سۆيگۈڭ گۈلىنى،
شۇ ھامان قىسقان ئىدىم، تۇرغاچقا مەنمۇ تەلمۈرۈپ.
ئاشۇ كۆكلەم پەسلىدە ھۆسنوڭگە خوپ شەيدا بولۇپ،
شادلىقىمدىن سېنىمۇ يۈرگەن ئىدىم مەن كۈلدۈرۈپ.
بىر قۇيۇن كەلگەن ھامان كۆزگە كۆرۈندۈڭ ئۆزگىچە،
تەكتىگە يەتمەي ئۇنىڭ، كەتتىم ئۈزۈمۈ ئۈزگۈرۈپ.
ساڭا تۆھمەت دېغى چۈشكەندە ئەجەپ قىلىدىم ئەلەم،
بىر كاساپەت ئىلىكىگە كۆڭلۈم شېخنى ئەگدۈرۈپ.
ئاخىرى تىنجىپ قۇيۇن، ساھىلغا چىقتىڭ سەن ئامان،
مەن بۇرۇختۇم بولدۇم، ئەپسۇس، يەلكىنىمنى چۆكتۈرۈپ.
ھەسرەتتىم ئارىمىنى ئويغاتقاچقىمۇ چەكتىم ئازاب،
قىلمىشىمنى قايتا كۆز ئالدىمغا بىر-بىر كەلتۈرۈپ.
شۇندا چىللاپسەن باھارغا سەن مېنى، قانداق باراي،
مەن دوقالغا جور بولۇپ، كەتسەم باھاردىن يۈز ئۆرۈپ.
خەتتە دەپسەن: چوڭ گۇناھكار نەس دوقال ھەم شۇم قۇيۇن،
بىز ئەمەس، ئۇ قانچىلارنى قىلدى ۋەيران تەزدۈرۈپ.
ياق، ماڭا ئاز "قارا يۈز، شەرمەندە" دەپ قويسا لەقەم
ھەم سازايى قىلىشىمۇ ئېشەككە تەتۈر مىندۈرۈپ.
تىللىساڭمۇ مەيلىدى، چىللاپ بەتەر قىلىدىڭ خىجىل،
مەن باراي ئالدىڭغا قايسى يۈز بىلەن، قانداق يۈرۈپ؟...

كەلسە

(ئاشىقنىڭ كۆڭلۈ كۈيى)

كۆزۈم يولدا، نە بولغاي شۇ نىگارمىدىن خەۋەر كەلسە،
لېۋىم چاڭقاق، نە بولغاي ئابىكەۋسەردىن ئەسەر كەلسە.
خەۋەرگە شۇنچە تەشنا مەن، بولارمەن قانچىلىك مەمنۇن،
شۇ دىلبەر مەن تەرەپكە يول ئېلىپ شۇئان ئەگەر كەلسە.
قاراڭغۇلۇق تىقىلدى كۆزلىرىمگە دەردى ھىجراندىن،
تۇن ئايلاناماسمىدى تاڭغا، بولۇپ چولپان سەھەر كەلسە.
ئۇنىڭسىز خۇددى جانسىز مەن، تىرىك مەن ۋەسلىدە جەزمەن،
تاپارمەن ھەر قېتىم بىر جان شۇ جانبەخش يار ھەر كەلسە.
ئۇ كەلسە كىم كۈلەر مەندىن بىساتى يوق قەلەندەر دەپ،
مۇھەببەت نۇرىدىن كۆڭلۈم ئۆيىگە شۇنچە زەر كەلسە.
ئۇ كەلسە بېھىساب غەيرەت پۈتۈلمەسمۇ ۋۇجۇدۇمغا،
قىلىپ غەم قىلچە ئەگمەسمەن ماڭا قانچە خەتەر كەلسە.
ۋاپادار ۋەسلىگە ئاشىق كىشى زارلانمىغاي دەردتىن،
مۇھەببەت راھىتى مەغلۇپ قىلار ھەر دەردسەر كەلسە.
جۇدالىق ئاخشىمى ئاققان يېشىم يۇلتۇزغا ئوخشايدۇ،
نە بولغاي شۇ نىگارمىدىن ماڭا تاڭدەك خەۋەر كەلسە.

1978-1984-يىللار.

ماتەم ناخشىلىرى

ماتەم

— ئەخمەتجان قاسىمى ۋاپاتى مۇناسىۋىتى بىلەن

ئاھ! . . .

كۆزى بولسا ئۆلۈمنىڭ ئەگەر،

باغرى ئېزىلگەن،

ئەمدىلەتنىن ھاياتىنىڭ تېڭى سۈزۈلگەن،

نۇرغا قانمىغان ئەل غۇرۇرىغا

سالامدۇ چاڭگال؟!

تۇفى!

شورى قۇرۇسۇن قارا ئۆلۈمنىڭ!

ئارامىنى بۇزۇپ كۆڭلۈمنىڭ،

كەلگەن ئېغىر شۇم خەۋەرنى

قايسى قۇلاق بىلەن ئاڭلايدىكەنمەن،

قايسى تىلىم بىلەن سۆزلىي بۇ دەردنى؟!

ئاھ، ئېغىر قايغۇ،

ئاھ، ئېغىر ئەھۋال
كۈرەش يوللىرىنىڭ مۈشكۈللىرىنى
كۈرەشچان خەلق بىلەن بىللە تەڭ تارتقان
دانا ئوغلانلارنى يۇتتى بۇ ئۆلۈم.
بۇ ئۆلكىنىڭ دەردلىك كۆكسىگە
قايقۇ، ماتەم ئوتلىرىنى
ياقتى بۇ ئۆلۈم.
ھەي،
ئاچچىق دەردلەرنى
ئېزىلگەن باغرىغا سىڭدۈرگەن ئۆلكەم،
بىراق
سىڭدۇرالمىسەن بۈگۈنكى غەمنى؟
تارتىپ باققانىمىڭ بۇنداق ئەلەمنى؟!
سەن يوقاتتىڭ
يېڭى تارىخىڭنىڭ سەردارلىرىنى.
سەن يىتتۈردۈڭ
ئەھمەتجان دەك ئېسىل ئادەمنى!
سىلكىندى ۋۇجۇد،
تىپچەكلىدى دىل،
گويا تىققاندەك يۈرەككە بېگىز.
ئەگەر يىغا بىلەن ئۇجۇقسا ماتەم،
بىز بۈگۈن ياش بىلەن ياسايتتۇق دېڭىز.

ئۆلدى دېمەڭلار،
ئۆلدى دېمەڭلار،
ئېسىل ئوغلانلارنى ئۆلدى دېمەڭلار!
قىزىل چوغدەك يېنىپ-يېلىنجاپ،
قالدى ئۇلارنىڭ باسقان ئىزلىرى.
ئەنە،

قۇلىقىمىز تۈۋىدە ياڭراۋاتىدۇ
ئۇلارنىڭ ئاشۇ مۇنبەردە تۇرۇپ،
بىزگە چېكىگەن ئۆتلۈك سۆزلىرى:
بوزەك بولمايمىز!

بوزەك قىلمايمىز!
دوستلار، ۋارقىراڭلار

ئۇلارنىڭ ھايات شۇئارلىرىنى.
خۇش قىلىش مۇمكىنمۇ شېھىت روھىنى
كۆز ياش ئاققۇزۇپ.

ئۆلۈم ھەرقانچە مۇدەھىش بولسىمۇ،
ئەزىز ئىستەك گۈلشىنىنى
كېتەلمەس تۈزۈتۈپ،
چەيلەپ ياتقۇزۇپ.

دوستلار،
ئاتلىنىڭلار شانلىق زەپەرگە،
ئۇلارنىڭ پارلاق ئىزىدىن مېڭىپ.
ساقلاڭلار كۈرەشچان ۋەسىيىتىنى

يۈرەككە تېڭىپ،
يۈرەككە تېڭىپ،
ئۇلارنىڭ روھى كۈلەر شان قۇچۇپ،
كىشىلىك دۈشمىنى بىز چىققاق يېڭىپ.

1949-يىلى نوپابىر، غۇلجا.

يولداش گوموروغا مەرسىيە

ئۆتەر-ئۆتمەي بۇ يىلى دۈەنياڭ بۇ ياندىن،
ئېسىل گولاۋ ۋىدالاشتى جاھاندىن.

قىزىل سەنئەت سېپى ماتەمگە چۆمدى
جۇدا بولغاچ ئاجايىپ قەھرىماندىن.

ئۇ بولغان قەھرىمان لۇشۈنگە سەپداش،
ئەزىز بىلگەن قىزىل بايراقنى جاندىن.

شۇڭا بارغانچە قەلبى توق قىزاردى،
شۇڭا ماڭدى ئاداشماي چوڭ نىشاندىن.

• دۈەنياڭ- 5-ئاينىڭ 5-كۈنى چۈ يۈەننى خاتىرىلەش يۈزىسىدىن
ئۆتكۈزۈلىدىغان بىر خىل ئەنئەنىۋى بايرام.

زىيانداشنى كۈرۈپ نۆلگە باراۋەر ،
شەرەپلىك ئۆتتى ئالىي ئىمتىھاندىن .

ئۇ كەتتى قالدۇرۇپ ھەر خىل ئېسىل گۈل ،
سولاشماس ، زادى كەتمەس خۇش بۇيى ئاندىن .

قىزىل ئەجداد ئىزى ئىلھامچى بىزگە ،
چوقۇم ئۆتكەيمىز ھەر قانداق داۋاندىن .

تۈزۈپ سەنئەت سېپىنى پات-يېقىندا ،
ئالارمىز مول ھوسۇل جەزمەن خاماندىن .

1978-يىلى 6-ئىيۇن ، ئۈرۈمچى .

ل . مۇتەللىپنى ئەسلەپ

ئەسكە ئالغانتىم بۈگۈن لۈتۈن ، سېنى ،

ئاقىتى كۈزۈمدىن تاراملاپ ياشلىرىم .

يېڭىباشتىن بولدى چۆپ-چۆپ

تېخى نەمدىن ئەكچىمەي يەك ، پەشلىرىم .

يىغلىۋەتتى ئىختىيارسىز ئۆزلىرى

مېنى "بەس" دەپ بەزلىگەن يولداشلىرىم .

يادىمىزدا ئاشۇ ئەنسىز كېچىلەر،
موما ئۈستىدە پالاقلايتتى گومىنداڭ بايرىقى...
سەن ۋە تەننىڭ قايغۇسىنى كۈيلىسەڭ،
تىلدى باغرىڭنى مۇناپىقلار تىغى.
سېنى نابۇت قىلدى جالات ھودۇقۇپ،
سەن ئادا بولدۇڭ ئەلەمدە تۇنجۇقۇپ،
ئون گۈلۈڭنىڭ بىرى ئېچىلماي تېخى.

ئاخىرى تاغلار ئېتىپ،
كەلگىنىدە گۈلباھار پەسلى يېتىپ،
بولدى گۈلشەنگە ئىگە گۈل ئامرىقى.
شۇندا گۈل ئاچقان ئىدى غۇنچەڭ سېنىڭ،
بولدىكىن نەرىڭ ئوشۇقچە،
كەلدىغۇ "سول" تەلۋىلەرنىڭ تارلىقى.
بىر مەھەل تەتۈر شاماللار قۇترىدى،
چۈشتى ئەجدادلارنى خارلاش بۇيرۇقى.
زەپمۇ ئۇر-ئۇرغا يولۇقتى شان-شەرەپ،
كىيگۈزۈلدى ساڭمۇ نەس قالىپقى.

تەلۋىلەر قىلدى گومىنداڭنى خۇشال،
بۇ ئەلەمنى ئويلىسام شۇ تاپتا مەن،
يۈرىكىم چىم-چىم قىلىپ،
ئىچ-ئىچىمدىن ئۆرتىنىپ ئۇھ تارتىمەن.
ئېيتقىنا، لۇتۇن قېرىنداش، نەدە سەن؟

مەن قوياي دەسەم بېرىپ گۈل چەمبىرەك،
ئاختۇرۇپ قەبرەڭنى نەدىن تاپمەن؟

بىر قېتىم كۆرگەن چۈشۈمدە:
قايتىمەن مەنمۇ ئۆلۈپ ئايەم كۈنى.
نەدىدۇر بىر جايدا ئەرۋاھلار ئارا
قايغۇلۇق ھالەتتە ئۇچراتتىم سېنى.
سەن ماڭا شۇنداق دېدىڭكى:

“گۈللىرىم ئېچىلغىلى تۇرغان ئىدى،
نېمە ئىش ئەمدى يەنە سولاشقىنى؟”

مەن دېدىمكى:
“مەنمۇ ھەيرانمەن بۇڭا،

قورقمەن ئېيتىشقا گەپنىڭ راستىنى...”

ئاشۇ چاغدا

يېنىمىزغا كەلدى بىر ئادەم يېتىپ،

ئۇ كۆرۈشتى شۇنچە ئىللىق بىز بىلەن.

بايقىسام ئۇ بايا چېن تىەنچيۇ ئىكەن،

بىزگە ئۇ بەردى تەسەللا،

ئىككى ئېغىز سۆز بىلەن:

“نېمە ئىش بولدى زېمىننىڭ ئۈستىدە،

بايقىساق مەلۇمغۇ ئۆتكۈر كۆز بىلەن.

چىقتى مەيدانغا نىجىس ئالۋاستىلار،

ئۆزىنى گويا پەرىشتە كۆرسىتىپ،

ئۆزگىچە پەرداز بىلەن .
شۇ مەرز ئالۋاستىلار
ئۆزگىچە تارىخ توقۇپ غەۋغا سېلىپ،
مۇشتلىشىشقا سالدى ئۆزنى ئۆز بىلەن .
يول خەتەر ،
لېكىن يورۇقدۇر پەللىمىز ،
بەربىر ماڭماي ئامال يوق
باشتا ئاچقان ھەم سىنالغان ئىز بىلەن“

راستىن ئېيتسام ، چۈش ئەمەسكەن كۆرگىنىم ،
ئىنقىلاب ئەجدادىنىڭ قايغۇ-غېمى .
ئاخىرى قىڭغىرىنى ، تۈزنى ئايرىدى
ئەمەلىيەت—چىن ھەقىقەت ئۆلچىمى .
يېڭىباشتىن چاچتى پارلاق نۇرنى
دەۋرىمىزنىڭ ئىنقىلابىي تەلىمى .
بولدى رەسۋا خەلقى ئالەم ئالدىدا
شۇم نىيەت ئالۋاستىلارنىڭ ئالدىمى ،
بەردى ئەۋلادلارغا ئىلھام ، كۈچ-مەدەت ،
قايتا ئۆتكەندە شېھىتلار ماتىمى .

قەبرە يوقلاش مەۋسۈمىدە
ئەسلىدىم ، لۇتۇن سېنى .
سېنى ئەخلەت دېسىمۇ چۈپرەندىلەر ،
خەلقىمىز چىن قەلبىدە

ئەتىۋارلايدۇ بىلىپ ئالتۇن سېنى.
سەن بېرىپ يىللارغا مەزمۇنلۇق جاۋاب،
ئارزۇ قىلىدىك
قىپقىزىل نۇرغا جاھان پۈركەنسە دەپ،
قىلىدۇ ئەۋلادلىرىك مەمنۇن سېنى.
بىز چوقۇم شەنىگگە تىكلەيمىز مۇنار؛
قويىمەن شۇندا مۇنارنىك ئالدىغا
شېئىرىيەتتىن راسلىغان گۈل-غۇنچىنى.

1979-يىل مارت، بېيجىڭ.

نەم شېئىت خاتىرىسىگە

تۇرىدۇ تۇرقۇڭ غەزەلدەك كۆزۈ كۆڭلۈم ئالدىدا،
مەن تېخى لال سەن كەبى شېرىن تەكەللۇم ئالدىدا.

بۇندا باشلامچى ئىدىك سەن مەرىپەت ئەشئارىغا،
يېڭىچە سەنئەتتە نامىك بولدى مەلۇم ئالدىدا.

زومىگەر قۇززات يولۇقسا ھومىياتتىك قەھرىلىك،
ئېگىلەتتىك يا كەبى دەپسەندە مەزلۇم ئالدىدا.

باشقىچە جەۋلانغا كىردى قەلىمىك ئاتقاندا تاك،
دېمىدىڭمۇ جەڭگىۋار كۈيگە قوشۇلدۇم ئالدىدا.

قىبلە قىلىدىك كەبىتۇلادا ئانا يۇرتۇڭنى سەن،
بىزگە مەلۇم تۇرغىنىڭ قانداق تەرەھھۇم ئالدىدا.
كۈيلىرىڭ گويا مۇقامنىڭ نەغمىسىدەك جىلۋىدار،
بىز ھامان مەپتۇن ئىدۇق ھەربىر تەرەننۇم ئالدىدا.
تۆت زىيانداش قىلدى گۈھەرنى گويا ئەخلەتكە تەڭ،
ئېيتقۇسىز دەپسەندە بولدۇڭ بىر ئوچۇم شۇم ئالدىدا.
خەستە ھالىڭنى بېرىپ يوقلاي دېسەم، مەن بەنت ئىدىم،
گەر كۆرۈشسەم سۆز قىلالايتتىمۇ مەھكۇم ئالدىدا.
قۇتىرغان چاغدا جۇدۇن بولدۇڭ بۇ ئالەمدىن جۇدا،
ۋاي ئېسىت، كەتتىڭ گۇناھسىز ياخشى مەۋسۇم ئالدىدا.
توزۇمايدۇ شېئىرىيەت گۈلزارىدا ئەجرىڭ سېنىڭ،
بىز بىلەن بىللە يەنە، بولساڭمۇ مەرھۇم ئالدىدا.
1979-يىلى ئىيۇل، ئۈرۈمچى.

مەرھۇم دوستۇم قاۋسلىقانىغا مەرسىيە

« ئايرىلغان قۇربىسىنان جامان ئېكەن،
مۇلدىرلەپ قارا كۆزدە جاس كېلەدى. »
— قازاق خەلق قوشىقى.

ئۆتكۈزدۈك ئۆتتۈز يىلنى قولتۇقلىشىپ،
سەردىشىپ، ئۆلپەتلىشىپ، چاقچاقلىشىپ.
ياشىدۇق بىر ئائىلە ئادىمىدەك،
ئۆزئارا ئۇيغۇرلىشىپ، قازاقلىشىپ.
كۈيلىدۇق ئەل بەختىنى، ئەل مۇڭىنى،
خۇشاللىق ھەم قايغۇغا ئورتاقلىشىپ.
دەپسەندە قىلغاندىمۇ زىيانداشلار،
ھە دەپسە دۆشكەلىشىپ، توقماقلىشىپ؛
تەلپۈنۈپ تۇردۇق يەنە قىزىل تۇغقا،
تېخىمۇ يېقىنلىشىپ، ئامراقلىشىپ.
قايتىدىن باھار كېلىپ "ئەمدى راسا
كۈيلەيلى" دېيىشكەنتتۇق بەل باغلىشىپ.
قەلىمىڭ يېڭى قۇرلار باشلىغاندا،
ۋاي ئېسىت، قالدى ئۆمرۈڭ ئاياغلىشىپ.
دوستلىرىڭ قالدى يىغلاپ نادامەتتە،
يادنامە ۋاراقلىرىنى ۋاراقلىشىپ.
كەتسەڭمۇ سەن خوشلىشىپ تىرىكلىكتىن،

روھىمىز ئۆتەر يەنە قۇچاقلشپ.
تىنچ يات، سەنمۇ كۆچەت تىككەن بۇ باغ
ياشنايدۇ كۆركەملىشىپ، ئاۋاتلىشىپ.

1980-يىلى يانتۇار، ئۈرۈمچى.

مازار

— ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابىنىڭ مەشھۇر قوماندانى دەلىلقان
سۈگىر بايېۋ قەبرىسى ئالدىدا

ئىززەتلىك ئەجدادلار ياتقان قەبرىنى
مازار دەپ ئاتايمىز ئېھتىرام بىلەن.
بىر ئېسىل مازار بار قىران بويىدا
ئاتلار دەلىلقان دېگەن نام بىلەن.

گېنېرال دەلىلقان قازاق پەرزەنتى،
گومىنداڭ باغرىنى ئۆرتىگەن ئاتەش.
غەزىپى يەنئەننىڭ قەھرىگە ئورتاق،
شادلىقى تىيەنئەنمېن تويىغا تەشكەش.

ئازادلىق تېڭىغا جاننى ئاتىغاچ،
كەتسىمۇ ئالەمدىن كۆيۈپ كۈل بولۇپ؛
پاك روھى ئەلنىڭ كۆڭۈل بېغىدا
ئېچىلار ھەمىشە سولماس گۈل بولۇپ.

ئەۋلىيا دېگەنمۇ نۇقسانسىز ئەمەس،
ۋە لېكىن قەدىرلىك ئۇنىڭ خىسلىتى.

قىران—ئالتايدىكى بىر دەريا،

ئاتىسىمۇ تەلۋىلەر مازارغا چالما،
كۆمۈلمەس شەرەپلىك شېھىت ئىززىتى.
1980-يىلى ئاۋغۇست، ئالتاي.

ئەسئەت ئىسھاقوۋقا مەرسىيە

مۇبادا ياخشىلار بولسا ئىدى جەزمەن سائادەتلىك،
چوقۇم سەن ئىسىمۇ جىسىمىڭدىن سائادەتكە لايىقەتلىك^①.
تىزىلسا نەزمىدەك ياڭرار ساڭا خاس ئۇشۇ خىسلەتلەر:
جاسارەتلىك، ساداقەتلىك، پاراسەتلىك، نازاكەتلىك.

ۋۇجۇدۇڭغا پۈتۈلگەن تۇرسا شۇنداق پاك پەزىلەتلەر،
ئېسىت، ئەبىزى^②، نېچۈن ئاخىر بولۇپ قالدىڭ جىنايەتلىك؟

ئامال قانچە، پەلەكنىڭ چاقى تەتۈر چۆگىلىگەن چاغدا،
پەزىلەت بولدى دەپسەندە، ھۆكۈم سۈرگەچ قاباھەتلىك.

سېنىڭ راستچىللىقىڭ تۆھمەت بىلەن ھەرگىز چىقىشمايتتى،
گويىكى بولغىنىدەك ئوت بىلەن سۇ زىت-رىقابەتلىك.

① ئەسئەت—ياخشىلىق، سائادەتلىك دېگەن مەنىلەرگە ئىگە.

② ئەبىزى—تاتارچە "ئاگا" دېگەن سۆز.

سېنىڭ كۆز يۇمغىنىڭمۇ شۇم-رەزىل تۆھمەتكە بىر ئىسيان،
كىرىشكەن چىشلىرىڭمۇ قىلدى بۇ ھالغا شاھادەتلىك.

ئۆزۈڭ كەتتىڭ چېچىپ شولا، تەۋەررۈك خىسلىتىڭ قالدى،
سېنىڭ ئەۋلادلىرىڭ مەۋجۇت، يوقالماس بۇ ئامانەتلىك.

خازان پەسلى كېتىپ، ئەلگە بۈگۈن قايتا باھار كەلدى،
ئىرادەڭدىن ئۇنەر گۈل، ئەمدى روھىڭمۇ سائادەتلىك.

1980-يىلى ئۆكتەبىر.

سازەندە دوستۇم ئابدۇللا ھامۇتقا مەرسىيە

سېنى ئۆلتۈرگەن جاپامۇ، يا يۈرەكنىڭ يارىسى؟
يا ئەجەلنىڭ زەربىمۇ، يا پىتنە-تۆھمەت قارىسى؟

ۋاي ئېسىت، بىۋاخ ئۈزۈلدى ياش ھاياتنىڭ رىشتىسى،
ياق، ئۈزۈلدى بەلكى ئۇيغۇر سازىنىڭ بىر تارىسى.

چاكي چاك قىلدى مېنىڭ باغرىمنى ماتەمنىڭ تىغى،
ئاقىتى شۇ چاكتىن يۈرەكنىڭ خۇن بولۇپ بىر پارىسى.

قانچە قىلدۇق سېنى كەتكۈزمەس ئۈچۈن، قان يىغلىدۇق،
بۇ جۇدالىقنى توسۇشنىڭ بولمىدى ھېچ چارىسى.

زەخمىلەندى سەن كېتىپ ساز ئەھلىنىڭ ئەزالىرى،
قىلغىلى مەلەم ئاڭغا دەرھال تېپىلماس دارىسى.

سەن ئۈچۈن توي بولغۇسى ھەم كۈلگۈسى روھىڭ سېنىڭ،
ھەر قاچان ساز-نەغمىنىڭ چىقسا سېنىڭدەك ۋارىسى.

1980-يىلى 3-نويابىر، ئۈرۈمچى.

ئەلۋىدا

— ئۈستاز ماۋدۇنغا مەرسىيە

ئامال قانچە، ئۆز پەيلىدىن يانمايدىكەن
تەبىئەتنىڭ ئەجەل ئاتلىق ئەزرائىلى.
شۇ ۋەجىدىن كەتتى بۈگۈن ئارىمىزدىن
مەدەنىيەت سورۇنىنىڭ ئاقساقىلى.

ئىختىيارسىز ئاق قەغەزگە ئاقتى يېشىم،
مەرسىيەمنىڭ ۋەزىنلىرى— ئېسەدشىم.

بەللىرىگە مىسرالاردىن قارا باغلاپ،
باباۋشەنگە ماڭدى تالاي قەلەمدىشىم.

ئەلۋىدا، ئەي قەلەمداشلار پىشىۋاسى،
ئەلۋىدا، ئەي مېھرى ئىسسىق ئۇستازىمىز.
ياشىدىڭىز ھالال ئىشلەپ، پاكىز قېرىپ،
جان ئوزۇقى—تۆھپىڭىزدىن جىق رازى بىز.

ئۈمىدىڭىز قەلىمىزنىڭ ۋارىقىدا،
تىنچ يېتىڭ، تەشۋىش يېمەي بۇ توغرىدا.
ئەجرىڭىزگە رەڭداش گۈللەر ئېچىلىدۇ
سىزگە تونۇش تىيانشانىڭ كەڭ باغرىدا.

1981-يىلى 31-مارت، ئۈرۈمچى.

ئۇنتۇماس خەلقىڭ سېنى

—مەرھۇم دوستۇم ئابلىزخان مامۇت خاتىرىسىگە

سەن ئاچاتتىڭ خۇش ئاۋازىڭدىن ناۋا گۈلزارىنى،
جور بولاتتى دىل كۈيى چەكسەڭ دۇتارىڭ تارىنى.

روزى تەمبۈردىن دۇئا ئالدىڭ ئۇنى مەمنۇن قىلىپ،
جىلۋىلەندۈردۈڭ ئاجايىپ زىكرىنىڭ ”رۇخسارى“نى.

مەنمۇ شۇنچە پەخىرلەنگەنغۇ ساڭا ئۆلپەت بولۇپ،
كۆڭلۈم ئۆرتەندى يوقاتقاچ سەن كەبى دىلدارنى.

سەن كۆمۈلسەڭمۇ بىراق ئۆلگەڭ كۆمۈلمەس ھېچقاچان،
ئۇنتۇماس خەلقىڭ سېنىڭدەك نەغمە سەنئەتكارنى.

1983-يىلى ئۆكتەبىر.

ئالاھىدە مۇسبەت

— ”ئالاھىدە ئوقۇتقۇچى“ مەرھۇم ئابلىمىمىت سىدىقنى ئەسلەپ

شۇ كۈنى مەجەزىمۇ بۆلەكچىدى،
تۇرغاندەك گويا بېسىپ سول يېنىمنى.
تۇيۇقسىز ئاڭلاپ مەن كۆز يۇمغىنىڭنى،
بىلەلمەي قالدىم قويغان-تۇتقىنىمنى.

تولغىنىپ كەتتى جىمى سەپداشلىرىڭ،
شۇم خەۋەر ئۇرۇلغاندەك تۇقماق كەبى.
ئۈزۈلۈپ سەۋر يېپى شاگىرتلارنىڭ،
تۆكۈلدى كۆز ياشلىرى مۇنچاق كەبى.

تاۋۇتۇك ئۇزىغاندا ھەيۋەت بىلەن،
ئىلىمگە تەنتەنلىك ھۆرمەت بىلەن،
مەرىپەت زوقمەنلىرى پەخىرلەنسە،
نېمە دەر جان باققانلار "ھەرىكەت" بىلەن!
ئەجرىڭگە لايىق ئېتىڭ ئالاھىدە،
شۇڭلاشقا مۇھەببىتىڭ ئالاھىدە.
مەن يازدىم ئالاھىدە مەرسىيەمنى،
ئاد، دوستۇم، مۇسەببىتىڭ ئالاھىدە.

جىم ياتقىن، قورۇنمىسۇن روھىڭ سېنىڭ،
جىم ياتقىن، ئالاھىدە ئابلەھىمىت!
پۈركەيدۇ چېچەك بولۇپ مەقبەرەڭنى
سەن پۈككەن ئالاھىدە ئالىي ئۈمىد.

1985-يىلى 5-ئىيۇن.

مەرھۇم زىكىرى ئەلپاتتاغا مەرسىيە

خۇددى نەشتەردەك تېگىپ قاقشاتتى جاننى ھىجرىڭىز،
خۇن بولۇپ قالدى جىمى يۇرتداش، قېرىنداش-باغرىڭىز.

سىز ئەمەسمۇ يېڭى سەنئەت گۈلشىنىنىڭ بۇلبۇلى،
تىلدا داستان دىلغا لەززەت بەخش ئەتكەن ئەجرىڭىز.

سىز ئۇدۇملۇق ھەم ئىجادكار نەغمە-ساز مېمارى سىز،
بولدى سەنئەت ھەيكىلى قۇرغان ئاجايىپ قەسىرىڭىز.
قەسىرىڭىزنىڭ نەقىشى قايسى دىلنى مەپتۇن قىلمىسۇن،
جىلۋىلەندۈرگەن ئۇنى تارتقان مۇشەققەت-جەبرىڭىز.
سىز مۇقاملار پەيزىگە چوڭقۇر سىڭىپ كەتكەن ۋۇجۇد،
ھەم مازار بولدى مۇقاملار تۇپرىقىدا قەبرىڭىز.
"مەنىسىز ئۆتتۈم" دېيىش لايىق ئەمەس سىزگە پەقەت،
قەرزىڭىز يوق، تۆھپىڭىز كۆپ، رازى سىزدىن دەۋرىڭىز.
نەغمىڭىز شۇنچە يېقىملىق، خۇلقىڭىز تەڭكەش ئاڭغا،
كۆكىسى كەڭ سەنئەتچىنىڭ تىمسالى سىزنىڭ ئۆمرىڭىز.
جەننىتى سىز، بولغۇسى "رۇخسارى" ڭىز جەننەت كۈيى،
سىزگە تەزىم قىلدۇرار «غەرىب-سەنەم» نى مېھرىڭىز.
1986-يىلى 4-ئاپرېلى.

شان-شەرەپ ئەھلى

—مەرھۇم مۇھەممەتئىمىن ئىمىنوۋنىڭ دەپنە مۇراسىمىدا
تىزىلغان مىسرالار

كۆپ ئىدى ئۆمرۈڭدە ۋىجدان ئەھلىدىن ھۆرمەت ساڭا،
چۈنكى بولغاچقا مۇجەسسەم كۆپ ئېسىل خىسلەت ساڭا.

مىننىتى يوق تۆھپە سۇندۇڭ ئەل ئۈچۈن، مىللەت ئۈچۈن،
بەردى جاي شۇڭلاشقا تۆردىن ئەل ساڭا، مىللەت ساڭا.

بىرنى بىر دەيتتىڭ ۋە يالغان ۋەدىدىن خالىي ئىدىڭ،
راستچىلىقتىن يانمىدىڭ چاڭ سالسىمۇ دەھشەت ساڭا.

راستچىلىقنىڭ ئالدىدا يالغانچىلىق بولغاچقا لەت،
چۈشتى كەينىڭدىن پېيىڭگە تىغ بولۇپ تۆھمەت ساڭا.

بەتغەرەز ”ھەرىكەت“ ھامان تۆھمەتچىگە بولغاچ مەدەت،
ئاقىۋەت ئاپەت ئېلىپ كەلدى رەزىل ”ھەرىكەت“ ساڭا.

نەۋقىران پەيتىڭدە كەتتىڭ، قالدى نۇرغۇن ئارمىنىڭ،
بولمىدى گۈلدىن ھەسەل ياغدۇرغىلى پۇرسەت ساڭا.

يازدى تارىخ قاتىلىڭنى قارا لەنەت بابىغا،
ھەم پۈتۈپ بەردى ”شەرەپ-شان ئەھلى“ دەپ ھۆججەت ساڭا.

ئارزۇ-ئارماننىڭ بۈگۈن قىلماقتا ئەلدە تەنتەنە،
ئەڭ راۋان روھىي تەسەللا بۇ ئۇلۇغ شەۋكەت ساڭا.

1986-يىلى 24-ئۆكتەبىر.

نساخان

— ئاتاقلىق خەلق نەغمىچىسى مەرھۇمە نساخان خاتىرىسىگە

كۇچا نەغمىسىدىن ئېچىلغاندا سۆز،
كېلەر كۆز ئالدىغا ھامان نساخان.
ئۈچ نەغمىچىگە تەڭ ماھارىتى بار،
داپ، دۇتار ھەم ئۇنى راۋان نساخان.

تۇتقاچقىمۇ بەلكى سەنئەت چوققىسى—
”مىڭ ئۆي“نىڭ يېنىدىن ماكان نساخان.
ناخشا ۋادىسىدا مىڭلاپ ئۈنچىدىن
راسلىغان ئاجايىپ خامان، نساخان.

ئەسىرلەرنىڭ ئارزۇ-ئارمانى كۈيى
نەغمىڭىزدە نۇردەك ئايان، نساخان.
زامان سەھنىسىدە مىراسىڭىز كۆپ،
مىڭ-مىڭ رازى سىزدىن زامان، نساخان.

سورايدۇ يۇرتداشلار مېنىڭدىن بۈگۈن:
 نەدىدۇر، كەتكەندۇ قايان نىساخان؟
 مەن دەيمەن: چاقىرىپ كېتىپتۇ ئۇنى
 جەننەت بەزمىسىگە ئاماننىساخان.

1987-يىل مارت.

يۈرەك ياشلىرىم

— ئانامنىڭ ۋاپاتىغا تەزىيەم،
 ”كەتكەنلەرغۇ كېلەر بىر كۈنى،
 كەلمەيدىكەن كەتمەنلىگەنلەر.“

— ئاتلار سۆزى

كۆپتىن بېرى چۈشۈم بۇزۇلۇپ،
 ئۆتەر ئىدى غەشلىكتە كۈنۈم.
 بۈگۈن ماڭا شۇم خەۋەر كېلىپ،
 چۈشۈپ كەتتى ئىچىمگە ئۈنۈم.
 تامدى مۇنچاق-مۇنچاق ياشلىرىم،
 كۆزدىن ئەمەس،
 يۈرەكتىن تامدى.

تۈنۈگۈنلا بار ئىدى ئانام،
مەڭگۈ ئايرىلىپ قاپتىمەن ئەمدى.

ئانا،
شۇنداق يەرگە كېتىپسىز
”ئانا“ دېسەم،
”ھە“ دېمەيدىغان.

مەن قالدۇم بەك ئېغىر ئازابتا،
ئەسلەپ، تولغىنىپ ھەسرەت يەيدىغان.

باغرىڭىزدا تۆرەلدىم، ئۆستۈم
مەن پۈشتىڭىز—

يۈرەك پارىڭىز.
مۈشتەك گۆشنى ئادەم قىلغۇچە،
كەتتى قانچە كۈچ—مادارىڭىز.

قورۇقلىرىڭىز ئىزى ئەمەسمۇ
پەرزەنت ئۈچۈن چەككەن جاپانىڭ.
سۈتىڭىزدەك ئاپئاق چېچىڭىز
ئاق گۈلغۇ مېھرۇ ۋاپانىڭ.

قانمىغاندەك، ئانا، سىز ماڭا،
قانمىغان ئىدىم مېھرىڭىزگە مەن.
مىڭ—مىڭ ئەپسۇس،

تېگىشلىك بەدەل
تۆلىيەلمىدىم ئەجرىڭىزگە مەن.

تامدۇر ماسمىدىم ئاغزىڭىزغا سۇ،
بولغان بولسام قېشىڭىزدا مەن.
بەرمەسمىدىم روھىي تەسەللا،
«ياسىن» ئوقۇپ بېشىڭىزدا مەن.

ھەقدار تۇرۇپ ئاڭلىيالمىدىم
رازىلىق بەرگەن ئاۋازىڭىزنى.
چىقالمىدىم تۇپراق بېشىغا
كۆتۈرۈپ، ئانا، جىنازىڭىزنى.

ئېلىپ كىرگەندە لەھەت ئىچىگە،
مۇردىڭىزنى ئۇشلىيالمىدىم.
يەتتە قېرىنداش قاتارىدا مەن
بىر كەتمەن توپا تاشلىيالمىدىم.

ھازىدار ئادەم ھەر قانچە بولسا،
يىغلاپ-يىغلاپ قالاتتى پەسلەپ.
بىراق ھەسرەتتىن ئۆرلەيدۇ ئۆپكەم،
تىرىك ئايرىلغان كۈنلەرنى ئەسلەپ.

بۇ ھەسرەتنى كىمىدىن كۆرىمەن،
بۇ دەردىمنى كىمىدىن ئالىمەن.

”تەقدىر شۇنداق“ قا كۆنگەچكە مەنمۇ،
شۇنداق دەپمەي قانداق قىلىمەن.

1988-يىلى نارت، ئۈرۈمچى.

سەن لەھەتتە ئەمەس، بەلكى مۇنبەردە

— مەرھۇم دوستۇم ئابدۇكېرىم خوجىغا مەرسىيە

ئەجەل چاڭگىلىنى سوزۇپ بىمەھەل،
ئارىمىزدىن سېنى ئېپ كەتتى يۈلۈپ.
قايغۇنىڭ شىددەتلىك ئىزىتىرىمىدىن
تۇنجۇقۇپ كەتتىم توك تەپكەندەك بولۇپ.

ئۆچتۈڭمۇ تىرىكلەر تىزىملىكىدىن،
ئالامدۇق سېنى ئەجەب قۇتقۇزۇپ.
بەك لازىم ئىدىڭغۇ بۈگۈن ئۈچۈن سەن،
كەتكىنىڭ نېمىسى باھاردا تۈزۈپ؟

ئاتقان سەن باھارغا سوۋغات گۈلدەستە،
ئىستىھزا ئوقنى قاتمال دوقالغا.
دورماي،

جاۋابىنى ئۆزۈڭ ئىزدىدىڭ
زامان سوراۋاتقان يېڭى سوئالغا.

تۇرغۇزۇڭلار ماڭا ھەيكەل، دېمىدىڭ،
كەتتىڭ ھەيكىلىڭنى ئۆزۈڭ تۇرغۇزۇپ.
قىتىغىر قۇيۇنلار غاجسۇن قانچە،
مۇمكىن ئەمەس ئۇنى كەتمىكى بۇزۇپ.

شېئىرىيەت ھەققىدە،
بۆسۈش ھەققىدە
سۆز ئېچىلغان يەردە سەنمۇ ھازىر سەن.
سەن لەھەتتە ئەمەس،
بەلكى مۇنبەردە،
روھى ئۆلمەيدىغان تىرىك شائىرسەن.

دوستۇم،
مەن شۇنىڭدىن قىلمايمەن گۇمان:
ئىسلاھاتچىلارنىڭ پەخرىدۇر ئەجرىڭ.
قاتماللىق كۈلكىگە قالغانچە،
شۇنچە
ئاشىدۇ ئالقىشلار ئىچىدە قەدرىڭ.

1988-يىلى مارت، ئۈرۈمچى.

سىز خەلق قەلبىدە ياشايسىز كۈلۈپ

— ئاتاقلىق جامائەت ئىربابى ئابلىز مۇھەممىدى
ۋاپاتىغا مەرسىيە

ئەمدى بىر ئۆھ دەي دېگىنىڭىزدە،
چاپلىشىۋالدى كېسەل ئەجەبمۇ.
داغدا قۇيۇپ كەتتىڭىز بىزنى،
كار قىلماي ھېچ ئىلاج-سەۋەبمۇ.

زۈلمەت ئىچىدە قىيناقتا ئۆتكەن
ياشلىقىڭىزنىڭ تەڭدىن تولىسى.
تاڭدىن كېيىنمۇ تارتتىڭىز يەنە
قالغاندەك ئۇنىڭ قازا-چالىسى.

جىق تارتقان خائىن، جاسۇس دەردىنى
ھەم بەرگەن ئىدىڭىز ئۇلارغا دەككە.
يەنە قالغىنىڭىز نېمىسى زادى
”خائىن“، ”جاسۇس“ دېگەن تۆھمەتكە؟!

ئەل دەردىگە دەرمان بولۇش يولىدا
قاقشىمىدىڭىز شۇنچە چېكىپمۇ زەخمەت.
بىراق، ئۆلۈمدىن ئېغىر تۈيۈلدى شۇ پەيت—
راستچىللىق ئۈستىدىن كۈلگەندە تۆھمەت.

ئۆزگىنىڭ ئەمەس، ئۆز ئەقلىڭىز بىلەن
ياشايدىغىنىڭىز سېزىلگەن ھامان،
يامان ئاتلىق بولۇپ قالغان ئىدىڭىز،
ئاخىرغۇ لەت بولدى تۆھمەت، بەدگۇمان.

گەرچە تۆھمەتخورلار تىرىك يۈرسىمۇ،
لەنەت-نەپرەتكە چوقۇم كۆمۈكلۈك.
سىز خەلق قەلبىدە ياشايسىز كۈلۈپ،
چۈنكى سىز راستچىللىق كەبى سۆيۈملۈك.

1988-يىلى ئىيۇن، ئۈرۈمچى.

ئەل بۇلبۇلى

— مەشھۇر ناخشىچى داۋۇتجان ناسىرنىڭ ۋاپاتى
مۇناسىۋىتى بىلەن

مەن ئىشەنگەيمەن نىچۈك، راستتىنلا ئەزرائىل كېلىپ،
جان مېۋەڭنى ئۈزگىلى قەددىڭ شېخنى ئەگدىمۇ؟
ھەممە ئۇيغۇر دېگۈدەكلا "مىڭ ياشا" دەيتتى سېنى،
كۆپچىلىك سۆزلەۋېرىپ ئاخىر ساڭا تىل تەگدىمۇ؟

دەيتتى ئەل: قىلساڭ ناۋا، بىئىختىيار كەمزۇل يېشىپ،
يېپىلارمىش ئېچىلىپ، بۇلبۇلمىكىن دەپ گۈل سېنى.

زىكرى چالغاندا دۇتار، قونماقچى بولغاندەك ئاڭغا،
ئۈلگە ئالماقچى بولۇپ ئەگىيدىكەن بۇلبۇل سېنى.

سۆزلىتىر ئادەمنى مەپتۇنلۇق دېگەن سەۋدايدەك،
راستىنى ئېيتقاندا بۇ ھالەتمۇ سەنئەتنىڭ كۈچى.
قالدى سەنسىز سېزىلىپ ئۇيغۇر ئۈچۈن چوڭ نەرسە كەم،
شۈبھىسىز، بۇ سەزگۈ سەنئەتكە مۇھەببەتنىڭ كۈچى.

غۇلجىنىڭ پەركارى ئۇچقاندەك سېزىلدى ئاشۇ كۈن،
چۈنكى ئۇندىن كەتتى بىر تەڭدىشى كەم بۇلبۇل ئۇچۇپ.
ئا. جارۇللايېۋ تۆكۈپ ياش، كۈلكىدىن قايتۇ ھىسام،
يىغلىسا ئەرزىيدۇ ئۇيغۇر پۇشتى قەبرەڭنى قۇچۇپ.

چىقسا داۋۇتجان دېگەن نام ئاڭلىنار كۈي-ناخشىدەك،
ناخشىنى ئۆلتۈرگىلى بولمايدۇغۇ ھەم كۆمگىلى.
قالدى سەندىن مەڭگۈلۈك كۈي ياڭرىتىشنىڭ ئۈلگىسى،
ۋارىسىڭ بار، يات كۈلۈپ قەبرەڭدە، ئەي ئەل بۇلبۇلى.

1988-يىلى ئۆكتەبىر، ئۈرۈمچى.

لەڭلا ھامانداغاي رەھبەتچىلىككە ، پەقەت ئانداغاي رەھبەتچىلىككە
رەھبەتچىلىككە رەھبەتچىلىككە رەھبەتچىلىككە رەھبەتچىلىككە

ھامانداغاي رەھبەتچىلىككە رەھبەتچىلىككە رەھبەتچىلىككە رەھبەتچىلىككە

ناخشا تېكىستلىرى

ھەممەت ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا
ھەممەت ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا ئىشقا

ئورما ناخشىسى

ئورما ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق

ئورما ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق

ئورما ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق

خۇش چاغ ئۆتسۇ كۈنلەر

زەپ ئىللىق پۇراقلاردا .

ئورما ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق ئوردۇق

ئالتىنچى ئايدا-تومۇزدا .

باغلار سەپ بولۇپ ياتتى

قۇچقى كەڭ ئېغىزدا .

ياز پەسلى ئەجەب چاغلار ،

يارىم ، بەلنى چىڭ باغلا .

مەن ئورۇپ سالاي ئۈنچە ،

سەن كەينىمدىن باغ باغلا .

ئورما ئوردۇق ئايدىڭدا،
چاڭ كەلتۈرۈپ ناخشىنى.
دائىم ئايدىڭ بولسكەن
يازنىڭ ھەممە ئاخشىمى.

1951-يىل.

دېھقانلار مارشى

ئويغىنايلى دېھقانلار،
يوقسۇللۇقنى تارتقانلار.
بىزنى ئەمدى ئېزەلمەس
ئۆيدە ئوڭدا ياتقانلار.

قايتۇرمىسى:

يەر بىزنىڭ، ھەقىقەت بىزنىڭ،
نۆۋەت بىزنىڭ، ھۆكۈمەت بىزنىڭ.
داھى ماۋ زېدۇڭ يارىتىپ بەرگەن
ئازاد دەۋرىمىز ياشسۇن يۈز مىڭ.

ئېغىر، قارا كۈلپەتلەرنى
تارتقۇلۇقمۇ دائىملا.
ئەمدى يېسۇن دەككىسىنى
يالماۋۇر خوجايىنلار.

قايتۇرمىسى:

يەر بىزنىڭ، ھەقىقەت بىزنىڭ،
نۆۋەت بىزنىڭ، ھۆكۈمەت بىزنىڭ.
داھى ماۋ زېدۇڭ يارىتىپ بەرگەن
ئازاد دەۋرىمىز ياشىسۇن يۈز مىڭ.

1952-يىل نوپاىر، كۇچا.

ئىشچان يىگىت

يېزىمىزنىڭ غۇرۇرى،
ئىشتا پىشقان ياش يىگىت.
ئىش قويندا ئۆملەشكەن
ئىشچانلارغا باش يىگىت.

ئەمگەك تەرى پارلايدۇ
ماڭلىيىدا كۈمۈشتەك.
ھەم ئوقۇيدۇ بىر ياقتىن
نادانلىقنى نومۇس دەپ.

بىللە ئىشلىگەنلەرگە
بىلىنمەيدۇ مۇشەققەتمۇ.

قىزىمايدۇ ئۇنىڭسىز
توي-تۆكۈنمۇ، مەشرەپمۇ.

قىزىلارغا ئۆز ئوغۇل،
تەختۇشلارنىڭ گۈلى ئۇ.
ئېيتىمىڭلارچۇ، قىز بالىلار،
قايسىڭلارنىڭ خىلى ئۇ؟

1954-يىل.

يىگىت ئارزۇسى

كۆيدۈم دېگەن شۇ سۆزنى
سەن بىلەن تەڭ قىز دېسە.
يوقلىغاندا سەن ئۇنى،
ئۇمۇ سېنى ئىزدەسە.

ئۇ ئۇ ياندا، سەن بۇندا،
ئايلار ئۆتسە، يىل ئۆتسە.
بىلىنگەيمۇ يىراقلىق،
سەن سېغىنساڭ، ئۇ كۈتسە.

1956-يىل ئاپرېل.

پويىز كەلدى

پايتەختتىن قۇزغىلىپ،
مەغرىبكە يول ئېلىپ،
يۇرتۇمغا قايتىمەن
بىر دەستە گۈل ئېلىپ.

گاڭ ئىزدا ئۇچىدۇ
كارۋان قاناتلىنىپ.
كۆردۈم خاتتەڭرىنى
ئالەمدەك شادلىنىپ.

كەلدى گۈل سوۋغىتىم
سولاشماي يول بويى.
گۈپۈلدەپ تۇرىدۇ
بېيجىڭنىڭ خۇش بويى.

1956-يىل.

ھەسرەت

”بىر سېنىڭ مەن“ دېگىنىڭ
نەقىش بولغان دىلىمغا.

ئەمدى "كەچتىم" دېگەن سۆز قانداق كەلدى تىلىغىغا؟

سېلىپ قويدۇڭ ھەسرەتكە،
ئاغرىمدى ئىچىڭمۇ.
شۇ ئازابىڭ بىر ساڭا
ئىشەنگىنىم ئۈچۈنمۇ؟

ھەسرەتتىنمۇ ئېغىر دەرد
بارمىكىن، تالڭ، بىلمەيمەن.
"ئايرىلغانغا ئۆلمەيمەن
ئەقىدەمگە يىغلايمەن."

1956-يىلى ئىيۇن.

ئامرىقىم

ئامرىقىم كۆڭۈل شادى،
ساڭا بىر گېپىم بادى.
كۆڭلۈمگە ئارام يوقكەن
بۇنى ئېيتىمسام زادى.

كۆردۈم سېنى تومۇزدا
ئىش قاينىغان ئېتىزدا.

يەلكەن بولۇپ ئۈزۈپسەن
ئاق ئالتۇنلۇق دېڭىزدا.

يۈرىكىڭنى كۆردۈم مەن
پىشانەڭدىكى تەردىن.
ئۆمرۈمگە بىلىپ ھەمدەم،
كۆڭلۈمنى ساڭا بەردىم.

1960-يىلى، تۇرپان.

ئۆزىتىش

كېتىسەن، جەڭچى يىگىت،
چىگرا بويىغا كۆز بولۇپ.
قالدى كۆڭلۈم ئاسمىندا
ئىشق ئوتۇڭ يۇلتۇز بولۇپ.

كۆزلىرىڭ چىگرادا بولسا،
سەن مېنىڭ كۆڭلۈمدە سەن.
ھەممەنەپەس مەن سەن بىلەن،
كۆڭلۈمدە، سەن، ئۆمرۈمدە سەن.

1961-يىلى.

يوللۇق ئالما

يوللۇقۇم بولسۇن ساڭا،
قوينۇڭغا سالغىن ئالمىنى.
ھەر سېغىنغاندا پۇراپ،
يادىڭغا، يارىم، ئال مېنى.

بۇزمىغىن كۆڭلۈڭنى سەن،
يوق دەپ غەيرىلىق دارىسى.
كەتتىغۇ سېنىڭ بىلەن—
بىللە يۈرەكنىڭ پارىسى.

1961-يىل.

ياش دوستۇمغا

ياش دوستۇم، ئەزىز دوستۇم،
ئىلىم-پەنگە كۆڭۈل بەرگىن.
ۋۇجۇدۇڭ باغقا ئايلانسۇن،
يېتىلگىن، مول ھوسۇل بەرگىن.

زېمىن ياخشى، ھاۋا ياخشى،
قەدىردان باغۋىنىڭ ئاندىن.

ھوسۇلۇڭ ئەلنى خۇش قىلسا،
چىقارسەن سەنمۇ ئارماندىن.

1978-يىلى ئىيۇن، ئۈرۈمچى.

جان ئانا

جان ئانا، ئەجربىك تولا،
دەردىڭگە مەن دەرمان بولاي.
كۈندۈزى بېشىڭغا سايە،
ئاخشىمى گۈلخان بولاي.

شادلىقنىڭ بەختىم مېنىڭ،
ئۆمرۈم ساڭا تەقدىم مېنىڭ.
بولسا لازىم ھەر قاچان
يولوڭدا مەن قۇربان بولاي.

1979-يىلى ماي، ئۈرۈمچى.

مەيلى

سۆيۈم باغۋەن بالىنى،
گۈل قىلغان ئەل چۆلىنى.

بەرسە جاپاغا بەرداش،
بەرسۇن دەپتۇ قولنى.
مەيلى، مەيلى، مەيلى!

ئوقۇدۇم كۆپ يىل پەننى،
سۆيىمەن باغ-گۈلشەننى.
كىم سەت دەپسە دەۋەرسۇن،
سۆيىمەن ئاشۇ باغۋەننى.
مەيلى، مەيلى، مەيلى!

ئەمدى ئانامغا ئېيتىمەن،
باغۋەننى يار تۇتىمەن.
چۆللەرنى بوستان ئېتىمەن،
كەتمە دەپسەمۇ كېتىمەن.
مەيلى، مەيلى، مەيلى!

1982-يىل مارت.

ئەجەپ ئوبدان بالىكەنسز

زۈلپىڭىزمۇ، قۇندۇزمۇ؟
كۆزىڭىزمۇ، يولتۇزمۇ؟
گېپىڭىز ئەجەب تاتلىق،
ئېتىڭىز شېرىن قىزمۇ؟
ئەجەپ ئوبدان بالىكەنسز.

باققا كىرسىڭىز تاڭدا،
تەزىم قىلىدۇ گۈللەر.
سۇ باشقۇرسىكەن دەيمىش
سىزنى چاڭقىغان چۆللەر.
ئەجەب ئوبدان بالىكەنسز.

ئۆيدە ئولتۇرالمىمەن
چىقىسىڭىز تالا-تۈزگە.
بىر گېپىم بار، شېرىن قىز،
مەن پەرھاد بولاي سىزگە.
ئەجەب ئوبدان بالىكەنسز.

1982-يىلى ئاپرېل.

رۇبائىيلار، پارچىلار ۋە تۇيۇقلار

رۇبائىيلار

1

قەترىدىن تولدۇ دېڭىزنىڭ قىنى،
دېڭىزسىز ئۈزلەلمەس ھايات يەلكىنى.
ئەگەر مىننەت قىلساڭ ئۆز قەترەڭنى سەن،
ئۈزۈپ باققىنا شۇ قەترەڭدە، قېنى!

2

نامەردلەر قورقۇنچاق كېلىدۇ قەۋەت،
بۇ شەكسىز ھەقىقەت، ئەزەلدىن ئەبەت.
ياق، ئۇنىڭ بار دېسەڭ قورقمايدىغىنى،
راست، ئۇ قورقمايدۇ نومۇستىن پەقەت.

تال-تال كۈمۈش چاچلىرىنى ماڭا بەر، ئانا،
تەشۋىشىڭنى بىللە قوشۇپ ئۆتكۈزگىن ماڭا.
سېنىڭ ئۆلمەس بەختىڭ بىلەن بىللە ياشاي مەن،
ياشلىقىمنى، شادلىقىمنى بەخش ئېتىپ ساڭا.

مۇبادا راست بولسا ئەيسا قىسمىتى
ۋە ماڭا پۈتۈلسە ئۇنىڭ جەننىتى،
مەن ئۈچۈن دوزاق بۇ، چۈنكى زەھەرغۇ
ۋە تەننىڭ ھىجرىدە جەننەت لەززىتى.

دىلبەرنىڭ كۆزىدىن كۈلكە ئاقتۇرۇپ،
يېلىنىپ يالۋۇرسام شۇنچە ئاھ ئۇرۇپ؛
ئۇ دەدى: كۆزۈمدىن كۈلكە ئىزدەسەڭ،
رەقىبىنىڭ كۆزىگە قادال ئوق بولۇپ.

بۇ بىنالار بەلەن بولدى ھەممىدىن،
(بۇ تېخى بىر ۋاراق بەخت تومىدىن.)
نەدىن كەلدى دەيسەن، نەدىن كېلەتتى،
تۈنۈگۈن بىز قازغان ئاكوپ-گەمىدىن!

7

ھاقارەت تۆھمىتى كەلسە ھەر قاچان،
ئۇنى قاراقچىدەك سېزسەن ھامان.
مېھماندەك كېلىدۇ ماختاش تۆھمىتى،
لېكىن ئۇ قاراقچىدىن مىڭ ھەسسە يامان.

8

سۆيگۈڭگە كېلىدۇ تالاي خېرىدار،
ۋىجدانغا باي بولساڭ بولدۇڭ ئېتىبار.
ئەگەر سۆيگۈڭ بولسا بەڭباشلىققا باي،
ۋىجدان گادايلىقى قىلار سېنى خار.

9

شېئىر يازمىقىم ھەۋەستىن ئەمەس،
مەن ئۈچۈن شېئىر-ۋىجدان ئىشى، بەس.

پىكىر-يۈرىكىم، مىسرالار-تومۇر،
ھەرىپلەر-قېنىم، ۋەزىنلەر-نەپەس!

10

قۇيۇن چىققاندا ھەممىدىن بالدۇر
ئۈچىدۇ قامغاق—بىچارە مەغرۇر.
قىزىل يۇلغۇن تۇرۇپتۇ ياشناپ،
چۈنكى ئۇنىڭ يىلتىزى چوڭقۇر.

11

ھەزەر قىل، بەزىلەر ”جۈندەش“ كە ئۇستا،
بىر ئىشقا ئالدىدىن ئۈندەشكە ئۇستا.
ئەپلەشسە ئۆزىنى داڭلاشقا ئۇستا،
چاتقى چىقسىلا دۆڭگەشكە ئۇستا.

12

جىق ئىشقا پۇتلاشتى ھەۋەس-ھېرىسىم،
ئويلسام، بولىدۇ كۆڭلۈم بىر قىسىم.
ھەۋەسنىڭ كەينىگە كىرمىگەنلەرگە
كېلىدۇ ئەمدى ئەجەب ھەۋىسىم.

ساقاللىرىغا خېلى ئاق كىردى،
رەڭگىگە ياشلىققا يات سىياق كىردى.
بىراق، توۋلاش ئۈچۈن يېڭى ناخشىنى
كۆڭلۈمگە تېخىمۇ ئىشتىياق كىردى.

17

مېنىڭلا راست دېيىش خەتەر شۇ قەدەر،
شۇنداق دەپ بولىدۇ ئادەم زومىگەر.
شەكسىزكى، ھەممىنى مۇشتلىغانلارنىڭ
ماكچىيار تۇمشۇقى ھەممىدىن بەتەر.

18

كىمكى مەستانە بولسا شۆھرەتكە،
بولىدۇ مۇھتاج ئۇ خۇشامەتكە.
ساختا شۆھرەتتىن ئالتۇن تاپقانلار
ئايلىنار ئاخىرى ئۆزى ئەخلەتكە.

19

مەرتىۋە قوغلىشىپ تاپماق ئەتىۋار،
پەسكەشلەرگە لايىق ئىقتىدار.

خەلقنىڭ ئاددىي چاكىرى بولماق
كوممۇنىستلار ئۈچۈن ئەڭ چوڭ ئىپتىخار.

20

چاقچاق قىلمايمەن قانۇنىيەتكە،
بويسۇنمايدىكەن شەخسى نىيەتكە.
ئۇنىڭغا بوزەك بولمايدىكەنمەن
تايانسام پەقەت سەمىمىيەتكە.

21

ئېگىلىدىكەن ئالما شاخلىرى،
مېۋىسى قانچە ئوخشىغانسېرى.
كەمتەرلىك بىلەن ئادەم چىرايلىق،
سەتلىشىدىكە غادا يىغانسېرى.

22

سۆكۈشلەرگە بەرداش بېرىپسەن،
بۇ خىسلەت بىلەن يېرىم يىگىت سەن.
پۈتۈن يىگىت بولمىسەن دەپسەڭ،
ماختاش ئالدىدا كەتمە ئېرىپ سەن.

ھەممىمىز سۆزلەيمىز ھەققانىيەتتىن،
 بىراق ئاشالمايمىز ئىمكانىيەتتىن.
 نېمىمىز توغرا، نېمىمىز خاتا،
 سورايلى، يولداش، ئەمەلىيەتتىن.

زەر زۇنارغا شەيدا بولۇپ مۇنچىلىك،
 بويۇنغا ئاسماقلىق ھاجەت قانچىلىك؟
 زىننەت مەستانىسىگە ياراشماپتۇ ئۇ
 تۆگىگە كولدۇرما ياراشقانچىلىك.

موزدۇزلۇقنى ئۆگەندىم ئىشقىمنى بېرىپ،
 يىگىرمە يىل ئىشلىدىم غۇلاچنى كېرىپ.
 كېيىن گىلەم توقۇشقا يۆتكىگەن ئىدى،
 قويدۇم ئىككى خالۋاپنىڭ بېشىنى بېرىپ.

بىر ئېشەك بېشىغا ئوراپ سەللىنى،
قاپتۇ بەك كۈلكىگە دوراپ موللىنى.
تېخىمۇ كۈلكىلىك ئەمەسمۇ مېنىڭ—
تۆرگە باشلىغىنىم ”تەقسىر“ دەپ ئۇنى.

27

چاغلىقتۇر دۈشمەننىڭ ئەزۋە يىلىگىنى،
يامىنى يوشۇرۇن قەستلەيدىغىنى.
خەتەرلىك ئەمەسمۇ قاۋىغان ئىتتىن،
ئەركىلەپ تۇرۇپلا چىشلەيدىغىنى.

28

بىر ئوغرى دەندىدى دائىم تام تېشىپ،
بىر كۈنى مېجىلىپ قالدى تام بېسىپ.
راست ئىكەن: قوپۇرغا ئاستىدا ئۆلمەك
توز يالىغان ئىتقا بولمىقى نېسىپ.

29

ئۇرۇشتىن كېيىن بىر قەھرىمان چىقتى،
ئاۋازى ھەممىدىن بەك يوغان چىقتى.

بىراق، شېھىت قېنى تىلغا كىرگەندە،
ئۇنىڭ ئاغزىدىن نە زۇۋان چىقتى.

30

مەرد ئېيتتى: ”رەنجىم يوق باغلانغىنىمدىن،
بۇ مېنىڭ خاتا ئىش تۇتقانلىقىمدىن.
مىڭ ئەلا ھەق سۆزدە قارىلانغىنىم،
يالغانغا يۆلىنىپ ئاقلانغىنىمدىن.“

31

دېۋىدىڭ: ”بولمايدۇ ھېساب ئۆگەنمەي،
ھېسابنى ھەر ياڭزا ياساپ ئۆگەنمەي.“
ئاخىرى سوتلاندىڭ باغلىنىپ، چۈنكى
ھېسابتىن ئىلگىرى ئىنساب ئۆگەنمەي.

32

ئەيىبىڭنى سۆككەندىن كەتتىڭ يۈز ئۆرۈپ،
ماختىغانلار قاچتى سېنى ئوڭتۇرۇپ.
ھەي نادان، بوۋايىلار دېمىگەنمىدى:
”دوست ئېيتار يىغلىتىپ، دۈشمەن كۈلدۈرۈپ.“

33

راستتىنلا دۇنيانىڭ كۆپ ئىكەن سىرى،
سوئالم كۆپەيدى تونۇشقانسېرى.
پېشىپ باقماق بولدۇم خېلى تۈگۈچنى،
تېخىچە پېشىلىپ بولماپتۇ بىرى.

34

ئادەم مەنسۇپ دەسە مايىمۇن نەسلىگە،
ئىشەنمەك شۇنچە تەس قاراپ ھۆسنىگە.
ئادەمگە ئايلىنىش شۇنچە تەس ئىكەن
ئەپسۇس، ئاسان ئىكەن يانماق ئەسلىگە.

35

ئۆزۈڭدىن ئۆزگىنى قىلساڭ ئېتىراپ،
دېمىگىن خۇشاللىق ماڭلا ھېساب.
رەنجىشتىن ھەر كۆڭۈل بىر ئازاب چەكسە،
رەنجىشتىن ۋىجدان چېكەر مىڭ ئازاب.

36

بىناۋا ئىشقىنى گۈلگە بېرەمدۇ؟
بۇلبۇل نەغمىسىگە ئايرىن دەمدۇ؟
بىر ھېكمەت ئەجەبمۇ توغرا دەپتىكەن:
سەدەپنىڭ قەدرىنى دەريا بىلەمدۇ؟

37

ئۇستا ئىكەنسىن چىۋىن قورۇشقا سەنمۇ،
تېخى يەلپۈگۈچىنىڭ سېپى بىلەنمۇ.
چىۋىن ئۇچۇپ كەتتى، بېشىم يېرىلدى،
ئۆلتۈرمەك بولغىنىڭ چىۋىنمۇ، مەنمۇ؟

38

باشلىققا ياقامدۇ-يوق ياخشىچاقلىق،
ياقتۇرسا ياخشىچاقنى، ئۇمۇ چاغلىق.
يۆلىنىپ ياخشىچاققا غادايسا كىم،
بەربىر، بېشى ئۇنىڭ ساڭگىلاقلىق.

39

كۆرگەندە قارانچۇقنى قۇشقاچ كېلىپ،
دەسلەپتە ئۈركۈپ قاچتى ئادەم بىلىپ.

ئەتىسى "كارامەت" نى ئوقۇپ قېلىپ،
ئويىنىدى ھەتتا ئۇنى قونداق قىلىپ.

40

كوتۇلداپ ئۇنىڭ-بۇنىڭ ئارقىسىدىن،
قىزغانسا كىمكى ئەلنىڭ ئالقىشىدىن،
ئازابتا ئۆتەر ئۆزى زەھەر يۈتۈپ،
نېمىۋە ئېلىپ ئەلنىڭ قارغىشىدىن.

41

ئۇلۇغ دەريا سۈيى ئاقار مۇلايىم،
قىيسالڭ ساي سۈيىنىڭ غەۋغاسى ئايرىم.
كۆكسى كەڭ ئىنساننىڭ كۆڭلى خاتىرجەم،
كۆكسى تارنىڭ كۆڭلى پەرىشان دائىم.

42

ئەل نېمىگە سۆيۈنسە، زوقلانساڭ شۇڭا،
ئەل نېمىدىن يىرگەنسە، ھومايسالڭ ئاڭا،
ئالقىش تۇرماق، راھەتدۇر ھەتتا ھاقارەت،
بۇندىن ئارتۇق ئىپتىخار نە ھاجەت ساڭا.

ئېچىلساڭ، رەڭگىڭدىن گۈلىستان كۆرىمەن،
تۇتۇلساڭ، گوياكى زىمىستان كۆرىمەن.
مەن يېلىڭ ئاشقىمەن، ئىللىقلىققا مۇھتاج،
زىمىستان سوغۇقنى بەك يامان كۆرىمەن.

تىللىدىم ساقىنى: “چىقسۇنا جېنىڭ،
بولغامسەن شۇنچىلا ئەقلىمنى مېنىڭ؟”
دېدى: “نەپسىڭ كەلدى دېۋەيلەپ ماڭا،
كۆرۈپتۇ كىم بۇندا ئەقلىڭنى سېنىڭ؟”

ياماننىڭ دەستىدىن شۇنداق دېدىمكى:
“نېمە بىر قىلغىنىم باردۇ مېنىڭكى؟”
ئاقىل دېدى: “بەلكى، بىلىپ يا بىلمەي،
يامانغا يانتايلاق بولغانىدىڭكى...”

كۈندۈزى تۆت ئاغىنەم بىللە ئىدى،
يولۋاسمۇ مۆشۈكچىلىك كۆرۈنمىدى.
ئاخشىمى يالغۇز مېڭىپ چاشقان بولدۇم،
ئالدىمغا مۆشۈك ئۇچراپ قېلىۋىدى.

47

بىر يەردە ئېغىز-بۇرۇن يالىشىدۇ،
بىر يەردە بىر سۆڭەكنى تالىشىدۇ.
دەيدىكەن شۇنداق تۇرۇپ: "چىن ئىنسان بىز،
ئۇنداق ئىش ئىتلارغىلا يارىشىدۇ."

48

رىياكار سوپىلار مەككار كېلىدۇ،
يوغان سەللىنى دەستەك قىلىدۇ.
غەرەزسىز ئادەملەر ساختا سەللىدىن
راست پايىتمىنى ئەلا بىلىدۇ.

49

قەدىرلىك سانلار كىم قىلسا ھىممەت،
مىننەتنى بىلمەسلىك ئۇنىڭدىن قىممەت.

پاك نەرسە بولسىمۇ ھىممەتنىڭ ئۆزى،
بۇلغىنىپ كېتىدۇ قوشۇلسا مىننەت.

50

كۆرۈپ تۇرۇپ ئوغرىنىڭ تام تەشكىنىنى،
قاراڭلار، مېنى قارا باسقىنىنى!
ئوغرىغا ھامىي بولۇپ گەپكە قالدىم،
پاسكىنا بولدۇم ئاياپ پاسكىنىنى.

51

”پۇشايىمان يەيدۇ، - دەدى بىرى ماڭا، -
چۈشەنمەي كىم خاتا مۇشت ئاتسا ساڭا.
بەتنىيەت قەستەن خاتا قىلار شۇڭا،
خاتاغا ئىقرار بولۇش ئۆلۈم ئاڭا.“

1950-يىلدىن 1986-يىلغىچە يېزىلغان.

پارچىلار

1

تۈن بويى بىدارنىڭ بارى دەرۋىشمۇ،
ھەزەر قىل كىملىرى بار ئۇنىڭ ئىچىدە.
ئوغرىمۇ كېچىدۇ تۈندىن ئۇيقۇدىن،
تىلغايدۇ ئېتىزنى قاۋان كېچىدە.

2

ئەۋرىشىم بولسىلا، ياكى ئاق تۈسلۈك،
دېمەڭلار ئادەمنىڭ كەمتەرىن دوستى.
چۈنكى تولغانماستىن يۈرەلمەس يىلان،
ئاق ئەمەسمۇ ئۇنىڭ قاسرىقى-پوستى.

3

دۇنيادا راھەت ئىش ھەسەتخور ئۈچۈن
ھەمىشە كىر كولاش تىرناق ئاستىدىن.
مىسالى چىۋىنىمۇ ئىزدەيدۇ راھەت
خۇش پۇراقتىن ئەمەس، ئۇنىڭ ئەكسىدىن.

4

سالىرى ئۆلتۈردى مۇسارتىنى، بىراق
 قالدى شان-شەرەپسىز، لەنەتكە چۆكۈپ.
 ئەزەلدىن ئايانكى، ھەسەتخورلارنىڭ
 تاپقان نەرسىسىدىن يوقاتقىنى كۆپ.

5

كۈلگۈنچەك بولسىلا خۇشخۇي سانالسا،
 بۇ بابتا يېتەلمەس ھېچكىم تۈلكىگە.
 بىراق ئۇ مەخلۇقنىڭ ياۋۇز مەقسىتى
 ئورالغان بولىدۇ ھامان كۈلكىگە.

6

ئۆزگىنىڭ ئەيىبىنى سۆزلىمەك ئاسان،
 ئاسان ئەمەس سۆكۈش ئۆزىنى ئانچە.
 دۇنيادا بولمايتتى ئائادىل كىشى،
 ئۆز پېشانىسىنى سېلىسا بارچە.

7

كەلتۈرۈپ مۇشت ئاتقان ئىدىم ئۇنىڭغا،
ئۆزۈمنىڭ تورۇمدىن كەتتىم يېقىلىپ.
بىراق ئۇ شۇ ھامان يۆلەپ تۇرغۇزۇپ،
بېشىمغا كىيگۈزدى دوپپامنى ئېلىپ.
شۇ چاغدا تىكىلىپ قارالماي ئاڭا،
پۇشايماي يېدىم مەن ھوشۇمغا كېلىپ.

8

تىللىدىم كۈچىدا خېلى ئادەمنى،
ھار كېلىپ يۈزۈمگە قاراپ كۈلگىنى.
بېقىپ ئەينەككىمۇ ئۆرلەپ غەزىپىم،
شۇ ئان يەرگە ئۈرۈپ سۇندۇردۇم ئۇنى.
ئاناممۇ جىمىلەپ كايىدى ماڭا:
”يۈزۈڭنى پاكىزە يۇيساڭ ھەر كۈنى،
ئەينەكمۇ سۇنمايتتى، خەقمۇ كۈلمەيتتى،
ھەيران مەن، نېمىشقا بىلمەيسەن شۇنى؟“

9

شۈبھىسىزكى، ۋاقىت ئەڭ ئېسىل بايلىق،
ياشلىق باھارىمىز—ئەڭ باي ۋاقتىمىز.
بەزىمىز بۇ چاغدا سانىماي پۇلنى،
تاتازىسى بىلەن خەجلەۋېتىمىز.

ئالغان نەرسىمىزنىڭ تايىنى بولمىسا،
ئۇنىمۇ باھاغا دۆڭگەۋېتىمىز.
يېنىكلەشسە يانچۇق قىراۋ پەسلىدە،
پارچە پۇلنى تىترەپ ساناپ كېتىمىز.
ئەپسۇسكى، باھاردەك بايلىق قەدرىگە
كەچ كۆزدە، شۈمشەيگەن چاغدا يېتىمىز.

10

ماڭىمۇ دېدىڭ: ”ئەقىدەم ساڭا خاس،
مەن ئۇنى بەرگەن پەقەت دوستۇم ساڭا.“
كىم سېنى دوستۇم دېسە، دەپسەن يەنە:
”ئۆزىڭگە يوق، بار پەقەت خۇشتۇم ساڭا.“
خۇي-مىجەزنىڭ زادى شۇنداق بولسىلا،
دوست بولالمايدۇ شۇڭا ھېچكىم ساڭا.

11

چۇقان-سۈرەن بازار تاپقان مەھەلدە
ئىشىمۇ كۆپ ئىدى، قەدرىمۇ ئاندىن.
ئاراملىق، مەرىپەت پەيتى كېلىپلا،
ئىشىم، قەدرىم تۈگەپ، قالدىم زۇۋاندىن.

12

”ھەممىدىن قايسى ئويۇن ياخشى؟“ دېسە،
ئۇ دەيدىكى: ”توپلاڭ ئەڭ ياخشىكەن.“
بۇ ئويۇنغا ئۆزى قاتناشماس ئىمىش،
ئەسلى قەستى توغاچ ئوغرىلاش ئىكەن.

13

ئەلنىڭ خاھىش-رايىنى بىلمەك ئۇلۇغ ئىش،
بىراق بىلىش مۇمكىنمۇ راۋاقتا تۇرۇپ.
ئەل نامىدىن سۆزلىمە، ئۆتمىسە كۈنۈڭ
بىللە كۈلۈپ ئەل بىلەن، بىللە ئاھ ئۇرۇپ.

14

بىر تەمەگەر باشلىققا كەپتۇ ئېگىلىپ،
دەپتۇ: ”مەقسىتىم سىزگە چاپان كىيگۈزۈش.“
باشلىق دەپتۇ: ”كىيشتىن ھەزەر قىلىمەن،
نېمە ھاجەت تىرىككە كېپەن كىيگۈزۈش!“

15

قىچىشقان يەرنى مەيلى كىم تاتىلسۇن،
لەززەتلىك ھېس قىلىمىز تەسىرىنى.
بەزىلەر نېمىشقىدۇ ئىشقا سېلىپ،
”يوق يەردىن تۈك ئۈندۈرۈش“ ھۈنرىنى،
ئۆزىمىزنىڭ قىچىشقان يېرى قېلىپ،
تاتىلايمىز باشقىلارنىڭ ساق يېرىنى.

16

ياشلارنىڭ ئالدىدا تىللاپ چوڭلارنى:
”ئالچىغان، ئىچى تار، پەسەندە“ دەيسەن.
چوڭلارنىڭ ئالدىدا تىللاپ ياشلارنى:
”بۇ شۇملار سىلەرگە كۈشەندە“ دەيسەن.
ئالچىغانلار ۋە شۇملار يوق ئەمەس، بىراق
سەن ھەر ئىككىسىگە ئوخشايدىكەنەن.

17

ئەرباب بولساڭ ھاپاش قىلغىن ئاجىزنى،
مەيدەڭگە گۈل تاقايدۇ ئەل تەبرىكلەپ.
مەيدىسىگە مۇشتلاپ كەلگەن نوچىلار
سۆڭىكىچىنى تۇتۇپ قاچار تېپىك يەپ.

18

دېدى بىر تۆھپىكار ئەر باب ئوغلىغا:
”باشلىقنىڭ ئوغلى، دېگەن ئەمەل ئەمەس.
ئۆز ئىجرىنىڭ بەلگىلەيدۇ قىممىتىڭنى،
ئاتاڭنىڭ يۈزى ساڭا بەدەل ئەمەس.“

19

بىر ئەر باب ئورنىنى بەردى بىرىگە،
ئىلاجىسىز تۇرۇشقا بۇندىن زىيادە.
”ئىز باسار“ چۈشىنىپ ئۇنىڭ راينى،
دېگەندەك، بىلدۈردى شۇنداق ئىرادە:
”ئىلتىپاتىڭىزدىن مىنىدىم مەن ئاتقا،
قويمىمەن سىزنىمۇ ھەرگىز پىيادە!“
ھەي، كىمنى خاتىرجەم قىلىدىغاندۇ
بۇنداق ”ئېسىل خىسلەت“، ”سادىق ئىپادە“؟!

20

بىرى سوۋغات راسلاپ شاھ ھۇزۇرىغا،
ئوغرىلار دەستىدىن سۆزلىدى قاقشاپ.
ئېرىتىپ شاھنى ئۆز ”ساداقتى“ دە،

بولۇۋېلىپ شۇ ئان شەھەرگە مىرشاپ؛
ئۆلتۈردى ئوغرى دەپ گۈزەتچىلەرنى،
تام تەشتى بىر تۈركۈم ئوغرىنى باشلاپ.
مەست قىلىپ ئوردىنى "زالڭ ماللار" بىلەن،
ئاخىر خەزىنىنى بۆلدى قورشاپ.

21

بىر سوپى باي بولدى سەدىقە ئالماي،
كۈندۈزى قىرائەت ئوقۇپ مازاردا.
"خۇدايىم بەرگەن" دەپ يۈرۈپتۇق، بىلمەي
كېپەن ساتقىنىنى كەچكى بازاردا.

22

گۈلشەن راۋا ئەمەس ئىشقى يوقلارغا،
ئۇنىڭ چىن ئاشىقى سايرايدىغانلار.
كىم ھۆددە قىلىدۇ چەيلەنمەيدۇ دەپ،
كىرىپ ئالسا ئاڭغا ھاڭرايدىغانلار.

23

ئۆزىمىزنى ھەممىگە پىشقان دېمەيلى،
ئۇنتۇلمىسۇن خام سۈتمۈ ئىچكەنلىكىمىز.

تۆرگە چىقىش باشنىڭ كۆككە يەتكىنى ئەمەس،
غۇلاش ئەمەس پەگاھقا چۈشكەنلىكىمىز.
ئۆزىمىزنى سورىماي شەھەر سورىساق،
يېتىدىكەن زاۋاللىققا پېشكەللىكىمىز.
بىلىمەن دەپ رەختلەرنى خاتا كەسكەندىن
ھار ئەمەسقۇ بىلىپ يىپ ئەشكەنلىكىمىز.

24

ساۋاب ئىشقۇ، توك-توك قۇش توكۇلدىتىپ،
دەرەخنىڭ يېرىقىدىن قۇرۇت يېسە.
بىراق ئۇ كۆلكە بولۇپ قالار ئىدى،
ئۇيلىپ "ناغرا چېلىپ بەردىم" دېسە.

25

"قاتماللاردىن بىزار بولدۇم" دەپ تۇرۇپ،
"ئىلتىپات قىلمىدى" دەيسەن ئاھ ئۇرۇپ.
ئېشەكتىن قانچىلىك پەرقىڭ قالدۇ،
قالسا ئەگەر ئۇلار سېنى ياقتۇرۇپ.

26

ئانا، مەن خاتادىن خالىي ئەمەسمەن،
ئۆكۈنسىم كەچۈرەر دېگەن تامادا.
بىراق كەچۈرگىن دەپسەم ئاغزىمغا ئۇرغىن،
كۆيدۈرگىلىك قىلغان بولسام مۇبادا.
1978-يىلدىن 1987-يىلغىچە يېزىلغان.

تۇيۇقلار

1

ئالدىدا ھىجرىمدە پەرياد چەك دەدى،
سوڭرە ۋەسلىم تارىنى سەن چەك دەدى.
”نە ئۈچۈن“ دەپسەم، ”ۋىسالنىڭ ئالدىدا—
بار قىيىن بىر ئىمتىھانلىق چەك“ دەدى.

2

چۆلدە قالساممۇ نە ھاجەت ئات ماڭا،
سىڭدى مەجنۇن دەپ چىرايلىق ئات ماڭا.
قېنى، سەن لەيلى، مېنى ئۆلمە دەپسەڭ،
ئوق قىلىپ كىرىپكىلىرىڭنى ئات ماڭا.

3

ئۇ يىگىت كەلدى، ئىشىكىنى ئاچ دەدى،
بەر جامالىڭدىن ئوزۇق، مەن ئاچ دەدى.
پېتىنالماي قىز ئىشىكىنى ئاچقىلى،
ساڭا مۈشكۈل ماڭا كىرسە ئاچ، دەدى.

4

مېنى يەنجىپ قىلسا ئۇن دەرد تۈگمىنى،
تاشلىما، يار، ياغلىقىڭغا تۈگ مېنى.
بۇ تۈگۈن كېپەنگە ئوخشاپ قالمىسۇن،
ئىزمە ئاچقىن ھەم قاداڭ قوي تۈگمىنى.

5

مەيلى "سەت" دە، مەيلى "دۆت" دە يا مېنى،
ئەمما ئادەمنىڭ ئەمەسمەن يامىنى.
مۈكچىيىپ كەتسەممۇ لازىم مەن ساڭا،
ياۋنى ئاتقاندا قىلارسەن يا مېنى.

6

— كۈلگىنىڭ ”ماقۇل“ مېدى يا ”ياق“ مېدى،
ئۇ يىگىتنىڭ ساڭا نەرى ياقمىدى؟
— ئەيىبى شۇ: ماڭا تەڭلەشتىن بۇرۇن
باغرىنى ئەل باغرىغا چىڭ ياقمىدى.

7

مېڭىنىڭ تەخت-ئوردىسىدۇر باش قىنى،
مېڭە يالقاۋ بولسا دەيمىز: ”باش قېنى؟“
كىمگە ھاكىم بولمىسا ئۆز مېڭىسى،
بولماس ئاقىل دورىغانغا باشقىنى.

8

چاغلىماي سۆز قىلسا ئالدى-ئارقىنى،
دەيدىكەن خەق: ”سەندە نومۇس-ئار قېنى؟“
گەر خاتاغا كەلمىسە دەرھال جازا،
يوق دېمەڭ، ھەقىنىڭ ئۈزۈندۈر ئارقىنى.

9

كۈيلىسەم دىل رىشتىسىنى تار قىلىپ،
خۇش قىلار ئەل-يۇرتنى نەغمەم تارقىلىپ.

كەڭ، يوسۇنلۇق بولسا سورۇن، قانچە خوپ،
بولماس ئەمدى ئۇنى قىغغىر، تار قىلىپ.

10

ئەپسۇس، ئەجەب دەپتىمەن نەچچە ياندۇرۇپ:
”كەلمە بۇ يان يۈرەككە ئوتلار ياندۇرۇپ.“
ئەمدى ئىشقىم ھارۋىسى ئالدىڭغا كەلدى،
ئېپ كېتەلمەيمەن ئۇنى قۇرۇق ياندۇرۇپ.

11

سەن دېدىڭ: ”ۋەدەمنى بەلباغ قىلىپ،
چىقىمەن بۇ چۆلنى ئاۋات باغ قىلىپ.“
ھەر كۆچەتنى مەنمۇ تەڭ پەرۋىش قىلاي،
خۇددى قۇچقاندەك سېنى باغ-باغ قىلىپ.

1977-يىلدىن 1982-يىلغىچە يېزىلغان.

مەسئۇل مۇھەررىرى: مۇھەممەت ئىمىن
مەسئۇل كوررېكتورى: خۇدا بەردى خېلىل

تېيىپجان ئېلىپبە شېئىرلىرى

نەشىرگە تەييارلىغۇچى: مۇھەممەت رەھىم

نەشىر قىلغۇچى: مىللەتلەر نەشرىياتى
ۋە تارقاقچۇچى

(بېيجىڭ شەھىرى خېپىڭلى شىمالىي كوچا 14-قورۇ.

پوچتا نومۇرى: 100013، تېلېفون نومۇرى: 010-64228007)

تىزغۇچى: مىللەتلەر نەشرىياتى ئېلېكترونلۇق مەتبەئە مەركىزى

باسقۇچى: مىللەتلەر باسما زاۋۇتى

ساتقۇچى: جايلاردىكى شىنخۇا كىتابخانىلىرى

1998-يىلى 2-ئايدا بېيجىڭدا 1-قېتىم نەشىر قىلىندى

1998-يىلى 2-ئايدا بېيجىڭدا 1-قېتىم بېسىلدى

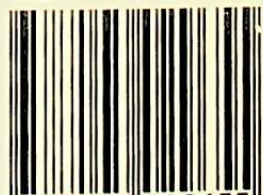
باھاسى: 16.80 يۈەن

مۇقاۋىنى جىن بىي ئىشلىگەن
 كىتاب ئىسمىنى دولقۇن قادىر يازغان

شېئىر يازمىقىم ھەۋەستىن ئەمەس ،
 مەن ئوچۇن شېئىر ۋە بىجدان ئىشى بەس .
 پىكىر - يۈرۈكىم ، مەسىللەر - تومۇر ،
 ھەر پىلەم - قېنىم ، ۋەزىنلەر - نەپەس .

ISBN 7-105-02965-X

9 787105 029655 >

ISBN 7-105-02965-X/I·712

民文(维135)定价:16.80元